

Kemalist eğitimin zararları

Ufuk Coşkun

Bu kitap Derin Düşünce Fikir
Platformu'nun okurlarına
armağanıdır.

www.derindusunce.org

İçindekiler

1-Okul bir kontrol mekanizması olmaktan çıkarılmalıdır	7
2-İnkılâp Tarihi dersleri ne işe yarar?	9
3-Kemalist eğitimin zararları	11
4-Darbeler, Gezi kalkışması ve militarist eğitim	13
5-Yüksek eğitimlilerin şerrinden Allah’a sığınırım!	15
6-Buruk Kürt çocukları	17
7-1.Meclis, 21 Anayasası ve Yeniden Sivil Bir Anayasa	19
8- Tevhid-i Tedrisat’ın Zararları	21
9-CHP’nin eğitimde yol açtığı zarar ziyan telafi edilmeli	23
10-Medreseler ve Vakıf Sistemi	25
11-Milli olan eğitimin temel kanunu	27
12-Cumhuriyetçi öğretmen zihniyeti	29
13-Çocuklar resmi ideolojinin kölesi değildir!	31
14-Tek sermayeleri dine küfretmek!	33
15-Sokrates’in ebeliği ve eğitimde maieutike yöntemi	35
16-Yeni Türkiye’de eğitim eski olamaz!	37
17-Yeni Türkiye’nin inşasından evvel insanın inşası	39
18-Geleneksel eğitim veren okullara mahkûm muyuz?	41
19-19.MEB Şura’sı ve Türkiye’nin Eğitim Vizyonu	43
20-Tek Parti Dönemi Ders Kitaplarında Osmanlı Nefreti!	45
21-Gruba sadakat, fedailik ve Taha Akyol’un tecrübeleri(!)	47
22-Nöbetçi öğrenci uygulaması kaldırılmadır	49
23-PES: Paralel Eğitim Sistemi	51
24-Yurtdışındaki FETÖ okullarına dair	53
25-Okullarda resmi tarih öğretimine son verilsin	55

26-Laik Eğitim: “Layık olduk ama neye layık olduk!”	57
27-Öğretmenlerin eğitilmesi şart!	59
28-Müslüman bilim adamları ve eğitim sistemimiz	61
29-Üretemeyen Türk sineması üzerine	63
30-Tarih ders kitaplarında hala mı Darwinizm!	65
31-AK Parti dönemi eğitim, medya ve sivil toplum sorunsalı.....	67
32-Öğretimde yeni yıl ama eğitim anlayışı eski!.....	69
33-Gerici çapulcu zihniyetten yakamızı kurtarmalıyız.....	71
34-Milli eğitim, muhayyile ve sanat	73
35-İnsan karşıtı jakoben laiklik	75
36-Ruhsuz mektep, şuursuz gençlik demektir.....	77
37-Batı’daki İslam nefreti bitmez!	79
38-Batılı aklın Türk/Müslüman korkusu	81
39-Fatih’i unutturan eğitim sistemi... ..	83
40-Eğitim yeni Türkiye’nin parlayan yıldızı olmalı	85
41-İnsana yabancı şezlong aydınları.....	87
42-Alamut, Alliance Israelite ve FETÖ okulları	89
43-Küresel sistemin eğitim tuzağı!	91
44-1924-1925 Eğitim-Öğretim Yılı Başlıyor!	93
45-Neden yeni bir eğitim sistemi kuramıyoruz?	95
46-Kültür inkılabını beklerken ahvalimiz!	97
47- “Mesih”leştirilen Mustafa Kemal	99
48-Türkiye’nin din eğitimi sorunu var	101
49-MEB/Kemalist işletim sistemi!	103
50-Makedonya’da Müslüman Türkler asimile ediliyor!	105
51-Günaydın çocuklar! Sağ ol!.....	107
52-Seküler bilimsel diktatörlük: Ezberledikçe, ezildik	109
53-Batıcı eğitim sisteminden ne zaman kurtulacağız!.....	111
54-Çocuğunu seven CHP’den uzak dursun!.....	113
55-MEB’de FETÖ temizliği şart!.....	115
56-Eğitimde temel sorun zihniyettir.....	117
57-Eğitimin ‘Millî’ olamama sorunu	119
58-En büyük düşmanımız cehalet!	121

Önsöz

“Günaydın çocuklar, nasılsınız?” diyen öğretmene “sağol!” diye bağırmayı öğrenen çocuklarımızın geçmişe ve bugüne mantıklı bir şekilde bakması beklenebilir mi? Mekke, Medine, Kudüs, Balkan Yarımadası ve dünya petrolünün % 60'ını kaybettiğimiz Lozan'ı doğuran olayları bayram diye kutlamamız, müsebbiblerin heykellerini dikmemiz bu yüzden.

Çünkü Kemalist eğitim sistemi Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu nitelikli insanları yetiştirmek için değil Doğu Akdeniz'de İngiliz menfaatlerini korumak için inşaa edildi. **“Modern” Türkiye'nin çocukları Batı'ya hayran, kendi tarihini anlamaktan aciz hatta Osmanlıya ve İslâm'a karşı nefret içinde yetişmeliydi.** Aksi takdirde geçmişi sorgulayıp 1ci dünya savaşı sonrasında kurulan ve sonradan [petro-dolar sistemine](#) dönüşecek olan petro-sterlin “düzenini” bozabilirlerdi. Churchill'in dediği gibi Cumhuriyet Türkiye'si cılız kalması gereken bir ağaçtı; solarsa sulamak, büyürse budamak gerekiyordu.

Britanya dünya hakimiyetinin sürmesi için Musul, Kerkük, İran ve Bakü petrollerinin dünya piyasalarına akmasını engellemek gerekiyordu. Çünkü bol ve ucuz petrol sterlinin değerini düşürmekle kalmaz, Almanya gibi rakipleri sömürge savaşında lider yapabiliirdi. Üstelik Türkiye önderliğinde doğabilecek İslâm birliği projeleri Mısır'ı da çekim alanına dahil edeceğinden Londra'yı Hindistan'a bağlayan Süveyş yolu da tehlikeye düşüyordu.

İşte “3 tarafı deniz, 4 tarafı düşmana çevrili cennet vatan” paranoyası bu sebeple üretildi. Çağdaş ve laik Türkiye'nin evlâdı Kavala yahut Halep'te yatan dedesinin mezarına bile pasaportla gidecekti. Eskiden vali gönderilen yerlere şimdi büyük elçi atanıyordu. Churchill'in dediği gibi “iki petrol kuyusunun etrafına sınır çizen” İngiliz bir gecede ülkeler icad edilmişti. **Ama Kemalist millî(!) eğitimin iğdiş ettiği beyinler bunu sorgulamaktan acizdi.** Körfez ülkeleri Basra yolunun, İsrail Doğu Akdeniz'in petrol tıpası olacaktı. Türkiye hem Rusya'nın güneye doğru genişlemesini engelleyecek hem de Bakü petrolünün Avrupa'ya ulaşip fiyat kırmasına mani olmalıydı. Diğer yandan Lazkiye ve Hayfa'dan dünya piyasalarına erişen Musul ve Kerkük petrolü bir gün pekâlâ Türkiye'den geçip İskenderun'a akabilirdi ve bu Londra için büyük bir risk unsuruymuştu.

Kısacası, Britanya için gerçek tehdit güçlü bir ordu veya zengin devletler değil Türklerin uyanıp kim olduklarını hatırlamalarıydı. Şu halde dünya petrollerinin %60'ına çökmüş, Afrika ve Asya'yı sömüren İngilizler için yapılacak tek bir şey vardı: **Kullanışlı aptallar yetiştirecek bir eğitim sistemi kurmak ve bunu Türklere “millî eğitim” diye yutturmak.**

Eğitimle ilgili sorunlarımız nasıl düzelir? Yahut birgün düzelir mi? Elinizdeki bu kitapta Ufuk Coşkun Kemalist eğitimin sorunlarına işaret etmekle kalmıyor, bir yandan çözümler önerirken bir yandan da millî eğitimin ideolojik, tarihi ve kültürel arka planını gözler önüne seriyor.

Milat Gazetesi yazarı, [bolgepostasi.com](#) Genel Yayın Yönetmeni Ufuk Coşkun'u televizyondaki tartışma programlarından ve eğitim konulu çalışmalarından tanıyorsunuz. Bizzat eğitim dünyasının sorunlarını içeriden yaşayan Coşkun aynı zamanda [“Kürdüm Doğruyum Çalışkanım”](#) ve [“Yeni Sömürgecilik ve Bağımsız Sivil Toplum Kültürü”](#) kitaplarının da yazarı.

1-Okul bir kontrol mekanizması olmaktan çıkarılmalıdır

28.04.2014/Milat

Onları her gün sıraya diziyoruz. Tek sıra halinde sınıflarına giderlerken kıyafetlerini kontrol ediyor ve hemen her gün enselerine bakıyoruz. Sıralarında dik oturmaları ve dikkat kesilmeleri gerekiyor. Eğer izin almadan konuşurlarsa haklılığı ispat edilene kadar suçlu duruma düşüyorlar. Onlar tuvalete gitmek için bile parmaklarını kaldırıp izin almak zorundalar. Tüm aktivitelerini bir zil vasıtasıyla yapıyorlar. Zil çaldığında defterlerini kapatıyorlar diğer zil çaldığında ise başka bir kitabı açmaları gerekiyor. Okulda nöbet tutuyorlar. Bayram törenlerinde bir başkasının tercih ettiği şiirleri okuyorlar, sınırlarını öğretmenlerinin belirlediği resimler çiziyorlar ve beden eğitimi derslerinde de uygun adım marşta yürüyorlar. Güçlü ya da zayıf yönlerini tespit etmek için 100 üzerinden belirlenmiş bir takım moral bozucu rakamlara ihtiyaç duyuluyor. Katı-milliyetçi, tekçi, ideolojik, Kemalist eğitim dayatmasını saymıyorum bile! Evet, günde ortalama altı, haftada ise otuz saatlerini okul duvarları içerisinde geçiren ve okul hayatlarını, disiplin yönetmeliklerin, kuralların ve tek saygı duyulması gereken öğretmenlerin belirlediği sıradan bir kamu okulundan bahsediyorum.

Oysa Grace Llewellyn'in ifadesiyle bir birey ne kadar çok başkalarının dikte ettiği hayatı yaşıyorsa o kadar çok yaşamıyor demektir. Çünkü tercih yapmak hayatın özüdür.

Bir bireyin tam bir insana dönüşmesi için gerekli olan şey; özgürlüktür. Ne var ki okul bu anlamda tam bir kontrol mekanizmasıdır. Ne düşüneceğimizi, nasıl davranacağımızı, neyi okuyacağımızı, nasıl giyineceğimizi ve hatta nasıl yürümemiz gerektiğine varana kadar bireyi kontrol altında tutan bir mekanizmadan bahsediyorum. John Holt; Yaşama hakkının yanında en temel insan haklarından birinin de aklımızı ve düşüncelerimizi kontrol etme hakkı olduğunu ifade eder. Bunun anlamı, çevremizdeki dünyayı nasıl keşfedeceğimize karar vermek, düşünmek, tercihte bulunmak, hayatı anlamlandırabilmek ve insanlığımızı gerçekleştirmektir. Klasik eğitim düzeneği bu hakkı elimizden alarak bizi bir diğerine bağımlı kılmayı zorlamaktadır. Bu yüzden bireyin ne düşüneceğine, ne tür kararlar alması gerektiğine, neyi inanacağına ve hayal edeceğine başkaları planlıyor. Ne yazık ki bu tür bir eğitim anlayışı bireyin benliğinde kalıcı hasarlara neden olmaktadır.

Özgür okul ortamı;

Bu bakımdan önce insan ve değerlerini öne çekmek ve onun kişisel iradesine, tercihlerine saygı duymak kısacası özgürleşmesine katkı sunmak durumundayız. Eğitim hayatı başta olmak üzere bireyin kendi yolunu kendi bildiği gibi çizmesine, tercih yapabilmesine, neyin doğru veya yanlış olduğuna kendisinin karar vermesine gerektirecek özgür ortamların tesis edilmesinin yollarını aramalıyız. Russell'in dediği gibi; "Eğer bir çocuğa düşünmeyi öğretmek istiyorsanız ona küçüklükten itibaren saygı duymalı, onunla samimiyetle konuşmalı ve mahremiyetine kabul etmelidir. Bu bakımdan evvela Türkiye'deki okulların bireyin başta kendisini gerçekleştirmesinde ne kadar aktif rol oynadıklarını sorgulamamız gerekiyor.

Eğitim bireyi özgürleştirici bir süreç olmaktan asla çıkarılmamalıdır Eğitimin sadece "devletokullarında", belirlenen standart bir müfredatla verilmesinin en doğru seçenek olduğu

noktasında oluşturulan yaygın ama tartışılması gereken bir kanaat hâkimdir. Buna eğitimin sadece devlet eliyle yürütölmesi, finanse edilmesi ve denetlenmesine dönük çıkartılan kanun ve yönetmelikleri de eklersek (Tevhid-i Tedrisat gibi) ülkede gerek sivil toplum örgütleri gerekse eğitim bilimiyle uğraşanlar tarafından alternatif eğitim modelleri üzerine neden yeterince düşünölmediğini daha iyi anlayabiliriz. Oysa demokratik ülkelerde alternatif eğitim modelleri üzerine çok sayıda çalışmalar yapılmaktadır. Bununla birlikte yalnızca alternatif eğitim modelleri ve farklı okul türleri üzerine kurulan ve çalışma yapan binlerce dernek ve sivil toplum örgütü de bulunmaktadır.

Farklı okul türleri;

Demokratik ülkeler çıkardıkları yasalar ile bu alanda yapılan çalışmalara destek verdiği gibi esnek eğim modellerinin de önünü açmaktadır. ABD, Kanada, İngiltere, Almanya ve Finlandiya gibi ülkelerde yıllardır ciddi eğitim tartışmaları yaşanır. Devlet okulları, özel okullar ya da farklı kesimlerin açtıkları okulların da dâhil edildiği bu tartışmaların ana konusunu başlı başına “okul” oluşturmaktadır. Demokratik dünyada gerek veliler gerekse eğitim uzmanları artık okulun çocukların doğal gelişimini olumsuz yönde etkilediğini dolayısıyla çocukların naturasını bozduğunu dillendirmeye başladılar. Bu yüzden esnek eğitim modelleri üzerinde kafa yorarak farklı projeler üretiyorlar. Biz de tartışmalıyız. Farklı okul türleri ve okul ortamları üzerine alternatif modeller geliştirmeliyiz. Bugün derslane sektörünün ve paralel yapının en rahatsız olacağı şeyi yapmalısınız. Eğitimde çeşitliliğin önünü açın, okulları özgürleştirin.

2-İnkılâp Tarihi dersleri ne işe yarar?

05.05.2014/Milat

Türk eğitim sisteminin olmazsa olmazlarından olan İnkılâp Tarihi dersleri, cumhuriyet döneminden beri okutulan bir derstir. Kısaca özetlemek gerekirse; Tarihi Adliye Vekili olan Mahmut Esat Bozkurt ve Cemil Bilsel'in teklifleri doğrultusunda 1925 yılında "İhtilâller Tarihi" adıyla Ankara Adliye Hukuk Mektebi'nde (bugünkü Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi) okutulmaya başlanan bu ders, 1933 tarihli Üniversite Reformu sırasında bir düzenlemeye tabi tutuldu. Bu düzenleme ve dönemin Milli Eğitim Bakanı Yusuf Hikmet Bayur'un verdiği konferansın ardından 20 Mart 1934'te Ankara'da Başbakan İsmet İnönü tarafından verilen ilk "İnkılâp Tarihi" dersiyle düzenli olarak okutulmaya başlandı. 27 Mayıs 1960'dan sonra "Türk İnkılâp Tarihi ve Türkiye Cumhuriyeti Rejimi" adını alan dersin bütün fakülte ve yüksek okullarda iki yarıyıl boyunca okutulması kararlaştırıldı. 6 Kasım 1981 tarih ve 2547 sayılı Yüksek Öğretim Kanunu uyarınca "Atatürk İlkeleri ve İnkılâp Tarihi" adını alarak günümüzdeki son şeklini almıştır.

Dersin amaçları;

İnkılâp Tarihi dersinin(8.sınıflar) genel amaçları arasında; Atatürk'ün dünya görüşünü ve düşüncelerini benimseyerek Atatürkçü düşünce sisteminin bir savunucusu olur.Ülkesi ve milleti ile bölünmez bir bütün olan Türkiye Cumhuriyeti'nin dinamik temelini Atatürk İlke ve İnkılâplarının oluşturduğunun bilincine varır. Günümüzün ve geleceğin sorunlarına Atatürkçü bir yaklaşımla çözümler getirebilecek tutum, davranış ve beceriler kazanır gibi maddeler yer almaktadır. Dersin eğitim ve öğretiminde gözetilmesi gereken bazı maddeler de şunlardır; Atatürk'ün kişilik özellikleri (vatanseverliği, idealistliği, yaratıcı zihniyeti, komutanlık ve devlet adamlığı, sabır ve disiplin anlayışı, ileri görüşlülüğü, açık sözlülüğü, insan ve millet sevgisi, planlı çalışması, azimli ve kararlı oluşu, mücadeleci, birleştirici ve bütünleştirici oluşu, akılcılığa ve bilime önem vermesi, mantıklı ve gerçekçi oluşu, çok yönlülüğü) ünitelerde uygun yerlerde işlenmelidir. Öğretmen, güncellik ilkesi gereği Ermeni iddialarını ele almalı, bu iddiaların tarihî gerçeklerle bağdaşmayan iddialar olduğunu açıklamalıdır. Onuncu Yıl Nutku'ndan hareketle yapılan inkılâpları, Atatürk'ün geleceğe yönelik hedeflerini ve Türk milletinin özelliklerini değerlendirir vs..

Kürt ismi sadece bu kitapta o da zararlı cemiyetler arasında geçmektedir. Kitapta ağırlıklı olarak her inkılâbın halk tarafından kolaylıkla benimsendiği ve içselleştirildiği işlenmektedir. Ortaöğretim Kurumları Yönetmeliğinin öğrencilerin uyacakları kurallar ve öğrencilerden beklenen davranışlarla ilgili bölümün bir maddesi; Atatürk inkılâp ve ilkelerine bağlı kalmaları ve bunları korumaları şeklindedir. Oysa çocuklardan Atatürk ilke ve inkılâpları doğrultusunda milliyetçilik, halkçılık, devletçilik, şapka inkılâbı, harf inkılâbı vb. inkılâplarla bağ kurmasını ve bunların aksine bir davranış geliştirmemelerini beklemek, özgür bireyleri bir asır önce yaşanan bir olağanüstü hal vizyonuna saptırmaktan başka bir şey değildir. Aynı zamanda özgürlükçü eğitim pedagojisiyle de bağdaşmayan bu kısır beklenti doğrultusunda verilmekte olan Atatürk ilkeleri ve İnkılâp Tarihi dersi, tek etnik kimliği öne çıkardığı ve bu etnik kimliğin lütfuyla elde edilmiş bir özgürlük kurgusu yaptığı için geçmişe haksızlık ederken geleceği kurabilecek bir vizyon da geliştirememektedir.

Yakın tarih nesnel kaynaklarla verilmeli;

Bu zeminde, yakın tarihi ve özellikle de Anadolu coğrafyasını zaman ve mekândaki derinliğinden koparan, kimlik ve kişilikleri görmezden gelen bu ders, bireylere tek bir ideolojiyi dayatmakta, çoğulcu, eleştirel ve nesnel düşünme becerilerini köreltmektedir. Geçmişteki yaşanmışlıkların hakkını vermeyen, farklılıkları görmezden gelen bir anlayışa sahip olan Atatürk İlkeleri ve İnkılâp Tarihi dersinin de artık kendisi gibi geçmişe gömülmesi gerekmektedir.

Türkiye'deki her yurttaş yakın tarihi, tıpkı gelişmiş diğer demokrasilerdeki gibi özgün ve nesnel kaynaklardan okuma hakkına sahip olmalı, bu konuda tek tipçi bir bakış açısına sahip olan zorunlu dersler ve ders kitaplarına maruz bırakılmamalıdır. Geçmiş, nesnel bir geçmiş zaman muhasebesi olarak ele alan bir yaklaşım, özgür bireylerde barışın ve insan haklarının gelişimini sağlayacak bir bilincin doğmasına ortam hazırlayarak ülke ve insanlığın ortak huzuruna da katkı sağlayacaktır. Örneğin bu dersin yerine daha nesnel bilgilerle hazırlanacak olan Yakın Türkiye Tarihi ya da “İmparatorluktan Cumhuriyete Yakın Tarih Dersi” okutulabilir.

3-Kemalist eğitimin zararları

26.05.2014/Milat

İnönü'nün "Milli terbiye istiyoruz; Sizin vereceğiniz terbiye dini değil milli, beynelmilel değil millidir. Sistem bu. Bu konuda yapılan her cahilane itiraz ve teşebbüs de bertaraf edilecektir" diyerek startını verdiği ve "benim dinim ulusalcılıktır" şiarıyla devam eden Tevhid-i Tedrisatçı/Kemalist eğitim sisteminin o katı, dar, milliyetçi, ulusalcı, ötekileştirici damarın günümüze kadar ulaştığı bir vakıadır. Tekçi ideolojinin bireyin zihnini zamanla nasıl çürüttüğünün en bariz örneklerini Soma faciasının hemen ardından yapılan yorumlarda da gördük. Çünkü ideolojik eğitim bireyin içsel dünyasını tahrip eder ve düşünme melekelerini dumura uğratar. Bu düşünme biçimine göre; madende ya da herhangi bir doğal afette ölen insanlar eğer kendilerinin sahip olduğu dünya görüşüne sahip değillerse ölmeyi hak eden insanlardır. Onlara göre helal ekmek peşinde koştururken ölenler şehit değildir ama Gezi kalkışmasında ölenler birer şehittir. Katırı bile Kürde tercih edecek kadar insanlıktan uzak, bağnaz, kibirli, ırkçı bir ideolojinin içerisine hapsolmuşlardır.

Kemalist eğitim seçkindir halkı hakir gören elitist bireyler yetiştirir. Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun Yaban'ında da görüldüğü üzere halk, yontma taş devrinden kalma bir mağara insanıdır. Dolayısıyla en iyi bildikleri şey halkı aşağılamaktır. Onlara göre halk -eğer siyasi tercihinin kendi dünya görüşüne göre yapmamışsa- göbeğini kaşıyan, bidon kafalı, gerici, örümcek kafalı, cahil, kendini makarnaya satan gibi bir yığın hakaretlere maruz bırakılacak kadar değersiz yığınlardır. İyi eğitim aldıklarını ifade ederler. Atatürkçü düşünceyi matematiksel formüllerle izah edecek kadar bilimcidirler ama hiçbirinde derinlik yoktur. Aldıkları eğitim onlarda insan ve değerlerine doğru giden bir yol açamaz. Çünkü onlara göre hemen herkes kendileri gibi inanmalı, giyinmeli, düşünmeli yazmalı ve bir yaşam anlayışı geliştirmelidir. Bu bakımdan inancı gereği başörtüsü takanlar gerici, farklı bir dil konuşanlar bölücü, Ermeniler ise haindir!

Bu düşünce yapısında geçmiş tarihi ve kültürel miras da reddedilir. Onlara göre Osmanlı padişahları "Bütün milletin kan ve ter içinde kazanıp vergi diye verdiği parayı kendi keyfine savuran. Yalnız kendi keyfi, kendi dileğiyle is gören, canları istediği zaman yabancı devletlerle harbe giren insanlardı." Hatta "Son Osmanlı padişahı Vahdettin yalnız Türkiye için değil, bütün dünya milletleri için bir hıyanet numunesiydi." (Dönemin ders kitaplarından) Bu bakımdan geçmişle tüm bağlar kopartılacak ve başında şapkasıyla, çağdaş giyimiyle, yeni harfleri, yeni dili, devlet kontrollü dini inancıyla sıfır kilometre yeni bir ulus yaratılacaktı. Haliyle Din kelimesinin tam karşılığı ulusalcılık. İman: Milli iman! (Abdülbaki Gölpınarlı) Kutsal kitap: bilgiyi esirgeyen, varlığı taşıyan, mutluluğu kucaklayan, Türklüğü yükselten ve bütün Türkleri birleştiren ulusalcılık! (Ruşeni Barkur, 1926)

İdeolojik eğitim insanın kendini bilme, insanlığını gerçekleştirme kanallarını da tıkar. Bu bakımdan insan fitratına yapılmış ciddi bir müdahaledir. Yapay korkular üretir ve bu korkunun, nefretin ve tekçi anlayışın nesilden nesile aktarılmasında öncü rol oynar. Darbeci, devrimci geleneğini diri tutan yeni nesiller peşindedir. Vesayetçi üreten birer fabrika gibi işlev görür. Zihinleri tasnif etmeye kalker ve bireyi belirli bir kalıba sokmaya çalışır. Bu da karmaşık ve merhametsiz bireylerin yetişmesi anlamına gelir. Başka bir deyişle farklı inançlara, mezheplere, ırklara, dillere ve düşüncelere karşı hoşgörüsüz insanların yetişmesine imkân tanır. Gezi kalkışmasından, 17 Aralık sürecine, Soma faciasından, Okmeydanı'nda tırmandırılan gerginliklere varana kadar sadece son zamanlarda yaşadığımız

hadiselerde bile ortaya çıkan tablo, atılan twitler, küfürler, yazılanlar ve yapılan yorumlar bizi haklı çıkartmakta ve ötekine karşı içten içe beslenen nefretin nasıl da açığa çıktığını gözler önüne sermektedir. Bu tekçi, ötekileştirici, ahlak, vicdan ve erdem yoksunu zihin yapısının varlığını acaba neye borçluyuz?

Tekçi eğitim bazen tuhaf duygusal ilişkilerin ve bağların kurulmasına da vesile oluyor. Öyle ki Atatürk'ün kahvesini yudumladığı bir resminin karşısına geçip onunla saatlerce sohbet edilebilir. Çünkü onun ölmediğine, bizi izlediğine, takip ettiğine, bazen kızıp bazen de küstüğünehatta bir gün kalkıp kendilerine önderlik edeceğine inanılır. Bu psikolojik durum zamanla ülkeyi sadece benim ideolojimin yönetmeye hakkı vardır takıntısına dönüşür. Bu yüzden halkın oylarıyla iktidar olmuş sivil bir hükümeti diktatör olarak takdim edecek kadar ideolojik bir bağnazlık örneği sergilerler. Elbette bu sistemin cenderesinden geçen hemen herkes böyle bir düşünce biçimi geliştirmiyor. Ülke Yılmaz Özdillerle, Pınar Kürlerle dolu değil ama bu tutum yinede malum tekçi sistemi meşrulaştırmamızın bir gerekçesi sayılamaz.

Peki, ne mi yapılmalı? Sıfırlanmalı elbette. Yeni, özgürlükçü, tüm farklılıkları içine alan ve bize özgü yeni Türkiye'ye yakışır bir eğitim sisteminin imkânları ortaya konmalı.

4-Darbeler, Gezi kalkışması ve militarist eğitim

02.06.2014/Milat

3.11.1930 tarihli Cumhuriyet Gazetesi'nin başyazısında yer alan bir izahatla başlayalım; Modern devlet tam sözü ile hâkim bir müessesedir. İçilen suya, oturulan yere, tavanın yüksekliğine, pencerenin genişliğine, hulasa her şeye karışır. Modern devlet, zaten her şeye karışmak için kurulmuştur.” Bu tespit, tek parti döneminde devletin, ideolojik aygıtlarıyla toplum, sağlık, eğitim, kültür, sanat, siyaset, ekonomi ve din dâhil olmak üzere toplumsal hayatı ilgilendiren hemen tüm alanlarda ne denli planlayıcı ve kontrol edici bir mekanizmaya dönüştürüldüğünün ve de hayata geçirildiğinin belki de en çarpıcı örneklerinden birini teşkil etmektedir. Cumhuriyet devri modernleşme süreci; tekçi ideolojinin toplum üzerinde tahakküm kurulmaya çalışıldığı ve tüm farklı renklerin asimile edilerek ideal bir toplum oluşturma çabalarının yaşandığı bir süreçtir.

Fransız düşünür August Comte'nin sistemleştirdiği “pozitivizmden” etkilenecek akıllı ve bilimi kutsallaştıran ve bu doğrultuda bir yaşam anlayışı dayatan Kemalist laiklik, toplumu kontrol etme ve yön verme tekeli elinde tutarak kendi gibi olmayan hemen her türden inanca, fikre ve yaşam anlayışına şans tanımamıştır. Mustafa Kemal'in “Dünya'da her şey için hayat için en gerçek yol gösterici; ilimdir fendir. İlim ve fennin dışında yol gösterici aramak gaflettir, cahilliktir, doğru yoldan sapmaktır” şeklinde ifade edilen sözü bir bakıma pozitivist bir önermedir. Keza Behçet Kemal Çağlar'ın kaleme aldığı 10.Yıl Marşı da pozitivist ilerlemecilik anlayışının özetlendiği bir metindir. Pozitivist anlayış zamanla kendilerini doğuştan haklı ve yanılmaz gören tuhaf bir aydın kesimi oluşturdu. Bu kesim Etyen Mahçupyan'ın da ifadesiyle kimlik olarak kendilerini dindarlıktan daha ileri bir insanlık aşamasında olduklarına inanır. Dolayısıyla dindarlarla fikir ayrışması yaşadıkları her noktada kendilerini doğal olarak haklı görmeleri gibi bir garabetle karşılaşırız.

Bugün de hala 19. Yüzyıl pozitivistin etkisinden kendilerini kurtaramamış bir kesimin varlığı ile karşı karşıyayız. Bu zihniyet, “Türkiye'de benim sahip olduğum zihniyetin ve dünya görüşünün dışında kimse ülkeyi yönetemez” demeye getirmektedir. Bilindiği gibi ülkede muhafazakâr, dindar ve özgürlükçü kesimle bu zihniyet arasında yıllar süren bir mücadele verilmektedir. Başka bir deyişle “Egemenlik kayıtsız şartsız Kemalistlerindir” diyen bir anlayışla, tüm farklı kesimlerin içinde yer aldığı, halkın iradesinin esas tutulduğu bir anlayışın kavgasıdır bu. Gezi ve 17 Aralık darbe teşebbüsüne kadar gelen ve hala devam etmekte olan bir mücadelenin içerisindeyiz. Bir darbe teşebbüsü şeklinde zuhur eden Gezi olaylarında açıkçası mesaj netti; Bu ülkenin sahibi biziz ve bizim zihniyetimizin dışında olan kimsenin bu ülkeyi yönetme hakkı bulunmamaktadır, dolayısıyla cebren de olsa Başbakan indirilmeli ve bir şekilde yönetim bizim elimizde olmalıdır. Peki, eğitim bunun neresinde?

Ders kitaplarında “Adnan Menderes” ismi neden geçmez?

Geçen hafta 27 Mayıs'ın 54. Yıl dönümü münasebetiyle darbeleri konuştuk. Haklı olarak darbelerin toplumsal barış ortamını zedelediğini, ekonomik bunalımlara yol açtığını, sivil siyaseti işlemez hale getirdiğini kısacası idamlarıyla, çıkarılan yasalarıyla ülkeyi zapturapt altına almaya çalışan darbeci zihniyeti masaya yatırdık. Ne var ki bu tartışmalara yıllardır ürettiği militarizmle darbeci zihniyeti besleyen Tevhid-i Tedrisatçı/mili eğitim sistemini tam anlamıyla dâhil edemedik. Elbette bu anlamda atılan bazı adımlar oldu ancak eğitim hala özü itibarıyla militarist, tekçi ideolojik yapısıyla darbeci

zihniyetin elini güçlendiren bir işleve sahiptir. Çünkü eğitim hayatını tanzim eden kanun ve yasalarda hala sıkıntılar mevcut. Bunun yanı sıra bugün okullarda okutulan ders kitaplarında da sıkıntılar var. İsterseniz bir iki ders kitabından örnekler vereyim. Örneğin “Demokrasi Ve İnsan Hakları” ders kitabı Ülkemizin çağdaş, demokratik bir devlet olması için gerekli bütün atılımların, tek parti düzeni içinde gerçekleştiğini yazıyor. 27 Mayıs darbesi ise şu ifadelerle anlatılıyor: “15 yıl süren çok partili dönem, Türkiye’de köklü bir demokrasinin kurulması için yeterli olmadı. Bu dönemde hükümetin bazı icraatları Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından şiddetle eleştirildi. 27 Mayıs 1960’ta Türk Silahlı Kuvvetleri, bir darbeyle yönetime el koydu.” Bakınız “eleştirdi” deniliyor. O zaman sormak lazım, 27 Mayıs’ta Adnan Menderes’i kim astı? Bu tür bilgilerin verildiği bir ders kitabında neden idam edilen merhum Adnan Menderes’in ismi geçmez?

Diğer taraftan daha evvel hakkında da yazdığım İnkılâp Tarihi ders kitabında geçen;Gazeteler, harf inkılâbını destekleyerek eski harflerle yeni harfleri yan yana basmaya başladılar. Türk milleti bu yeni alfabeyi kısa zamanda benimsedi. Türk milleti kısa sürede fes, sarık ve diğer başlıkları terk ederek kendiliğinden şapka giymeye başladı” türünden bilgilerin yer aldığı ders kitaplarında neden İskilipli Atıf Hoca’ya yer verilmez? Bu ülkenin çocukları Adnan Mendres’in niçin asıldığını bilmeyecekler mi? Evet, bunlar eksiklerimiz. Çocuklarımızı bu tek yanlı zihin yapısının tahakkümümden artık kurtarmamız gerekmiyor mu? Bu bakımdan yıllardır ders kitaplarından, yasalarına varana kadar “milli” eğitimin köklü bir reforma ihtiyacı olduğunu söylüyorum.

5-Yüksek eğitlimlilerin şerrinden Allah’a sığınırım!

10.04.2014

Pınar Kür; Robert Koleji mezunu, ardından Queens College, ardından Boğaziçi Üniversitesi ardından Sorbonne Üniversitesi..Anadolu tabiriyle merkep yükü kitaplar vs.. Sonuç: Başını örtenle Playboy’a soyunan aynı! Başörtüsünü gerıcılık olarak görüyorum! Prof. Dr. Esat Rennan Pekünlü örneğın başörtülü üniversite öğrencilerinin fotoğraflarını çekip fişlerken yakalanmıştı. Prof.Dr. Nur Serter’i bilmeyenimiz yoktur. Bir bilim adamı olarak bulduğu tek icat “ikna odalar” idi. Prof. Celal Şengör ise bir alem, o da Robert Kolej’i bitirdi ve State University of New York at Albany’den mezun oldu. Bir yığın ödül almış..Sonuç: Ben Atatürk milliyetçisiyim" Darbeler çok iyidir zorunlu ameliyat gibidir vs..Fazıl Say, Cengiz Çandar, Ertuğrul Özkök, Şahin Alpay,Mümtazer Türköne,Hasan Cemal,Yılmaz Özdil ve adını sayamadığımız niceleri(siz eklersiniz) iyi eğitim almış profesörler, aydınlar, yazarlar,sanatçılar..

En iyi bildikleri şey; halkın inanç değerlerini aşagılamak, başörtülülerı hakaret etmek..Kimi darbeye darbe diyemez, hatta darbecilerin gönüllü acentesi gibi çalışır, kimi ikbal peşinde, kimi de ne zaman fırsat bulsa halkı hakir görür vs. Baksanız iyi eğitim almış insanlar gibi gözüküyorlar... Ama hiçbirinde derinlik yok..Aldıkları eğitim onlarda insana doğru giden bir yol açamıyor.. Bir insanın aldığı eğitim onda kişi onurunun kıymetini idrak ettirmiyorsa dahası merhametin, hoşgörünün, vicdanın, erdemin, ahlakın ve saygınlığın kapısını aralamıyorsa başka bir deyişle yüreğinde insana dair bir yer açmıyorsa o eğitimin de o eğitimi alanın da hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.Ama örneğın Sartre’de böyle bir şey göremiyorsunuz..1964 yılında kendisine verilen Nobel ödülünü tarihte çok az yazara ve düşünce adamına nasip olabilecek yüksek bir erdemlilikle tereddütsüz reddetmişti Sartre. Gerekçesi bu erdemliğine yakışır bir vaziyette idi. Fransa’nın sadece Cezayirliyim demelerinden ötürü milyonlarca Cezayirliyi kıymıdan geçirmesiydi gerçek neden. Cezayirlilerin Fransa’ya karşı yürüttükleri bağımsızlık savaşına bir Fransız olarak yürekten destek veriyordu.”Ben insanlık adına eserlerimi oluştururken ve bu uğurda mücadelemi verirken inanın çok büyük ödüller aldım. Nobel’in şimdilik buna sağlayacağı bir katkısı olmayacaktır. Hem bunu evimde koyacak yer bile yok.” Derken asil bir duruş sergilemiş oluyordu. Çok azı hariç bu asilliği bizim aydınlarda neden göremiyoruz?

Örneğın Sivas’ta barış sürecine dönük yapılan bir ankette barış sürecinden kaygı duyanların yüksek tahsilli olması beni şaşırtmadı. Daha evvel de ifade ettiğim(yazdığım) bir nedene bağlı bu.. Türkiye’deki aydınların her şeyi akıl ve bilimin öncülüğünde çözebileceklerine dair sarsılmaz inançları neden oluyor buna.. Aldıkları eğitim türü pozitivist temelli tekçi, Kemalist, ilerici, laik, aydınlamacı bir eğitim. Atilla Yayla’nın da ifadesiyle; ”Aydınların akıllarını daha iyi kullanmaları onlarda bir özgüven duygusunun gelişmesine yol açar. Bu özgüven aydını, akılla her şeyin açıklanabileceği akılla açıklanmayan her şeyin reddedilmesi gerektiği ve sırf akla dayanarak ideal bir toplumun temellendirilebileceği noktasına sürükler.” Evet, böyle bir bakış açısı hem bireyin doğuştan getirdiği insani vasıflarının, haklarının ve özgürlüğünün yok sayılmasına hem de aklın, bilimin ve rasyonalizmin dışında olanların değersiz, işe yaramaz olarak görölmelerine neden olmaktadır.. Onlara göre bu cahil kitlelerin mutlaka bilimsel, çağdaş, ilerici ve aklın öncelendiği bir eğitime gereksinimleri duyulacaktır. Daha evvel katıldığım bir TV programında ünlü profesör benim savunduğum “evde eğitim” modeline şiddetle karşı çıkmış. Hayır, buradaki halk cahildir vs demeye getirmişti..

Aydınlanmacı, bilimci, akılcı ve rasyonalist aydınlar kendilerini doğuştan haklı ve yanılmaz, kendisi gibi olmayanları ise gerici, hastalıklı, cahil ve işe yaramaz yığınlar olarak görürler.. Örneğin bugün başörtülülere gördüklerinde kendilerinin ne kadar da doğru bir istikamette yol aldıklarını sanmalarının altında bu hastalıklı duygu yatmaktadır. Kısacası bu yüksek eğitimliler yüzünden bireyin insan olarak düşünme, inanma, konuşma, yaşama vs gibi en temel vasıfları bilim, akıl ve ilericilik adına yok sayılmakta hatta tehlikeli bulunmaktadır. Bugün Türkiye’de son zamanlarda duyduğumuz o tiksinti verici açıklamaların altında yatan budur. Etyen Mahçupyan bunu şöyle ifade eder; “Çelişkilerin temelinde Kemalizm’in çağdaşlık ve ilericilik anlayışı yatmakta. Bu pozitivist yaklaşıma göre laikler kimlik olarak dindarlıktan daha ileri bir insanlık aşamasında bulunuyor. Dolayısıyla daha bilgili ve daha açık fikirliler. Bu varsayımdan hareket edildiğinde laik aydınlar dindarların fikir ayrışması yaşadığı her noktada laik kesimin kendini doğal olarak haklı görmesi gibi bir garabetle karşılaşyoruz.”

Oysa bir kadının başını örtmek konusunda kendi kendine aldığı karar, zannedildiği gibi basit/sıradan bir olay değildir. Bazen günlerce, hatta aylarca süren bir süreçtir bu. Karar verme sürecinde yoğun gelgitler yaşar, kimi zaman fırtınalar kopar iç dünyasında. Neticede duygularını, inancını, aklını, hayatını, ahlakını, vicdanını önüne koyarak/yoğurarak bir karar verir. Bu, dışarıdan başörtüsünü hakaret edenler için bir anlam ifade etmeyebilir. Bir insanın düşünmesi, karar alması, duygularını harekete geçirmesi, acı çekmesi, sabretmesi, inanması ve inancı uğruna mücadele etmesi, hayatına dair kararları kendisinin alması, iç dünyasıyla hesaplaşması vs az şey değildir.. Aylarca iç dünyasında yaşadığı gelgitler sonucunda oturup inancı gereği örtünme kararı alan bir insanın geçirdiği süreç dikkate bile alınmadan sarf edilen bu edep dışı ifadeler ne yazık ki ancak yüksek eğitimlilerin yapabileceği bir seviyesizliktir..Kısacası bize böyle bilimci, akılcı seviyesiz insanlar değil ilim irfan, vicdan ve erdem sahibi gerçek düşünürler lazım..Biz onları bilir onları dikkate alırız..Allah bu ülkeyi yüksek eğitimlilerin elinden kurtarsın..

6-Buruk Kürt çocukları

04.06.2014/Milat

Kürt çocuklarının yıllardır devlet okullarında yaşadıkları travma yetmezmiş gibi bir de PKK tarafından dağa kaldırılmaları bir hayli canımı sıktı. PKK'nın barış ortamında Kürt çocuklarını dağa kaldırması elbette kabul edilebilir bir şey değil. Beni takip edenler Muğlalı bir Türk olarak bilhassa Kürt çocuklarını çok sevdiğimi ve onların sorunlarıyla yakından ilgilendiğimi iyi bilir. Onlar her devrin mazlumlardır. Tek parti döneminin de çok partili döneminin de en çok ezilenleri. Ders kitaplarında isimleri sadece zararlı cemiyetler bahsinde geçer. Bayramlarda okunan şiirlerde dahi isimleri geçmez. Düne kadar varlıkları Türk varlığına armağan ettiriliyordu. Anadillerinde eğitim alamadıkları için kaliteli eğitim-öğretim imkânından yoksun bırakıldılar. Yetmezmiş gibi bir de PKK tarafından dağa kaçırılmaya başlandılar. Evet, bu duruma Kürt anaları ilk kez ciddi bir tepki ortaya koydu. Oluşturulan barış ortamı çerçevesinden bakıldığında bu takdire şayan bir gelişme ancak ben bugün başka bir şey söyleyeceğim. Bu çocukların kaliteli eğitim alma hakları bir şekilde ellerinden alınıyor. Oysa onların Avrupa standartlarında eğitim alma hakları var ve bunu hak ediyorlar.

AK Parti döneminde Kürtçe yayın yapan TRT 6'dan sonra aralıklarla bazı adımlar atıldı. Kürtçe, okullarda seçmeli ders olarak okutulmaya başlandı. TDK, Kürtçe dil lughatı hazırladı. Mezopotamya Vakfı, Diyarbakır'da 'Amed' adıyla bir üniversite kuracak ve üniversitenin eğitim dili Kürtçe olacak. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek Batman'ın Gercüş ilçesine bağlı Vergili köyünün Kürtçe yazılan yeni tabelasını kendisi taktı vs. Bu ve buna benzer adımlar hiç şüphe yok ki Kürt sorunun çözümü noktasında gösterilen samimi adımlardır. Bir takım engellemelere rağmen mutlaka devamı da gelecektir. Ne var ki bugün, örneğin Kürt Teali Cemiyeti bahsinin geçtiği derste bir Kürt öğrenci; "Öğretmenim ben Diyarbakırlıyım ama Kürt değilim ve ben terörist değilim" diyebiliyorsa ayrıca Bitlisli bir anne ; "Valla, çocuklar da anlıyorlar, diyorlar ki: 'Kürtler gelmiş okula'. Oğlum bana diyor: 'Anne, böyle beyaz tülbentle gelme okula. Sakın, öğretmen seni böyle görmesin. Öğretmenle düzgün Türkçe konuş'türünden sıkıntılar yaşatabiliyorsa ivedilikle eğitim alanında daha köklü reformların yapılması elzemdir.

Bugün demokratik ülkelere baktığımızda resmi dilin yanında bir ikinci, üçüncü hatta daha fazla dilin sorun teşkil etmediğini, bu durumun ülkeleri bölmediğini ve bir çatışmaya meydan vermediğini görmekteyiz. Aksine çok kültürlü çok dilli eğitim uygulamaların ülke demokrasilerine ve bireysel özgürlüklere bir katkı sunduğu gözlenmektedir. Türkiye'nin ise bu konuda hala kırmızı çizgileri, korkuları, evhamları ve endişeleri var. Bırakınız anadilde eğitimi mevcut barış ortamında ulusal gazetelerin hiçbirinde daha henüz Kürtçe yazılara bile yer verilmiyor. Peki, neden? Oysa bu korkuyu aşabiliriz. Bu ülkede Kürtler, kendi dillerinde, müfredatını kendileri belirlemeleri kaydıyla kendi okullarını açsalar ne olur? Bence PKK çocukları dağa kaçıracağına Kürt çocukların kendi okullarında eğitim yapma hakkını savunmalı. Keza BDP'nin de eğitimin en temel sorunlarından biri olan ve bilhassa Kürt çocuklarını mağdur eden Tevhid-i Tedrisat üzerine ciddi bir çalışması bulunmamaktadır. Oysa birinci görevleri Kürt çocuklarının kaliteli eğitim alması noktasında yeni ve özgün projeler üretmek olmalıdır.

Türkiye, bugüne kadar “eğitimin” yol açtığı ve açacağı zarar-zıyanı/tahribatı hesap edemeyen bir ÷lke. Eğitimin köklü sorunlarına dönük atılan birkaç cesur adımdan başka ne yazık ki uzun zamandır ciddi bir reform yapılmadı. Türkiye’de eğitim denilince akla hala “başarı” geliyor. Eğitimin bireyin içsel dünyasının şekillenmesinde oynadığı rol sürekli ihmal ediliyor. Sıra, masa, akıllı tahta, tablet, derslik, öğretmen yetersizliği alanında yapılan çalışmalar elbette mühim, andımızın kaldırılması ve kamuda başörtüsü serbestliğinin sağlanması, seçmeli dersler vs alanında atılan adımlar da önemli. Ne var ki eğitim hala farklı kesimler üzerindeki o geleneksel asimilasyoncu etkisini sürdürmektedir. En vahimi de her gün gözlerimizin önünde onca vahim hadiseler yaşanırken kimse bunun eğitim boyutunu gündemine almamaktadır. Muhafazakâr demokrat ve liberal özgürlükçü kesimler de eğitime yeterli alakayı göstermemektedir.

Muhafazakâr kesimler kamuda başörtüsü serbestliği sağlandıktan sonra sanki eğitimin tüm sorunları çözülmüş gibi sistemin köklü sorunları üzerine herhangi bir çalışma yapmamaktadır. Liberal özgürlükçü kesimin faaliyet alanları içerisinde eğitime hala sıra gelmiş değil. Tevhid-i Tedrisat sorunu üzerine bırakınız kitap, dergi, panel vs gibi proje üretmeyi bir-iki kişi hariç kimse köşe bile yazmış değil. Böyle alakasız kalınca da meydan, Türkiye’nin eğitimci-yazar olarak nam salmış tek kişisi Abbas Güçlü’ye kalıyor. O da ne birey, toplum ve devlet ilişkisi çerçevesinde Tevhid-i Tedrisatçı/milliyetçi eğitim sistemini kendine dert ediniyor ne de Kemalist eğitim sisteminin doğurduğu zararları yazıyor. Yadırgamıyorum elbette. Çünkü meseleyi asıl işlemesi gerekenlerin ilgisizliği ortadayken ne beklenebilir ki? Ne yazık ki kimse yeni Türkiye’nin inşasında bilhassa Kürt sorunun çözümünde ve barış ortamının kuvvetlenmesinde özgürlükçü, çok kültürlü eğitimin oynayacağı rolü kestiremiyor.

7-1.Meclis, 21 Anayasası ve Yeniden Sivil Bir Anayasa

09.07.2014/Milat

21 Nisan 1920'de Heyet-i Temsiliye namına bir genelge yayınlanır. Genelgede "Allah'ın yardımıyla Nisan'ın 23'ü Cuma günü namaza müteakip Ankara BMM'nin açılacağı ifade ediliyordu. Program şöyleydi; Bütün mebuslarla Hacı Bayram Camii'nde Cuma namazı kılınarak Kur'an ve namazın nurlarından feyz alınacak. Namazdan sonra ise lihye-i saadet ve sancak-i şerif taşınarak Meclis binasına gidilecek. İçeri girmeden evvel bir dua okunarak kurbanlar kesilecek bunun için kolordu özel tedbirler alacak. Kur'an hatimleri ve hadisler okunmaya başlanacak hatm-i şerifin son kısmı ise Meclis binasının önündeki bir törenle tamamlanacak. Cuma günü namazdan evvel minarelerden salâvat-ı şerife okunacak hutbe esnasında da Hilafetmeabımız Padişahımız Efendimiz Hazretlerinin ism-i hümayunları zikredilecek. Sonrası birtakım resmi kutlamalar vs. Bakınız Meclis zabıt kâtibi Hıfzı Veldet Velidedeoğlu o gülerdeki tabloyu nasıl aktarıyor;" Beyaz sarıklı, beyaz veya kara sakallı, cübbeli ve eli tespihli hocalarla, pırıl pırıl üniformalı genç subay, yazmalı veya şal sarıklı aşiret beyleri, külahlı ağalar, tarikat babaları ve kavuklu çelebilerle, Batı kültürüyle yetişmiş Kuva-yı Milliye kalpaklı, nokta bıyıklı modern gençler yan yana oturuyorlardı. Gerçi mebusların kıyafetleri ve kafaları renkli renkliydi ama gönülleri ve amaçları birdi."

Aynı zat ileriki yıllarda, Halk Partisi'nin seçim yasasını şu cümlelerle eleştirecekti. Halk Partisi tarafından gösterilen aday mutlaka seçiliyordu. O halde bu adaylar halkın seçimine sunuluyor demektense halkın onayına sunuluyordu deyişini kullanmak belki daha yerinde olur. Neyse daha yazımızın başında tadımızı bozmadan 21 Anayasası'na geçelim. Bilindiği gibi son dönemlerde 21 Anayasası'na ve onun yapıcısı 1.Meclise sıklıkla göndermelerin yapıldığına tanıklık ediyoruz. Haksız sayılmazlar çünkü 1Meclis, 1921 Anayasası'nı yani Teşkilat-ı Esasiye Yasası'nı yapan ve Anadolu'daki Türk'ü ve Kürt'ü ile tüm İslam unsurlarının bir araya geldiği bir Meclis çatısıdır.1921 Anayasası'nda vatandaşlık tanımı olmamakla beraber, kurucu Türkiyelilik ön planda tutulmuştur. Etnik vurgusu olan ayrılıkçı ifadeler 1921 Anayasası'nda yer almamıştır. BMM tarafından 1921 yılında kabul edilen Teşkilât-ı Esasiye Kanunun 2.maddesi de" Türkiye devletinin dini, din-i İslam'dır" ibaresini taşıyordu. Milli Mücadelenin temel beyannamesi sayılan Misak-ı Milli beyannamesi: " Osmanlı İslam ekseriyetiyle meskûn bulunan aksam" diye tanımlar ve "Türk" ifadesini kullanmaz. Anadolu ve Rumeli Müdafaa-yı Hukuk Cemiyetinin beyannamesinde ise: ... Bilcümle anasır-ı islamiye" şeklinde bir millet tanımı yapılır. M Kemal'e göre: " Bu hudud-u milli dâhilinde tasavvur edilmesin ki anasır-ı islamiyeden yalnız bir cins millet vardır. Çerkes vardır ve anasır-ı saire-i islamiye vardır. İşte bu hudut, memzuç bir halde yaşayan, bütün maksatlarını, bütün manasıyla tevhid etmiş olan kardeş milletlerin hudut-u millisidir. Hepsî İslam'dır, kardeşir..

Anayasa âdem-i merkeziyetçi bir yapı üzerine bina edilmiştir. Örneğin Madde 11'de: Vilâyet mahalli umurda manevi şahsiyeti ve muhtariyeti haizdir" denilerek illere muhtariyetlik(özerklik) tanıyordu. Aynı maddede iç ve dış siyaset, din, adliye ordu gibi genel konular uluslar arası ekonomik ilişkileri merkezi hükümet vazedecek. Geriye kalan eğitim, sağlık, vakıflar, medreseler, ekonomi ve tarım gibi işlerin düzenlemesi ve yürütülmesi Vilayet Şuraları'nın yetkisine bırakılacaktı. Şuraların seçiminde de orada oturan halk söz sahibi olacaktı. Buraya kadar her şey normal Ne var ki 1924 tarihi bir kırılmayı beraberinde getirecektir. Din merkezli bir Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve toplumu tanımı, ilerleyen yıllarda yerini dar bir milliyetçilik anlayışına bırakacaktır. Bu kırılmanın sebepleri üzerine çeşitli

argümanlar ileri sürölmektedir. Bilhassa 1923'te Lozan'ın imzalanmasından sonra her şeyin ters yüz olduğunu görüyoruz. Örneğin 24 Anayasası'yla illerin özerkliği kaldırılıyor Türkiye ahalisine vatandaşlık itibarıyla “Türk denilir” hükmü konuluyor. Son noktayı da” Devlet, Türk'ten başka millet tanımaz” diyerek 24 Anayasası Encümeni koyuyor. Sonrası malum Tevhid-i Tedrisat'la başlayan baskıcı, dışlayıcı, ötekileştirici ulus devletçi sisteminin icraatları..Öyle ki 1.Meclis'e renkli kıyafetlerle gelenlere bu sefer dar ağacı bekliyordu! Başvekil İsmet İnönü'nün “ Türk'e ve Türklüğe riayet etmeyi ezeceğiz” ifadeleri vs. Kuşkusuz zor dönemlerdi. Kürtlerin bu süreçte ciddi bir hayal kırıklığı yaşadığını söylememize gerek var mı?

Bugün ise Türkiye yeni bir dönemin arifesinde. Yine tüm kesimleriyle birlikte kendine yeni ve farklı bir sayfa açmak üzere kollarını sıvadı.Türkiye, şüphesiz Kürdüyle, Lazıyla, Çerkeziyle, Abazasıyla, romaniyle kısacası tüm kesimleriyle birlikte yeni bir anayasa yazarak Türkiye'yi yeniden inşa edecektir. Bu sefer durum farklı. Tüm engellemelere rağmen bu ruhu artık bizden kimse alamaz.Er ya da geç bu ülkede “insan” gibi yaşayacağız. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Kurdukları ittifaklarla da bunu engelleyemeyecekler. Yeter ki biz birbirimize düşmeyelim, oyuna gelmeyelim. Çünkü bu zihniyet bizi birbirimize düşürmek adına her yolu deneyecektir.

8- Tevhid-i Tedrisat'ın Zararları

23.07.2014/Milat

Türkiye'de 1924 yılında yürürlüğe sokulan Tevhid-i Tedrisat kanunun büyük bir kültür hamlesi olduğuna dair üretilmiş yaygın bir kanaat var. O dönem neredeyse her inkılâbın sorgulanmadan kamuoyu önünde birer efsaneye dönüştürüldüğünü dikkate aldığımızda Tevhid-i Tedrisat Kanunu hakkında da benzer birtakım efsanelerin üretildiği bir gerçektir. Türkiye'de bir taraftan tabulaşan bir taraftan da koruma altında tutulduğundan ötürü olsa gerek bu tür kanunlar hakkında ne yazık ki yeterli çalışmalar yapılmamıştır. Dolayısıyla bugün neredeyse bir örneğini 3.dünya ülkelerinde bile rastlamadığımız Tevhid-i Tedrisat'ın eğitim sistemini nasıl sekteye uğrattığı yönünde elimizde çok az çalışma bulunmaktadır.

Tevhid-i Tedrisat 19.Yüzyıl dönemi ulus devletçi sistemlerin estirdiği “tekçi” anlayışın bir ürünüdür. Bilindiği gibi o dönem ulus devletlerin hâkim ideolojilerini toplumun tüm kesimlerine yaymak adına eğitimi kurumsallaştırdıklarını görüyoruz. Dolayısıyla eğitim mecburi ve parasız tutularak ideolojik bir endoktrinasyon kurumu olarak işlev görmüştür. Toplum bu tür sistemlerde eğitim kurumları aracılığıyla değiştirilmek istenmiş mevcut egemen ideolojilerine bağlılık ve itaat buralarda aşılarmaya çalışılmıştır. Bunu da yürürlüğe soktukları kanunlar marifetiyle gerçekleştirmeye çalışmışlardır. Bizdeki Tevhid-i Tedrisat kanunu da bunlardan biridir. Bir kanunun işlevini öğrenmek için o kanunun gerekçesine bakmak gerekir. Söz konusu kanunun gerekçesinde; “Bir millet efradı ancak bir terbiye görebilir. İki türlü terbiye, bir memlekette iki türlü insan yetiştirir” denilmektedir. İsmet İnönü'de; “Hedefe varmak için her cahilane itiraz ve teşebbüs bertaraf edilecektir biz dini değil milli terbiye istiyoruz” diyerek bu konudaki kararlılığını ifade etmiştir.

Türkiye, çıkardığı bu yasa ile eğitimde merkeziyetçi yönetim anlayışını benimsemiştir. Bugün MEB Teşkilatı; bakanlık; bakan, müsteşar ve müsteşar yardımcılarının oluşur. Bakanlığın her kademesindeki yöneticiler görevlerini usulüne uygun olarak yürütmekten üst kademedeki yöneticilere karşı sorumludurlar. Öğretmen atama ve yer değiştirme, eğitim programlarının oluşturulması, eğitim politikalarının belirlenmesi gibi işler bakanlıkça yürütülür. Her ilde ve ilçede bir Milli Eğitim Müdürlüğü bulunur. Okullar, müdür ve müdür yardımcıları tarafından yönetilir. Kısacası bu “birlikte” ciddi bir hiyerarşik merkeziyetçi örgütlenme hâkimdir. MEB hâlâ ulusal düzeyde bu tür bir merkeziyetçi yönetim anlayışıyla eğitim faaliyetlerini sürdürmeye devam etmektedir. Bu da neredeyse yaklaşık 1 milyon çalışanı ve 25 milyon öğrencisiyle devasa bir yapıya sahip bakanlığın, tek merkezden yönetilmesi anlamına gelmektedir. Buda ciddi eğitim sorunları doğurmaktadır. Oysa Almanya, Kanada ve ABD'de eğitim hizmetleri merkezden kumanda edilmez. Eğitim sistemi eyaletlere göre farklılık göstermektedir. Fransa, İngiltere, İsveç, İtalya, Finlandiya, Hollanda gibi ülkelerde eğitim yerel yönetimlere devredilmiş durumdadır. Bu ülkelerde özellikle belediyeler eğitim faaliyetlerinde önemli bir yere sahiptir.

Demokratik ülkelerde devlet okulların yanı sıra Waldorf, Montessori, Reggio Emilia, Homeschooling gibi alternatif eğitim modellerinin de uygulandığını görmekteyiz. Çünkü demokratik dünya İnsan Hakları Evrensel Beyannamesinin Madde 26/3'de “Ana baba, çocuklarına verilecek eğitim türünü seçmek hakkını öncelikle haizdirler” maddesinin gereğini yerine getirmektedir. Türkiye'de eğitim, standart müfredatı ve yöntemi ile tek merkezden yürütülen bir faaliyet olarak varlığını devam

ettirmektedir. Devlet merkezli bir eğitim anlayışında da bireyler, ne yazık ki tek-tip bir düşünceye (Kemalizm)bağlı ve bağımlı olarak yetiştiriliyor.

Tevhid-i Tedrisatçı eğitim sistemi eğitimi finansman olarak da zora sokmaktadır. Bilindiği gibiTürkiye'de hükümetler anayasaya göre her yıl genel bütçeden eğitime ciddi oranda kaynak aktarımı yapmak durumundadır. Başka bir ifadeyle eğitim devlet tarafından sunulan ve vergiler yoluyla finanse edilen bir faaliyettir.Ne var ki devlet vergi mükelleflerinden eğitimin finansmanını temin yoluna giderken vatandaşların gelir düzeylerini dikkate almadan yapmaktadır. Her yıl ayrılan yüklü miktarda kaynaklara rağmen okulların bir yığın sorunları da çözülememektedir. Üstelik velilerin önüne tercih imkânı sunmayan standart bir müfredat ve tek-tip bir eğitim politikası da zoraki dayatılmaktadır. Kısacası sürekli artan eğitim talebine cevap verilemediği gibi mevcut finansman yöntemiyle de sistem tam manasıyla bir çıkmazın içindedir.

Sonuç:

Türkiye'de eğitimin dayandığı temel felsefe ciddi anlamda gözden geçirilmelidir.Tevhid-i Tedrisat kaldırılmalıdır. Ayrıca 1973 yılında kabul edilen 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu da dünyaya, gelişmelere ve yeniliklere ayak uyduran bir bakış açısıyla yeniden yazılmalıdır. Kimsenin eğitim üzerinden toplumu dizayn etme yetkisi olmamalıdır. Eğitimin, bireyin doğuştan getirdiği temel haklar doğrultusunda özgürleştirici bir işlevi olmalıdır. Özgürlükçü, çok dilli, çok kültürlü, çoğulcu yeni bir eğitim felsefesine ihtiyaç vardır.Türkiye'nin demokrat, insan haklarına saygılı, fikir ayrılıklarına açık, herkes için özgürlük talep eden vicdan, ahlak ve erdem sahibi kaliteli bireylerin yetişmesine olanak sağlayan yepyeni bir eğitim anlayışıyla yoluna devam etmesi gelinen noktada artık bir zorunluluktur.

9-CHP'nin eğitimde yol açtığı zarar ziyan telafi edilmeli

18.08.2014/Milat

Bilindiği gibi Türkiye'de cumhuriyet dönemi boyunca “milli eğitimi” Kemalist CHP ideolojisi yön vermiştir. Eğitim kurumları resmi ideolojinin yeniden üretim merkezleri olarak kurgulanmış ve eğitim yıllardır ideolojik bir endoktrinasyon kurumu olarak işlev görmüştür. Eğitimi ulus devletin ihtiyaçları doğrultusunda kurgulayan CHP zihniyeti 90 yıldır bu ülkenin çocuklarının en verimli çağlarını gasp etmiştir. Yaşam kadar önemli en temel insan haklarından biri olan düşünme ve hayatlarını kontrol etme haklarını ellerinden almıştır. Yıllardır ülkenin çocuklarına tek bir ideolojiye mahkûm bırakarak özgürce düşünebilmelerinin tüm yollarını tıkamıştır. CHP bu tekelci zihniyetin eğitim alanında hâkim olması için hala çaba sarf etmektedir. Hatırlayınız 4+4+4 değişikliğine en sert tepki CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'ndan gelmişti. Kılıçdaroğlu yaptığı grup toplantısında aileleri, üniversiteleri ve sivil toplum örgütlerine bir çağrıda bulunarak bilhassa annelere çocuklarının geleceği ellerinden alınıyor uyarısını yapmıştı. Aslında Kılıçdaroğlu: “Çocuklarınızı bizim elimizden almayın” demeye getiriyordu. Çünkü eğitim anlayış olarak CHP zihniyetini besleyen en önemli kurumlardan biri. Buyurun inceleyelim.

Tek parti dönemi eğitim anlayışı

1931 CHP programının Milli Talim ve Terbiye başlıklı bölümünde: “Kuvvetli cumhuriyetçi, milliyetçi ve laik vatandaş yetiştirmek tahsilin her derecesi için mecburi ihtimam noktasıdır” denilmektedir. Yani eğitimden beklenen kuvvetli milliyetçi, laik ve devlete azami hürmet eden bireyler yetiştirmesidir. O dönem topluma tepeden baskılarla yaşatılmaya çalışılan ilginç bir modernleştirme çabalarına tanıklık ediyoruz. Bu süreç ise hem bu ülkede yaşayan dindarlara hem de Kürtlere ciddi bir dışlama ve saldırı temelinde işlemekteydi. Dolayısıyla CHP'nin hüküm sürdüğü tek partili dönemde farklılıklara asla yer verilmedi. Kimlikleri, dilleri, inançları inkâr edildi. 1938 yılında M. S. Toprak adında bir milletvekilinin verdiği kanun tasarısı buna çarpıcı bir örnek oluşturmaktadır. ” Bu tasarı, Türk vatandaşlarının evlerinin dışında umuma açık yerlerde, her zaman Türkçe konuşmalarını, aksi takdirde 1- 7 gün arasında hapis ve 10 ile 100 kuruş arasında para cezasını öngörüyordu. Bunların diplomalarına da el konulacak ve doktorluk, öğretmenlik ya da gazetecilik yapamayacaklardı. Ceza olarak toplanan paraların bir bölümü de ihbarcılara ödül olarak dağıtılacaktı. Yine bu tasarıya göre Türkçe bilmeyen Türk vatandaşları bir yıl içinde Türkçeyi öğrenmeye mecburdu. Yoksa onları Türk vatandaşlığından çıkartılmak bekliyordu.”

Bu dönemde CHP bilhassa ders kitapları aracılığıyla ulus devletin ihtiyaçları doğrultusunda yeni nesiller yetiştirme hedefi gütmektedir. Yurttaşlık, Tarih, Coğrafya ve Din derslerine özel önem veriliyor. Bu derslerin amacı yeni rejimin ilkelerini benimsetmek ve resmi ideolojinin propagandasını yapmaktır.. Örneğin Din Kültürü kitabında(bunu her fırsatta dillendiririm) iman bile “dini” ve “milli” iman olmak üzere ikiye ayrılıyor. Milli iman bahsinde; “Bizim bir de milli imanımız vardır. Biz Türküz. Türkler medenidir. Türk adı anılınca göğsüm iftiharla kabarır, basım yükselir. Milletime, vatanıma faydası dokunanları severim, mübarek yurduma fenalık edenleri hiç sevmem vs deniliyor.Yurt Bilgisi derslerinde de “ Ben Türküm! Türk yalnız yurdu ve milleti için yasar. Yurdunu ve bayrağını kurtarmak için hiç düşünmeden canını milletine armağan eder. Millet uğruna yaşamak kadar, millet yolunda ölmek de benim en şerefli dileğimdir” denilerek ölüm yüceltiliyor.

“Maarif Vekâleti” eğitimi, öğretmenleri ve okulları kutsallaştırarak bireye vazifelerini öğreten milliyetçilik dozu yüksek bilgileri ders kitaplarına eklemekten geri kalmıyor.” Herkes ne olduğunu, nasıl bir millet olduğunu, devlet için yapacağı işleri bilmelidir. Bu bilgi mekteplerde öğretilir.” Dünyada anamızdan da canımızdan da çok sevdiğimiz iki şey vardır; Türk yurdu ve Türk milleti” türünden bireye devlete karşı vazifelerini hatırlatan çok sayıda bilgilere rastlamak mümkün.

Dahası var; Spartalıların Cumhuriyet dönemi ders kitaplarında da yer ettiğini görüyoruz. Örneğin 1942 Lise 1.sınıf İlkçağ Tarihi kitabında Sparta'dan bahsedilirken “Devletçilik düşüncesinin İspartalıların hayatına hâkim olduğu ve özel menfaatler devletin menfaati uğruna feda edilirdi. Devletin menfaati daha doğumda göz önünde tutulur, zayıf ve kusurlu doğan çocuklar ıssız yerlere bırakılırdı ”denilerek bir bakıma millet ya da devlet varlığının/menfaatinin bireysel yaşamlardan önce geldiği, devletin bireyler için değil, bireylerin devlet için var olduğu mesajı veriliyordu.Dönemin Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Başhekimisi Prof. Dr. Mazhar Osman'da 1939'da verdiği bir konferansta “Sağlamırları çoğaltmağa teşvik ve mecbur etmeliyiz, çürüklere de sen yetersin, senden nesle lüzum yok demeliyiz” diyordu. Tevhid-i Tedrisat'ı, Harf inkılabını, Türk tarih tezlerini ve eğitimin hala tekçi bir yapıda işlev görmesini vs saymıyorum bile.

Kısacası CHP'nin bu ülkenin çocuklarından da bir özür borcu vardır.Milyonlarca çocuğun hakkına girmiştir. Ne var ki bu özeleştiriyi yapacak kadar erdem sahibi değiller. Oysa 90 yıldır bu ülkenin çocuklarına çok zarar verdiler. Şimdi bu zarar ziyanın telafi edilmesi gerekmektedir. Yeni Türkiye'nin inşasına eğitim alanında başlanmalıdır. Çocuklarımız Kemalizm'in kiskacında işlev gören bir eğitim sistemini artık hak etmiyor.

10-Medreseler ve Vakıf Sistemi

20.08.2014/Milat

Bundan 90 yıl önce çıkarılan 430 sayılı yasa ile 600 yıllık medrese geleneği, parası, malı, geliriyle birlikte yürürlükten kaldırılarak eğitim, devlet tekeline alınmış ve ulus devletçi sistemlerin ideoloji transferine dönüştürülmüştü. O dönem hâkim olan ulusçu zihniyetin tesiriyle Osmanlı eğitim sisteminin/medreselerin “milli kültürün” oluşmasına engel olduğu düşünülüyordu. Bu bakımdan bilhassa ders kitaplarında sıklıkla medreselerin kötülendiğine tanıklık ederiz. Medreselerin Osmanlının son dönemlerinde eski işlevlerini yitirdiği bir gerçektir. Ne var ki söz konusu “medrese” olduğunda bu genel kabul görmüş yaklaşım tarzı hala güncelliğini korumaktadır. Oysa durum bundan farklı...Osmanlı eğitim sisteminde önemli bir yer teşkil eden medreseler 11. yüzyılda Selçuklu veziri Nizamülmülk'ün kurduktığı 'Nizamiye medreseleri' örneği dikkate alınarak hayata geçirilmiş ve geliştirilmiştir. Fatih ve Kanuni dönemlerinde ise medreseler bilim, sanat, felsefe, mimari ve ilahiyat alanlarında yetkin insanlar yetiştirmiştir.

Eğitim vakıflar yoluyla finanse ediliyor;

Osmanlı'da vakıf sisteminin çok yönlü işlevleri olduğunu ve padişahların vakıflara özel hassasiyet gösterdiğini görmekteyiz.Osmanlı'da eğitim hizmetleri vakıflar yoluyla finanse ediliyordu. Dolayısıyla eğitim hizmetlerini devlete yük olmaktan kurtaran vakıf sistemi aynı zamanda sosyal ve kültürel hayatın canlanmasında da önemli bir role sahipti. Eğitim öğretim hizmetlerinin ve istihdam edilen personelin müderris, muid(asistan, yardımcı eğitmen) tüm masrafları vakıflar eliyle karşılanıyordu. Sadece personel giderleri değilmedresenin bütün ihtiyaçları, kapıcı, kandilci, temizlikçi, su tesisatçısı, tuvalet temizlikçisi, öğrenci ve hocalar için barınma, yemek, sosyal güvenlik hatta binanın bakımdan sorumlu inşaat ustalarına varana kadar hemen tüm harcamaları vakıflar üstlenmişlerdir. Vakıf kaynakların istismar edilmeden hedefine uygun kullanılmasına da azami hassasiyet gösterilirdi.

Müderrisler için de kaliteye göre artan bir ücret ödenmekteydi. Ayrıca yardımcıları, lojmanları, hizmetçileri ve kendilerine ait odaları vardı.Bizzat hayır sahiplerin kurduktmuş olduğu vakıflar olduğu gibi padişahların, vezirlerin ve devlet adamların kurduktmuş olduğu çok yönlü vakıflar da vardı. Buna mukabil devletin açmış olduğu medreselerin yanı sıra vakıfların hatta kişilerin de açtığı günümüz özel okul örneğinde olduğu gibi medreseler vardı.

Medreselerde eğitim nasıl yapılırdı?

Arapçada “de-ra-se” fiilinden gelen medrese, kısaca “ders okutulan yer” anlamına gelmektedir. Medrese denildiğinde ders kitaplarında öğretildiği gibi sadece İslami ilimlerin öğretildiği okullar akla gelmemelidir. Örneğin Darü'l Hadisler” denilen peygamberimizin hadislerini öğreten medreseler olduğu gibi “Darü's Şifalar” adıyla kurulan medreseler de vardı. Buradan göz doktoru, eczacı, diş doktoru ve iç hastalıkları uzmanları yetişirdi. Bunların en önemlisi Süleymaniye Tıp Medresesi'dir.Dârü'l-KurraMedreselerinde ise Kur'an okuma, kıraat ve ilmi öğretilirdi. Bunun yanında Hev'et Medreseleri de vardır. Astronomi alanında hizmet veren okullardı bunlar.Ali Kuşçu, Kadızade-i Rumi ve Mirim Çelebi tarafından kaleme alınmış astronomi kitapları okutulurdu. ”

Medreselerin en önemli özelliği; ferdi kabiliyete, beceriye göre ferdi öğretim yapmayı hedef alan plan ve programları benimseyen bir metot geliştirmiş olmasıdır. Öğretmenin öğrencisini seçtiği bu sistemde sınıf geçme yerine dersten geçme yolu esas alınmış, mezuniyeti yıllara değil kabiliyet ve çalışkanlığa bağlanmıştı. Bu bakımdan medreselerde okuma süresi hoca ve talebenin gayretine göre uzayıp kısalabilirdi. Bilindiği gibi günümüz klasik eğitim sisteminde öğrenciler yeteneklerine göre değil yaşlarına göre sınıflandırılır. Farklı yeteneklere, ilgi ve becerilere sahip öğrenciler kendilerini keşfetmeden bir eğitim hayatına maruz bırakılırlar. Diğer taraftan medreselerde öğrenci sayısı yirmiye geçmezdi. Günde beş saat olmak üzere haftada dört gün eğitim yapılırdı. Salı, Perşembe ve Cuma günleri de tatil edilirdi. Özellikle öğrencilere kendilerini geliştirmeleri için boş vakit bırakılırdı.

Türkiye medreselerden ilham alabilir

Bilindiği gibi Osmanlı eğitim sisteminde çok dilli eğitim, medreselerin kurulması ile başlamıştır. Bu medreselerde Arapça ve Farsça eğitim verilirken, medresenin bulunduğu bölgede konu-şulan dil de müfredata eklenmiş ve çok dilli bir eğitim verilmiştir. Bakıldığında medrese eğitiminin günümüz okullarından bir hayli ileride olduğu görölmektedir. Çünkü günümüzde eğitim genellikle merkeziyetçi, devlet tarafından sunulan ve finanse edilen zorunlu hizmetler arasındadır. Türkiye'de eğitim hayatını tanzim eden kanun, yönetmelik ve uygulamalara bakıldığında ise eğitimin tek merkezden kumada edildiğini, devlet tarafından finanse edilip, kontrol edildiğini en önemlisi de tek bir ideolojiye mahsus üretildiğini görmekteyiz.

Oysa önünde 600 yıllık bir eğitim-kültür birikimine sahip medrese geleneği var. Kemalist eğitim modelinin ülkede hiçbir yaraya merhem olmadığı da bir gerçektir. Osmanlıdaki medrese sistemi bugün Avrupa ülkelerin de ilgisini çekmektedir. Türkiye bu eğitim geleneğinden faydalanabilir ve daha farklı/çeşitli alternatif modeller de üretebilir, geliştirebilir. En önemlisi de vakıf ve bağış sistemini tekrar gözden geçirebilir. Medreseler her şeyiyle geri gelsin demiyorum. Demek istediğim açık ve net: Türkiye'de Kemalist/tekçi eğitime mahkum değiliz..Farklı modeller üretmenin,devreye sokmanın vakti geldi de geçiyor..

11-Milli olan eğitimin temel kanunu

03.09.2014/Milat

Türk Kur'an-ı! Milli iman! Türkçe ezan! Türkçe hutbe! Türkçe namaz! Kısacası milli bir din ve milli ibadet..Tüm bunlar tek parti döneminin dine milli bir boyut kazandırarak İslamiyet'i millileştirme çabalarının birer ürünleri olarak karşımıza çıkıyor..Ulus devletçi rejimin dini bile milleştirdiği bir dönemde kuşkusuz eğitim başta olmak üzere toplumsal hayatı kuşatan hemen tüm alanların millileştirilmesi kaçınılmazdı.."Eğitimin milli, laik ve tek okul esasına dayanmış olması ilkemizdir" denilerek temelleri atılan eğitim, "Kuvvetli cumhuriyetçi, milliyetçi ve laik vatandan yetiştirmek tahsilin her derecesi için mecburi ihtimam noktasıdır" şeklinde geliştirilerek resmi ideoloji yanlısı, itaatkar bireyler yetiştirme yönünde önemli bir rol oynamaktaydı.Tarih, coğrafya, müzik, resim ve din derslerinin bile milli bir perspektifle ele alındığı ve öğrencilere öğretilmeye çalışıldığı bir eğitim zihniyeti geliştirildi.İlaveten andımız, milli güvenlik dersleri, nöbetçi öğrenci ve öğretmenlik, resmi geçit törenleri, rahat hazır-ol şeklinde askeri komutlarla öğrencileri hizaya sokan bir takım militarist okul ritüelleri de bu zihniyetin içerisinde kendini buldu.Kısacası cumhuriyet eğitim anlayışı okulları üst olarak kullanarak kendi ideolojilerine itaatkar, tekçi düşünceye endeksli bireyler yetiştirmek istedi.Üzülerek ifade etmeliyim ki bu eğitim zihniyeti 2014 yılı itibarıyla hala diriliğini muhafaza etmektedir.

Hatırlatmakta fayda var bugün dünya 19.yüzyıla göre çok değişti. Sosyal, siyasal, ekonomik, felsefi ve bilimsel düşünce alanlarında çok ciddi kırılmalar ve paradigma değişiklikleri yaşandı. Bugün teknolojik gelişmeler baş döndürüyor. Her gün milyonlarca insanın girip çıktığı sosyal paylaşım ağları ise neredeyse hayatımızın vazgeçilmezleri arasında. İlginç ama bugün Türkiye'de eğitim bilimi hala "milli" bir mesele olarak ele alınmakta ve eğitimin dayandığı tüm kanunlar da eğitimi dar bir alana hapsetmekte. Bu bakımdan böyle bir dünyada eğitimin başına "milli" getirilmesi her şeyden evvel eğitim bilimine yapılmış bir saygısızlıktır. Bugün eğitim denilince sarf edilen; masa, sıra, akıllı tahta, tablet, süt, kitap defter dağıtımını ayrıca idareci ve öğretmen atamaları gibi yüzeysel sorunları eğitim sorunları olarak algılamıyorum. Yani bu tür sorunlar içinden çıkılmaz, halledilemez sorunlar değildir. Bugün ben, eğitim sendikaları başta olmak üzere, bakanlığın, gazeteci eğitimci yazarların hatta büyük oranda öğretmenlerin ilgi alanına girmediği asla dillendirmedikleri devlet tekelinde zorunlu bir faaliyet olarak yürütülen tekçi, resmi ideolojiye itaatkâr bireyler yetiştirme misyonunu devam ettiren bir eğitim zihniyetini temel sorun olarak ele alıyorum. Örneğin eğitim hayatını tanzim eden Milli Eğitim Temel Kanunu bunlardan sadece biridir. İnceleyelim.

1973 yılında kabul edilen ve hala yürürlükte olan 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu; Madde 2 – Türk Milli Eğitiminin genel amacı, Türk Milletinin bütün fertlerini,1.

Atatürk inkılap ve ilkelerine ve Anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı..şeklinde devam eder..Madde10'da ise Eğitim sistemimizin her derece ve türü ile ilgili ders programlarının hazırlanıp uygulanmasında ve her türlü eğitim faaliyetlerinde Atatürk inkılâp ve ilkeleri ve Anayasada ifadesini bulmuş olan Atatürk milliyetçiliği temel olarak alınır"der. Dünya siyaset literatüründe Atatürk milliyetçiliği gibi kişiye özel bir milliyetçilik türü var mıdır? Ayrıca eğitim biliminin tek bir görüş ve model çerçevesinde dizayn edilmesi birbirinden farklı ilgi ve yeteneklere sahip öğrencileri tatmin edebilir mi?

“Demokrasi Eğitimi” başlığı altında ifade edilenlerde bir gariplik var, okuyalım..

“Güçlü ve istikrarlı, hür ve demokratik bir toplum düzeninin gerçekleşmesi ve devamı için vatandaşların sahip olmaları gereken demokrasi bilincinin, yurt yönetimine ait bilgi, anlayış ve davranışlarla sorumluluk duygusunun ve manevî değerlere saygının, her türlü eğitim çalışmalarında öğrencilere kazandırılıp geliştirilmesine çalışılır; ancak, eğitim kurumlarında Anayasa'da ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine aykırı siyasî ve ideolojik telkinler yapılmasına ve bu nitelikteki günlük siyasî olay ve tartışmalara karışılmasına hiçbir şekilde meydan verilmez.”

Burada “ancak” denildikten sonra ifade edilenlerin demokrasiyle bağdaşır bir yanı bulunmakta mıdır?Daha vahimini yazayım;“Türk millî eğitiminde lâiklik esastır. Din kültürü ve ahlâk bilgisi öğretimi ilköğretim okulları ile lise ve dengi okullarda okutulan zorunlu dersler arasında yer alır” deniliyor.Din dersleri zorunlu okutulur ifadesinin de laiklikle bağdaşır bir yanı olup olmadığını sizlere bırakıyorum. Bu kanunun revize edilme zamanının gelip gelmediğini de bakanlığa soruyorum.

Tamam, hakkını yemiyorum.AK Parti eğitim alanında -benim gibi düşünen çok az sayıda insan dışında- sivil örgütlerin bile dile getirmeye cesaret edemediği bazı alanlarda ciddi reformlar yaptı. Örneğin andımız, milli güvenlik dersleri, seçmeli dersler,4+4+4 reformu, başörtüsü serbestliği gibi.Buna rağmen AK Parti'nin bugün en zayıf kaldığı alan eğitimidir.Çünkü eğitimi hala bir özgürlük meselesi olarak ele almıyorlar. Birkaç sorum var sadece.2023'e hedef yapan yeni Türkiye'ye 1924 model bir eğitim anlayışı yaklaşıyor mu?

Eğitim, CHP zihniyetinin tekelinden ne zaman çıkacak? Zorunlu, devlet tekelinde vücut bulan Tevhid-i Tedrisatçı eğitimi ne zaman masaya yatıracağız? Kemalist eğitim yeni Türkiye'nin inşasında nasıl bir rol oynar? 7 Bin müdür için eğitimde kıyım yapıldı diye yeri göğü inleyen sendikalar milyonlarca çocuğu kıyımdan geçiren eğitim sistemini ne zaman eleştirmeye başlayacaklar? Andımızı kaldıran hükümet öğretmen andını, nöbetçi öğrenciliğini ve inkılâp tarihi derslerini ne zaman kaldıracak? Eğitimde ailenin rolü, eğitimde yerelleşme, alternatif eğitim modelleri, bağımsız özel okullaşma gibi meseleler bakanlığın, sendikaların ve eğitimcilerin gündemine ne zaman girecek? Çok sorum var sorulacak ancak yıllardır ben soruyorum ben cevaplıyorum...

12-Cumhuriyetçi öğretmen zihniyeti

08.09.2014/Milat

Öğretmenler cumhuriyet devri modernleşme sürecinin en önemli aktörleri arasındaydı. Cumhuriyet değerlerini, laikliği, inkılâpları, ilericiliği ve çağdaşlığı topluma kazandırmada önemli vazifeler üstlendiler. Onlara cumhuriyet devrinin “A Takımı” da diyebilirsiniz. Öğretmenlerin yurdun çeşitli bölgelerine dağılarak Yakup Kadri'nin ifadesiyle Anadolu'nun yontma taş devrinden kalma cahil köylülerine, göbeğini kaşıyan(Bekir Coşkun) bidon kafalılarına(Yılmaz Özdil) çağdaşlığı, ilericiliği en mühimi de Türklüğü öğretmeleri gerekiyordu! İnanılmaz gayretli öğretmenleri vardı cumhuriyetin. Türk eğitim tarihine büyük önemi olan bir düşünür ve bilim adamı, ulusalcı, ilerici, laik Kemalist kesime göre cumhuriyetin değeri biçilmez eğitimcisi İsmail Hakkı Baltacı ve yine günümüz çocuklarına kadar düşünen ve onlara değerli bir hediye(ardımız) armağan eden eğitim fedaisi Dr.Reşit Galip gibi.

İsmail Hakkı'nın eğitimci olduğuna bakmayın ona namı diğer Martin Luther diyenler bile vardı. Türkçülükte hızını alamayan bu eğitim adamı, 1928 yılında Vakit Gazetesi'ne yazdığı bir yazıda; “İbadet lisanı Türkçe olmalıdır, mabetlere ayakkabı ile girilebilir ayrıca camilerde musiki serbest olmalıdır ve sıralar tesis edilmelidir” gibi fikirleriyle İslamiyet'in millileştirilmesi çalışmalarının da öncülerindendir. Bu arada Reşit Galip sadece öğrenci andının yazarı değildi bir kesim eğitimcinin önünde saygıyla eğildiği bu zat aynı zamanda “Müslümanlık: Türkün Milli Dini” başlıklı bir çalışma da hazırlamıştı. Ve hafızların eline Arapçadan Fransızcaya ondan da Türkçeye çevrilen Kuran'ları tutuşturmakla meşguldü. Çocuklar da yurdun her bir yanında Nahit Nafiz'in Şu yeryüzünde varsın, İsterse gök kararsın, Başımızda sen varsın Yaşa Ulu Atatürk! Sözleriyle başlayan Atatürk şarkılarıyla büyümekteydi.

Cumhuriyetçi öğretmen zihniyetinin bir döneme ait olduğunu sanmayınız. Bu zihniyet eskisi gibi olmasa da bir takım kanun ve yönetmelikler marifetiyle hala cumhuriyet öğretmen ideolojisini diri tutmaktadır. Örneğin bu yıl yeni öğretmenler “Türkiye Cumhuriyeti anayasasına, Atatürk inkılâp ve ilkelerine, anayasada ifadesini bulan Türk milliyetçiliğine sadakatle bağlı kalacağımıza..” şeklinde başlayan bir yemin metnini ezberleyerek göreve başlayacaklar. Bu zihniyetin öğretmen ideolojisini en iyi yansıtan örneklerden biri; Geçenlerde CHP'den genel başkan adayı olan öğretmen kökenli Muharrem İnce'nin akılcı, ilerici, aydınlamacı, laik ve milliyetçi bir perspektifle ele aldığı konuşmasıydı. Bunun gibi size daha çok sayıda örnek gösterebilirim.

Cumhuriyetin okulu ve öğretmenleri çok sevdiğini biliyoruz. Öğretmenlere tuhaf bir kutsallık atfedilmiştir. Onlar herkesin anası, babası ve canından çok sevdiği kutsal varlıklardı. Hala da öyledir. Dönemin Maarif Vekâleti'nin ders kitaplarında hem okulu hem öğretmenleri yücelten çok sayıda ifadeleri bulunmaktadır. Oysa onları kutsal kılan resmi ideolojinin taşıyıcı unsurları olmalarıydı. Darbe dönemlerinde darbecilerin ideolojik öğretmen kurgusuydu. Onlar resmi ideolojinin, milliyetçiliğin,devrimlerin bekçiliğini üstlendikleri ve topluma yaydıkları oranda kendilerine değer verilen ve kutsallık atfedilen insanlardı. Bugün mevcut okullarda öğretmenlere hala uhrevi bir makama yükselten tuhaf bir anlayış hâkim. Bu doğru değil. Bugün öğretmenlik toplumda var olan meslek dallarından sadece biridir.

Türkiye'de öğretmenlere biçilen rol böyle olunca da (özgürlükçü, duyarlı, ülkesini ve öğrencilerini seven samimi eğitimcileri tenzih ederim)yıllardır çocukları özgürlük değeriyle tanıştırmak yerine onları birer asker gibi eğitmeye çalıştılar. Bu bakımdan farklı inanç, ırk ve düşünceye sahip öğrencilerine önyargıyla bakan, çocukların rahat hazır ol komutlarıyla asker gibi yürümelerinden, okul önlerinde

onların nöbet tutmasından, tek bir kıyafete mahkûm edilmelerinden rahatsız olmadılar ve bu türden militarist uygulamaları eğitim adına sakıncalı görmediler. Korkunçtur hala bu tür insan hakları ihlallerini görmüyorlar. Çünkü onlar milliyetçiliğin ve Kemalizm'in içselleştirilmesi gereken en temel değerlerden birisi olduğuna inandırılmışlar. Daha geçenlerde muhafazakâr okul idarecilerinden biri

Allah bize nöbetçi öğretmenlikten hesap soracak derken diğeri de öğrencilerin disiplin işleri için “şöyle öğrencilere sert bakan” bir öğretmen lazım diye teklifte bulunuyordu. İki yıl kadar evvel bir okulun bahçesinde anaokulu öğrencilerine Kurtuluş Savaşı'nı canlandıran öğretmene; çocukların elindeki silahların, arka fondan gelen bomba seslerinin, mizansen şehitlerin ve başlarında ağlaşan minik kız çocukların eğitim açısından sakıncasını ifade ettiğimde bana “işte bu ülke sevgisidir, sen anlamazsın” türünden beylik laflar etmişti.

Görüşleri, inançları ne olursa olsun ülkedeki öğretmen zihniyeti böylesi dar bir çerçeveye hapsedilmiş durumdadır. Oysa dünyanın da geldiği nokta göz önünde bulundurulduğunda eğitimin çoğulcu ve özgürlükçü bir temelde işlev görmesini talep edecek, eğitimde aile tercihlerin ön planda tutulduğu, bireysel farklılıkların dikkate alınarak daha esnek ve alternatif eğitim modellerini savunacak kesimin en başta öğretmenler olması beklenirdi. Ne yazık ki bugün öğretmenlerin büyük çoğunluğu farklı eğitim modelleri önermek yerine hala tek bir ideoloji çerçevesinde dizayn edilen, devletçi eğitim sistemini savunmaktadır.

Bu bakımdan yeni Türkiye'de eski usul öğretmen anlayışımız da değişmelidir. Öğretmenleri bu tekçi anlayıştan ve birtakım ideolojik önyargılardan kurtarmak gerekiyor. Demokratik dünyanın eğitimde kat ettiği mesafe ve diğer ülkelerde var olan eğitim modelleri onlara tanıtılmalıdır. En önemlisi de eğitimciler ve bilhassa okul idarecileri insan hakları, bireysel özgürlükler, demokratik okul kültürü alanlarında sıkı bir eğitimden geçirilmelidirler. Ne var ki MEB'in bu doğrultuda ciddi adımlar attığını söyleyemiyoruz. Bu yüzdendir ki örneğin bir 12 Eylül ürünü olan 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde özgürlük yerine ikramiye istemeyebilmektedirler. Eğitim hayatını tanzim eden kanun ve yönetmeliklerin çocuk, aile ve öğretmen lehine reformdan geçmesi gerektiğini hala dillendiremiyorlar. Kısacası bana göre önce öğretmenlerin ve okul yöneticilerin eğitilmesi şart!

13-Çocuklar resmi ideolojinin kölesi değildir!

29.09.2014/Milat

Bakanlık, yerinde bir kararla ortaöğretimde başörtüsünün” serbest” olmasını sağlayarak (zorunlu değil) bir özgürlük sorununu çözüme kavuşturdu. Bu adım aynı zamanda, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nde geçen “Ana baba, çocuklarına verilecek eğitim türünü seçmek hakkını öncelikle haizdirler.”“Eğitim, insan kişiliğinin tam geliştirilmesine, insan haklarına ve temel özgürlüklere saygıyı güçlendirmeye yönelik olmalıdır” gibi maddelerin hayata geçirilmesi yolunda atılmış önemli bir adımdır. Bu anlamda düzenlemeyi olumlu buluyor ve Sayın Eğitim Bakanı'nı tebrik ediyorum. Eğitim, Türkiye'de Kemalistlerin anladığı gibi bir şey değildir. Onlara göre çocukların “varlıklarını Türk varlığına armağan etmeleri” kâfi. Onlar çocuklara çocuk oldukları için değil ileride resmi ideolojiye bağlı, devrimlerin bekçisi, itaatkâr, uysal birer vatandaş olacakları için değer verirler. Bu paternalistlik ilişkisi, Kant'ın en katı despotizm olarak nitelendirdiği ve koca bir ülkenin halkının bir kişiye veya dar bir gruba kurban edilmesine yol açan siyasal paternalistlik ilişkidir. Kısacası resmi ideolojiyi elinde bulunduran gücün kendi değerlerini başkalarına dikte ettiği, hayatına hükmettiği, kendi amaçları için kullandığı totaliter bir zihniyetten bahsediyoruz. Bu bakımdan başörtüsü serbestliği, 19.yüzyıl totalitarizmin bataklığından hala çıkamayan bu zihniyet tarafından sorun olarak görülmektedir. Çünkü bu insanların lügatinde insan yoktur. Çünkü onlar hala bir önceki çağdan kalma bilimsel bir yaklaşım olan pozitivizmin etkisi altındalar.

Bu pek aydınlanmacı, ilerici, bilimci, rasyonalist kibirli insanlara göre halk doğal olarak cahil kalabalıklardır.Akılın, bilimin ve rasyonalizmin dışında olanların değersiz, işe yaramaz olarak görülmelerine neden olan bu düşünce yapısına göre; cahil kitleler olarak görülen örneğin dindar kesimlerin, farklı görüşlerin ve mezheplerin mutlaka bilimsel, çağdaş, ilerici ve akıl öncelendiği bir eğitimden geçirilmeleri elzemdir. Bunun için gerekli olan otorite ve bürokrasinin kullanımından da - ideal, çağdaş, ilerici ve akılcı bir toplumun inşası adına- kaçınılmamalıdır. Yani kafa böyle bir kafa.Yani benim gibi düşüncecek, benim gibi inanacak, benim gibi konuşacak ve benim yaşam anlayışıma sahip olacaksınız dayatmasıdır bu. Baksanız okumuş, tahsil görmüş insanlar.. Ancak hiçbirinde derinlik yok. Aldıkları Kemalist eğitim onlardainsana doğru giden bir yol açamıyor.. Oysa bir insanın aldığı eğitim onda kişi onurunun kıymetini idrak ettirmiyorsa yüreğinde insana dair bir yer açmıyorsa o eğitimin de o eğitimi alanın da hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.Bu yüzdendir ki kendi olmaktan çıkan bu resmi ideoloji bağımlısı seviyesiz insanları, özgürlük adına atılan her adımın karşısında görüyoruz.Örneğin CHP'nin eğitimci vekili Muharrem İnce, “bu uygulama cumhuriyete meydan okumadır” türünden tam da CHP zihniyetine münhasır klişe bir sözü tekrar etmiş. Benzer sözleri eğitim hakkı ellerinden alınan başörtülü üniversiteli kızlar ve halkın oylarıyla meclise gelen başörtülü vekiller için de duymuşuzdur. Oysa tam tersi, asıl CHP'nin cumhuriyeti insanlık değerlerine meydan okumaktadır.

Resmi ideolojinin -kendilerini akıllı zanneden- kalitesiz, seviyesiz, ahlak, vicdan yoksunu ideologlarının ve yayın organlarının tepkileri aslında bu zihniyetin ne kadar da köhne ve insan karşıtı olduğunu açık etmesi bakımından ibretliktir. Başörtüsü bilime aykırıdır diyenden tutun da anne karnındaki bebeğe başörtüsü takacak kadar kimyası bozulan iğrenç bir zihniyetin varlığı ile karşı karşıyayız. Örneğin geçenlerde bir TV programına katılan CHP İstanbul Milletvekili üstelik müftü olan İhsan Özkes yaptığı derin analizlerle! başörtüsü serbestliğinin altında yatan nedenleri anlatıyordu. AK Parti'nin kimyasını bozduğu birçok insandan sadece biri olan Özkes'e göre; ortaöğretimde başörtüsü serbestliği İŞİD'in üstünü örtmek için gündeme getirildi. Özkes, hayal gücünün sınırlarını biraz daha zorlayarak başörtüsü serbestliğin İŞİD'e verilmiş bir taviz olduğunu İŞİD'in de buna karşılık rehinelere salıverdiğini ifade etti. Ayşe Hür ve Can Dündar gibi benzer kalitesiz insanların tepkilerini saymıyorum bile.Çünkü bunların en iyi bildikleri şey; halkın inanç değerlerini aşağılamak ve başörtülülere hakaret etmek...

Kısacası, çocuklarımızı elimizden alıp kendi ideolojilerini aşlamak ve onları neferleri, köleleri yapmak istiyorlar. Onların eğitimden, pedagojiden anladığı bu! Bizim ne düşündüğümüz, neye inandığımız, hangi dili konuştuğumuz umurlarında değil. Çocuklarımız resmi ideolojilerinin bağımlısı olsun kâfi. Tüm istedikleri bundan ibaret. Oysa bizler bu ülkenin özgür, demokrat ve saygın vatandaşları olarak çocuklarımızın geleceğe güvenle bakmalarını, özgür olmalarını, onların sanat, mimari, bilim ve ekonomi alanlarında ülkelerini kalkındırmalarını talep ediyoruz. Bugünlerde örneklerini bolca gördüğümüz türden seviyesiz, merhametsiz, inanç düşmanı, dil, mezhep, ırk düşmanı olmalarını istemiyoruz. Eğitimde özgürlüğü bu yüzden savunuyoruz. Kişi ve aile tercihlerini bu yüzden önemsiyoruz. Onlar sizin resmi ideolojinizin köleleri değil, bizim evlatlarımızdır.

Özgürlük her şeyden evvel insanların kendi eylemleri için plan yapmasını ve karar alıp vermesini mümkün kılar. Bir birey davranışlarına, hareketlerine diğerleri tarafından müdahale edilmediği ölçüde özgürdür. Bu yüzden ki çocukların kendi tercihlerini, karar alma süreçlerini, iradelerini, zekâlarını ve tecrübelerini kullanmaya ve kendi planlarını yapmaya engel olan ve “zor” kullanılarak bunu imkânsız hale getiren bir zihniyete karşı inadına mücadele veriyoruz. Ve siz buna engel olamayacaksınız..

14-Tek sermayeleri dine küfretmek!

01.10.2014/Milat

Türkiye'de solcu,ulusalcı,Kemalist kesimin kendine ait bir felsefesi, düşünce yapısı, net duruşu ve tavrı bulunmamaktadır. “Aklın ve bilimin öncülüğünde” diye başlayan besmeleleri dışında neleri var ki? Yayın organlarına, kendini aydın, yazar, sanatçı zannedenlerin seviyesiz üsluplarına bakıldığında ise insana dönük tek bir değer dahi öne çıkarılmadığını görürsünüz. Bakmayın siz işçinin, emekçinin, düşenin, tarlada, bahçede vs çalışanın yanındayız ya da kahrolsun ABD, emperyalizm falan demelerine hepsi hikâye. Tek sermayeleri var o da dine küfretmek... Kendini liberal olarak tanımlayan bir yazar olarak şunu rahatlıkla ifade edebilirim ki; bu ülkenin dindarları, insan hakları ve özgürlükler alanında bir önceki çağın paradigmasıyla hareket eden bu aydınlanmacı, ilerici, akılcı, din düşmanı kesimlerden iki gömlek daha üstündür. Akı putlaştıran bu kalitesiz insanların tek sermayesi “İslam düşmanlığı” ve “Müslümanlara hakaret” iken AK Parti'nin öncülük ettiği muhafazakâr kesim, farklı kesimlere kucak açan ve onlara da özgürlük talep eden bir anlayışı temsil etmektedirler.

Gerek CHP'nin ve gerekse sol-sosyalist grupların içinden bu denli kalitesiz, seviyesiz, üslupsuz insanların çıkmasının bir nedeni de sahip oldukları resmi ideolojinin insanlık tarihinin yanılmaz, kutsal yegâne ideoloji olduğunu sanmalarından kaynaklanmaktadır. Bugün bir duruşu, tavrı, felsefesi, düşüncesi ve neye olursa olsun samimi inancı olan bir insan, bir dinin mensuplarına bu denli ahlaksızca ve seviyesizce saldırır mı? Kendine saygısı olan şahsiyet sahibi bir insan, hayatını inanan insanların hayat anlayışını yerle yeksan etmeye adar mı? Kaliteli bir insan dünyada milyarlarca insanın inandığı/sevdiği bir dinin peygamberini onların gözleri önünde sapık ilan eder mi? Hangi onur sahibi insan sırf başörtüsü serbest oldu diye anne karnındaki bir bebeğe başörtüsü giydirecek kadar alçalabilir? İçinde en ufak şeref duygusu taşıyan hangi insan kafa kesme özgürlüğü gibi tiksinti verecek bir başlığı atabilir? Ama bunların hepsini yaptılar.

Peki, sebep ne? Hükümet eğitimde aile tercihlerini gözetmediği için. Son zamanlarda solcu Kemalist kesimler sırf bu sebepten ötürü bu ülkenin Müslümanlarına hız kesmeden hakaret etmeye devam ediyor. Bu inanın bir düşünceye sahip olan kaliteli bir insanın yapacağı bir iş değil. Ama işi gücü bırakıp yıllardır bu ülkenin inançlı insanların haklarına tecavüz eden, aşağılayan, küfreden hep aynı zihniyet. O yüzdendir ki Türkiye'de solun bir felsefesi, derinliği, tavrı, insana dair ürettiği herhangi bir değer yoktur. İçinde en ufak insani bir değer barındıran bir düşünce yapısı, bireyin yaşam tarzına bu kadar müdahalede bulunabilir mi? Kişi onurunu bu kadar zedeleyebilir mi? Ve bir insanın seviyesini bu kadar ayaklar altına alabilir mi?

Bilirsiniz Ortaçağ'ın ruhani meclisi her kim kilisenin ileri süreceği dogmalara kilisenin anladığı anlamdan başka bir anlam verirse o kimseye lanet olsun demişti. Ortaçağ'dan kalma kilise babalarını andıran bu despot insanlara göre resmi ideoloji karşıtı olanlar ve herkese özgürlük talep edenler lanetli. Onlara göre habis ruh gün geçtikçe ülkeyi hâkimiyeti altına almaya başladı. Bu kadim zihniyetin mümessillerine göre artık ülkede iki kesim net olarak belirmiştir.Kötü ruhun(demokrasi,özgürlük,insan hakları..) etkisi altına girenler ve vatansever,Kemalist,laik,ulusalcı kadroların oluşturduğu iyiler.. İyiler aynı zamanda kutsal bir inancın keskin savunucuları konumunda. İnsanların içinden kötü ruhu söküp atmak ve onları günahlarından arındırarak huzura kavuşturmak gerekmektedir. Düne kadar bunu öldürerek yapıyorlardı..Ortaçağ'dan kalma “şeytan çıkarma” ayinlerini aratmayacak bir düşünceyi ve duyguyu benimseyen bu insanların aslında ruhsal yapıları ciddi anlamda masaya yatırılmalıdır. En büyük korkuları yenilik ve toplumsal değişim. Yani

insan/insanlık olmasın, soylu düşünceler bu topraklarda yeşermesin yani demokrasinin ve özgürlüğün kendisidir asıl korku.

Muhafazakâr bir parti olan AK Parti, attığı demokratik adımlarla bu kesimin her geçen gün kimyasını bozduğu bir gerçek. AK Parti farklı kesimlerin hak ve özgürlükleri alanında adımlar attıkça bu kesim ciddi bir ruhsal denge bozukluğu yaşamaktadır. Düşünün bir taraftan okullarda başörtüsü serbestliği sağlanırken diğer taraftan Zeytinburnu Stadyumu'nu da içine alan 42 bin metrekarelik arazi Vakıflar Genel Meclisi'nin kararıyla Yedikule Surp Pırgıç Hastanesi Vakfı'na iade ediliyor. Milli Eğitim Bakanlığı'nın güç şartlarda ayakta kalma mücadelesi veren azınlık okullarına yıllık 7 milyon TL yardım uygulaması başlıyor. İlk Süryani Özel Okul Yeşilköy'de açılıyor. Ve barış devam ediyor vs. İşte onları çıldırtan tam olarak bu.

Bizim yapmamız gereken belli. Tüm farklılıklarla birlikte bu coğrafyada barışın ve huzurun yeniden inşa edilmesi noktasında demokratik adımlarımızı inadına sıklaştırmamız gerekiyor. Özgürlük, demokrasi, hukuk ve adalet temelinde görüş fark etmeksizin ciddi projeler üretmeliyiz. Bu şuursuzluğu, akıl tutulmasını, antidemokratikliği, insansızlığı ve ırkçılığı ortadan kaldıracabilecek ve ciddi bir toplumsal kırılmaya yol açabilecek yegâne düstur; bu kilise babalarına inat hak ve özgürlüklerimizi, tarihimizi, vicdanımızı savunmaktır. Hükümete düşen görevse milletin taleplerini dikkate almak ve uygulamaya sokmaktır. Artık bu ülkede özgür hava sahası istiyoruz.

15-Sokrates'in ebeliği ve eğitimde maieutike yöntemi

08.10.2014/Milat

Sokrates can sıkıcı ve rahatsız edici bir kişilikti. Bu benim değil kendi görüşü. Üstelik kendine bir de lakap bulmuştu. At sineği! “Ben tıpkı at sineği gibi karşımdakine yapışır sorularıyla onları rahatsız ederim” diyordu. Öyle de oldu. Hakikatin peşinde koşturan bu değerli filozof sorduğu sorularla bilhassa dönemin gençlerini etkileyerek kurulu düzenin sarsılmasına yol açtı. Dolayısıyla Meletos, Anytos ve Lykon gibi dönemin soyluları tarafından gençliği baştan çıkartmakla ve devletin tanrılarını/putlarını tanımamakla suçlandı. Kılık kıyafetine pek önem vermeyen neredeyse yaz kış aynı elbiseyi giyen ve yalınayak dolaşan bu soylu insanın Ksanthippe adında hırçın sayılabilecek, patavatsız bir de eşi vardı. Tarihçiler onun doğum tarihini MÖ. 469-470 yılları olarak belirtir. Babası heykeltıraş, annesi ise ebedir. O her kıymetli düşünür gibi ilhamını annesinden alacak ve onun ebe oluşundan muazzam bir eğitim yöntemi bulacaktır. Maieutike. Bu eğitim yöntemine geçmeden evvel Sokrates hakkında bir iki cümle daha kuralım.

Sokrates, Delphi Tapınağı'nın kapısında yazılı olan “kendini bil” ibaresinin faal olduğu bir dönemde bu kavramın içini doldurmak istercesine evvela kendini bilmekle işe koyulan bir filozoftur. Sokrates tüm doluluğuna ve bilgeliğine rağmen hiçbir şey bilmediğini ısrarla vurgulayarak her defasında hakikate doğru bir adım daha atmış oluyordu. O sınavsız/sorgulanmamış bir yaşamın yaşanmaya değmeyeceğini ifade eden bir erdem yolcusudur. Benim tek bir meziyetim var o da; ben öğrenmekten utanmam, araştırırım sorarım, sorduklarıma cevap verenlere de minnet duyarım diyordu. Sokrates, insan olarak her kişinin ihtiyaç duyduğu bilgileri öğretmeyi hedefleyen bir eğitimin peşindedir. Bu eğitimle ahlaki açıdan mükemmel insanların yetiştirilmesi hedeflenir. Bu bakımdan Sokrates, liberal eğitim anlayışının da öncüleri arasında yer almaktadır. Sokrates'in eğitim anlayışında yakın bir öğretmen öğrenci ilişki vardır. Bu ilişkinin temelinde ise öğrenciye gerçeği keşfedip kullanma en önemlisi de karakter oluşumunda ve bunun biçimlenmesinde eğitimin oynayacağı rol yatmaktadır.

Sokrates'e göre eğitimci bilgi aktarmaz, öğretmez sadece tartışma ve doğurtmaca/maieutike yöntemiyle öğrenmeye yardımcı olur. Bu Hint eğitim kültüründe de yaygın bir anlayıştır.. Vinoba Bhave, Hindistan'da konuşulan kırk dil içinde İngilizce'deki “öğretmek” kelimesine karşılık gelen herhangi bir sözcük bulunmadığını ifade eder. Yani öğretmenin profesyonel kibrinden arınmış ve tamamen öğrenmeye dayalı bir anlayış bu. O eğitim söz konusu olduğunda sabırlıdır, adım adım ilerler. Bu yüzden Hesiodos'un “aza az eklemek boşuna zahmet değildir” sözünü kendisine ilke edinmiştir. Ona göre; öğretmenler, anne ve babalar geleceğin garantisi olan çocuklara rehberlik yaparak onlarda doğru adaletli, güzel ve yapıcı düşünceler doğurtacak birer ebe olmalıdırlar. Ebe nasıl ki çocuk doğurtuyorsa, eğitimcilik görevinde olan yetişkinler de düşüncelere gebe olan bir çocuğa aynı şekilde düşünceleri doğurtmalıdır. Yani Sokrates'e göre her eğitici bir ebe olmalıdır. Ve herkese biraz felsefe yani bilgelik sevgisi ve biraz da bilgi bulaşmalıdır. Bir öğretmende felsefe birikimi çok önemlidir. Bir bireyi mühendis ya da bir tabip yapmak onu eğitmek anlamına gelmez. Çocuk yetiştirmek demek her şeyden evvel bir “adam” daha doğrusu gerçek bir “insan” başka bir ifadeyle kendini bilen bir birey yetiştirmek demektir.

Eğitimin işlevi sadece nesilden nesile kültür aktarmak değildir. Bu kültürü analiz etmek, geliştirmek, biçim vermek yeni sentezlere gitmek de söz konusudur. Hayal gücünü arttırmayan onu kitaplar altında ezdiren, çocuğu araştırmaya, sorgulamaya itmeyen bir eğitim, eğitim değildir. Bu bakımdan eğitim anlayışında maieutike/doğurtmaca yöntemiyle bu yaratıcılığı en evvel geliştiren düşünür Sokrates olmuştur. Şöyle der Sokrates; Gerçekten bir düşünün, toprağın mahsullerine bakmak, onları devşirmek ile bir de hangi toprağa ne çeşit bir bıkri ve tohum ekileceğini bilmek ayrı ayrı sanatlar mıdır? Yoksa bunlar aynı şey midirler? Benim doğurtma sanatım şudur; doğum esnasında dikkatleri

erkeklerin vücutlarına değil ruhlarına yöneliyorum. Bu yüzden ben ebelere benzerim. Tanrı beni başkalarını doğurtmaya zorluyor. Diğer taraftan Sokrates bilginin başkalarına iletilebilir olduğunu ancak bilgeliğin ise iletilemeyeceğini savunur. Bu yüzdendir ki eğitim anlayışının temeli bilgeliği arayıp bulmak olduğunu vurgular. Aslında o günümüz eğitim sistemlerinde asla yer etmeyen bir anlayış ta o çağlardan bize haykırmaktadır.

Bilindiği gibi günümüz klasik eğitim anlayışı, derinlikten uzak, bürokratlar tarafından önceden planlanmış ve dört duvar arasına hapsedilmiş devlet tekelinde varlık bulan bir eğitim anlayışıdır. Türkiye, yeni evresinde dahi eğitimde bilgeliğe, derinliğe, yer vermemekte ısrarcı davranmaktadır. Eğitim hala bireyin soru sorma, sorgulama, sentez yapma, özgün, özgür, eleştirel düşünme yetilerini köreltmekte ve kendini bilme yollarını tıkamaktadır. Hakikatin peşinde koşturan bir nesil yerine itaatkâr, tek bir ideolojiyi hayatlarının yegâne verisi olarak kabul eden, derinlikten uzak bilgiyi bir selpak mendil gibi kullanıp atan bir nesil yetiştirme hedefi gütmektedir. Bu yüzdendir ki Türkiye'nin ciddi bir intelijansiya sorunu vardır.Okul, hayatı mekanik dümdüz bir çizgiden ibaret sayan içi boş insan üretme fabrikalarına dönüşmüştür. Bu fabrikadan imal edilen ürünlerin insan ve değerlerine dair elbette söyleyebilecekleri hiçbir şey yoktur. Son zamanlarda örneklerini bolca gördüğümüz gibi!

16-Yeni Türkiye’de eğitim eski olamaz!

20.10.2014/Milat

Türkiye bir taraftan global ölçekte ciddi operasyonlar geçirirken diğer taraftan meydan okurcasına atılması gereken demokratik adımlardan da geri kalmıyor. Hem içeride hem de dışarıda Türkiye'yi terörizmle bağdaştırmaya dönük algı operasyonları yapılırken Türkiye tüm bu algıları tersyüz edecek hem insani hem de özgürlükçü adımlar atıyor. Buna eğitim de dâhil. Örneğin 25 bine yakın nüfusu olan Süryaniler, 1928'de okullarının kapanmasından 86 yıl sonra okul kurma hakkı elde ettiler. Keza azınlık okullarına devlet tarafından tam 9 milyon 907 bin 500 TL yardım yapıldı. Bu desteğin 7 milyon 843 bin TL'sini Ermeni okulları, 977 bin TL'sini Musevi okulları ve 87 bin 500 TL'sini Rum okulları aldı. Bu aynı zamanda bir rekor! Bir önceki Eğitim Bakanı Sayın Ömer Dinçer'in sıklıkla dillendirdiği, geçenlerde de Eğitim Bakanı Nabi Avcı'nın duyurduğu gibi azınlık okullarında eğitim gören öğrenciler için Hristiyan din dersleri de geliyor. Kendisi "Hazırlanan müfredat için imzayı attım. Musevi vatandaşlarımız da kendi okullarında, kendi dinlerini öğrenebilsinler diye hazırlık yapıyorlar." dedi. Buna ortaöğretimde başörtüsü serbestliği de eklersek gerçekten eğitim alanında güzel gelişmeler oluyor. Yıllardır bu tür meseleleri bıkmadan, usanmadan dillendiren, yazan ve eğitimde özgürlüğü savunan biri olarak yinede bu adımları çok yetersiz buluyor ve eğitim alanında atılması gereken daha birçok adımın olduğunu ifade ediyorum.

Elbette atılan özgürlükçü adımları takdir etmesini de bilmeliyiz. Tam da bu noktada yazmadan geçemeyeceğim bir husus var. Hiç huyum değildir ama geçenlerde bu son gelişmelerle ilgili hem bir teşekkür hem de bir soru ve bazı öneriler için bir dostuma (bürokrasiden anlamadığım için)bakanlıkta muhatap olabileceğim birinin olup olmadığını sordum. MEB'den gelen cevap; “dışarıya bilgi veremiyoruz çünkü bilhassa Hristiyan din dersleri meselesi spekülasyonlara açık bir mesele” oldu. İlginç bir cevap doğrusu. Yıllardır azınlıkların kendi dini eğitimlerini almalarını savunan, ülkenin eğitim kalitesinin arttırılması yönünde çalışmalar yapan, yeni Türkiye'de yeni bir eğitim anlayışı ve perspektifi sunmaya gayret gösteren biri olarak acaba Hristiyan din derslerini nasıl çarpıtarak verebilirdim! Kendilerini arayan bir Sözcü, Cumhuriyet ya da Zaman muhabiri olsa anlardım ama doğrusu Ufuk Coşkun olarak bu cevabı bir hayli garipsedim. Neyse bu çok da önemli bir şey değil. Neticede eğitimden güzel haberler alıyoruz. Ben bu vesileyle bir kez daha tebrik etmek isterim.

Fakat beni asıl üzen, eğitime olan ilgisizlik. Bugün kim ne derse desin, eğitim sistemi 90 yıllık bir öğütme aracı olarak karşımızda dev bir sorun olarak duruyor. Ulus devletçi sistemin ruhu hala eğitim sistemini esir almış durumda. Bu yüzdendir ki bir zamanlar insanlık tarihin seyrini değiştirebilecek kadar kaliteli düşünce, bilim, sanat, edebiyat ve felsefe adamları çıkaramıyoruz. 22 Milyon öğrenciye sahip bir ülkede verilen mevcut eğitimle köklü medeniyet tasavvuruna sahip kaç birey yetiştirebiliyoruz? Eğitimi basite almamak gerekiyor. Bakınız geçenlerde bir arkadaş, büyük bir gazetenin yayın yönetmenine; yeni Türkiye'nin inşasına kaktı yapacak nitelikte ve derinlikte neden bir eğitim programına yer vermiyorsunuz diye sorduğunda aldığı cevap; izleyicisi yok, kim izleyecek eğitim programlarını” oluyor. Gerçekten talihsiz bir durum. Eğitime vakıf olamayanlar için sanıyorum eğitim denilince akla, sıra, masa, tahta öğrenciler, sınavlar, atamalar gibi meseleler geliyor. Ne yazık ki doğru eğitimin medeniyet inşasında oynadığı/oynayacağı rol, dünya barışına ve insanlığa sunacağı katkı, demokrasinin ve özgürlüğün gelişmesinde ne denli etkili bir mekanizma olduğu görmezden geliniyor.

Bugün soğuk, sevimsiz hapisaneyi andıran beton yığınlarının içine sıkıştırılmış, zillerle ve komutlarla hizaya sokulan, okul önlerinde nöbet tutan milyonlarca çocuğa verilen şeyin adı eğitim değildir. Disiplindir. Buradan medeniyeti inşa edecek düzeyde kaliteli fikir insanları yetişmez. Buradan bir Mimar Sinan çıkmaz. Buradan bir İbn-i Sina, Beyruni, Cabir bin Hayyan, Harezmi, Cezeri, Farabi, Yunus

Emre,Mevlana, Hacı Bektaşı Veli çıkmaz.Resmi ideolojiye itaatkar birey çıkar o kadar.Neden anlamıyorsunuz? Eğitim bir ülkenin kendisi demek. Eğitimin kadar varsın. Eğitimin ne kadar yaralıysa demokrasinde o kadar yaralıdır. Neden mevcut tek-tipçi eğitim politikalarını sıfırlamıyorsunuz? Oysa eski ilim, kültür ve hikmet şehri Bağdat'ı yeni Türkiye'de inşa edecek kalitede ilim irfan sahibi bireylerin yetişmesine vesile olmalıdır eğitim.

Bugün Türkiye okullarında okuyan bir öğrenci önüne Ortadoğu haritasını alıp Cumhurbaşkanı'nın da ifade ettiği gibi o sınırları sorgulamalı ve bu bölgenin geleceğine dönük yeni farklı projeler geliştirebilmelidir.Hem ülkesinde hem de bölgesinde bir medeniyet perspektifine sahip olmalıdır. Entelektüelliğin birilerin inancına, diline, örtüsüne, görüşüne küfretmekten geçmediğini farklı kimliklerin özgürce bir arada barış içinde nasıl yaşamaları gerektiğine dair yeni sosyolojik fikirler geliştirmek olduğunu idrak ettirmelidir eğitim. İnsan ve değerleri üzerine temellendirilmelidir. Özgür bireylerin yetişmesine vesile olmalıdır. Ahlak, erdem ve vicdan sahibi fikir adamları, sanatçı, mimar, sosyolog, hukukçu, romancı, siyasetçi, doktor, kimyager, mucit insanlar yetiştirmelidir. Kısacası bugün her fırsatta CHP'nin siyasetini eleştirenler, 22 milyon öğrenciye dayattığı eğitim anlayışını eleştirmiyorlarsa bana göre samimi değillerdir.

17-Yeni Türkiye'nin inşasından evvel insanın inşası

01.12.2014/Milat

Yeni Türkiye kavramını ilk kez İsmet Özel'in 2004 yılında yayımlanan "Henry Sen Neden Buradasın" adlı kitabında denk gelmiştim. İsmet Özel, Yeni Türkiye fikrini ilk kez telaffuz eden isimlerden biridir. Özel,"Yeni Türkiye" fikri üzerinde durmaya değmez mi?" diye soruyordu kitabında. Ve kırılanı tamire, eğrileni doğrultmaya, bozulmuşu düzeltmeye gayret sarf etmektense yepyeni bir Türkiye kurma hazırlığını teklif ediyordu. Ona göre Yeni bir Türkiye'yi göze almak bizi tamirat ve restorasyon uğruna boşu boşuna çaba sarf etme aymazlığından da kurtaracaktır. Bu meseleyi Nietzsche'nin "Önce kül olmadan kendinizi nasıl yenileyebilirsiniz" sorusuyla da devam ettirebiliriz. Evet, tek parti döneminin o kasvetli, rutubetli havasından kurtulmaya başladığımız şu zaman diliminde "Yeni bir Türkiye" idealine doğru yelken açmış bir vaziyetimiz söz konusu. İlkini Büyük Selçukluların başardığı ikincisinin de yeni dönem Türkiyelerin kendini başarmak durumunda hissettiği medeniyetin yeniden inşası gibi omuzlarda taşınması bir hayli zor ve külfetli bir sorumluluktan bahsediyoruz. Bahsediyoruz ama bu denli ağır sorumluluk gerektiren bu fikrin bir o kadar rahatlıkla ulu orta söylenebildiği bir dönemdeyiz.

"Yeni Türkiye" fikri Özel'in de teklifiyle bir restorasyon, bir tamirat dönemi olmamalıdır. Yeni, kalıcı, derinlikli, insan ve değerlerini önceleyerek gelişen bir fikriyatla eş zamanlı gidecek olan bir yenilenmeden bahsetmemiz gerekmiyor mu? Yeni dönem Türkiye'de kadim medeniyetin yeniden edilmesi fikri elbette yabana atılır bir fikir değil. Ne var ki işe önce bize öğretilenleri unutmakla başlamamız gerekiyor. Fırından çıkmış taze ekmek gibi tüketilen gündelik bilgilerden bahsetmiyorum. Kalıcı, derinlikli, yeni sosyolojiye uygun, ahlak, vicdan, adalet ve insan temelli yeni bir dilin/anlayışın/düşüncenin/felsefenin üretilmesi gibi bir eksiklikten bahsediyorum. Yeni Türkiye fikri küçük sokak gösterilerinde dövizlere yazılabilen soluk bir slogan olmamalıdır. İbni Sina, Farabi, Gazali gibi ilim adamlarını yâd etmekle de işin içinden çıkamayız diyorum ben. Biliyorsunuz bu geçmişte de kolay olmadı.

Bir Fahreddin Razi, İbn-i Heysem, Sühreverdi, Nasirüddin Tusi kolay yetişmedi. Bilirsiniz bu isimlerin yeni bir dil inşa etmek gibi bir dertleri vardı. Alışılmışın dışında yeni bir felsefi anlayış yeni bir düşünce dili inşa edilemez mi diye başladılar işe. Ve dünya düşünce tarihinde yeni birer çığır açtılar. Gazali ilk kez siyasetin aile, soy-sop esasına göre değil adalet ve hukuk esasına göre işlev görmesi gerektiğini ifade etti örneğin. Medreseler ise dönemin hem ilim dilinin inşasında hem de millet olma bilincinin aşılmasında çok mühim vazifeler üstlendiler. Bir siyasi ufuk geliştirildi. Bu siyasi ufka mensubiyet duyan sosyolojide artık soy, sop, din, dil farkı gözetilmedi. Öyle ki bir Kürt olan Selahaddin Eyyübi'nin Yemen üzerinden başlattığı ortak seferlerin adı "Oğuz hareketiydi." Günümüzde bunun adı ırkçılık. Ama o kültürde bunun bir önemi yoktu. Çünkü medreseler ortak bir akıl vicdan ve siyasi bir ufkun gelişmesinde öncü rol oynamışlardı. (Bu meseleler hakkında daha geniş bilgi edinmek için Fuat Sezgin ve İhsan Fazlıoğlu gibi hocaların eserlerine bakılabilir.)

Türkiye'nin yeni dönemde hedefleri var. Büyük düşünüyor. Medeniyetin yeniden inşası fikri gündemimizde. Adını yeni Türkiye koyduğumuz bir sürecin içerisindeyiz. Ama ne yazık ki bunun idrakinde olan insan sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. İlim, irfan sahibi olduklarını düşündüğümüz insanlar, insanın yeniden inşası fikrini daha henüz gündemleştirmediler. Bugün en kalitesinin, örneğin Alevilik meselesinde bahsi geçen zorunlu Din Kültürü derslerini, İnkılâp tarihi ve Milli Güvenlik gibi ideoloji endokrine eden dersler aracılığıyla meşrulaştırdığına tanıklık ediyoruz. Gazete köşeleri benim bilgim seninkini döver yarışları tertipliyor gibi. Bu köşelerde insanın yeniden inşası fikrine yer veren bu konuda kafa yoran bir düşünce yazısına denk gelmek neredeyse imkânsız? Oysa yeni Türkiye'nin inşasının konuşulduğu bu süreçte basın bir taraftan da yeni fikirler üretmesi ve yeni teklifler

sunması gerekmez mi? Koskoca eğitim sendikalarının bizden olmayan, insan tabiatına aykırı ideolojik eğitim sistemine dönük köklü sorunları bir kez olsun gündeme getirdiklerine de şahitlik edemedik. Bu yapıların yeni Türkiye'nin inşası sürecinin en önemli unsurlarından birisi olmaları gerekirken küçük, gündelik hesaplar peşinde olmaları da diğer bir eksikliktir. Oysa hükümeti sürekli yenilenmeye, daha özgür ve medeni icraatlarda bulunmaya mecbur bırakacak itici bir güç olma vasfını ellerinde bulundurmaları gerekir

Türkiye bereketli bir ülke. Bakınız bu ülkede tam 40 dil konuşuluyor. Bugün bir kısmı tarihe gömülmek üzere olan bu diller aslında Anadolu'nun geçmişte nasıl bir uygarlığa ev sahipliği yaptığını göstermesi açısından güzel bir örnektir. Geçenlerde Yusuf Akçay adlı yazar dostumuz bu dilleri köşesinde ayrıntılarıyla yer vermiş. Tatarca, Boşnakça, Kırgızca, Kazakça, Süryanice, Lezgice, Mıhallemice Türkiye'de konuşulan dillerden bazıları... Bakınız bunlardan Ladino adlı bir dil var. Bugün 5000 kişi tarafından konuşulan bu dil, İspanyadan Osmanlı topraklarına sığınmış olan Yahudilerin konuştuğu bir dil. Hala ülkemizdeler ve Şalom adlı bir gazete çıkarıyorlar. Farklı diller geçmişte muazzam bir coğrafya birlikteliği oluşturduğumuzu gösteriyor. Demem o ki; bugün gelinen noktada bırakınız bu kaybolmakta olan dilleri ülkenin en çok konuşulan ikinci dili Kürtçe'yi bile daha yeni yeni sindirebiliyoruz. Bu bakımdan evvela yeni bir insani hassasiyet ve titizlik geliştirilmelidir. Yani dili, ırkı inancı, kimliği ne olursa olsun önce insan demeliyiz.

Yeni Türkiye aynı zamanda insanı yeni baştan tanımlamamızı da vesile olmalıdır. Ne diyordu Şems, mademki eşref-i mahlûkattanız yani varlıkların en şereflişiyiz. O vakit attığın her adımda yeryüzünde Allah'ın bir halifesi olduğunu hatırla. Buna yakışır bir soylulukla hareket et.,

18-Geleneksel eğitim veren okullara mahkûm muyuz?

03.12.2014/Milat

Devlet tekelinde zorunlu eğitim veren okulların yapısının, işleyişinin, yönetiminin bir reforma ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Ben, okulların radikal anlamda, köklü bir biçimde yeniden kurgulanması gerektiği fikrine daha yatkınım. Bunun birkaç farklı nedeni var. Öncelikle geleneksel eğitim veren okulların bilginin bu denli kolay erişebilir olduğu bir dünyada zamanı geriden takip ettiklerini düşünüyorum. Okullar, bireyin kültürel gelişimine ve özgürleşme/insanlaşma sürecine katkı yapmadıkları gibi bilginin aktarımı konusunda da bir hayli ilkel yöntemlere sahipler. Kısacası geleneksel eğitim veren devlet okullarında işler pek yolunda yürümüyor. Bilirsiniz okullar 19.yüzyılda askeri argümanlarla hayatımıza girdi. Bu sebeple demokratik dünyada yıllardır tartışma konusu olmuşlardır.

Bir zihin biçimlendirme faaliyeti olarak bugün yaşamımızı derinden etkileyen eğitim kurumları, Catherine Baker, Charles Dickens, J.S.Mill, Albert J.Nock, Krishnamurti, Ivan İlich ve Muray Rothbard gibi fikir insanları tarafından sıklıkla eleştiri konusu edilmiştir. Demokrat insanlar bu çerçevede çocuk üzerindeki denetim, devletin mi yoksa ebeveynlerin mi elinde olmalıdır ya da devlet, tek yönlü işlev gören zorunlu eğitim faaliyetiyle farklı ilgi ve yeteneklere sahip olan çocukları istenilen düzeyde hayata dahil edebiliyor mu? gibi sorulara cevap aramışlardır. Bugün biz de bu sorulara cevap arayamaya devam edeceğiz. Cevabını aradığımız temel soru şu; Okulların bireyin eğitimi üzerinde oynadığı rol nedir? Başka bir okul anlayışı, yapısı mümkün müdür? Kuzey Amerika'da Deschooling Our Lives(Yaşamlarımızın Okulsuzlaştırılması) adlı bir kitap yayımlandı. Bu kitap, okulları eleştirel bir perspektifle ele alıyor ve alternatif okul türlerinin denenmesi gerektiğini teklif ediyor. Einstein, deliliğin tanımını yaparken onun tekrar tekrar aynı şeyi yapmak ve farklı sonuçlar beklemek olduğunu ifade etmiş. Bu söz üzerinden giderek gelin biz de zorunlu eğitim ve okul sorununa yakından bir göz atalım.

İsterseniz kitabı derleyen Matt Hern'in sorularıyla başlayalım. Bugün sağduyulu bir insan, bir çocuk için gelişmenin ve olgunlaşmanın en iyi yolunun günde altı saat, haftada beş gün, yılda on ay, gençliğinde ise neredeyse yirmi yıl boyunca hapsedilmek olduğu iddia edebilir mi? Veya günlerinin büyük çoğunluğunu otuz-kırk akran ve bir yetişkinle bir odaya kapatılarak harcamak olduğunu söyleyebilir mi? Peki, ya tek bir zilin çalışmasıyla başka bir etkinliğe geçmek olduğunu ileri sürebilir mi? Diğer taraftan öğrenciler bir okul gününe, zaman çizelgesine, programa, müfredata, okuldaki cihazlara ve sınıf düzenine uyum sağlarlar. Neden bunun başka bir yolu yokmuşçasına çocukların okullara uyum sağlamasını bekliyoruz? Oysa gerçek olan, bir çocuğun sürekli değişen öğrenme modellerine, ihtiyaçlara, ilgilere, tutkulara, aile durumuna, kapasiteye ve tuhafılıklara sahip kendine özgü, esrarengiz bir varlık olduğu gerçeğidir.

Rothbard, Education, Free and Compulsory adlı kitabında insanoğlunun birbirlerinden farklı ve ayrı bireyler olduğunu ifade eder. Sadece parmak izleri değil tüm bireylerin kişilikleri de emsalsizdir. Her birey zevklerinde, ilgi alanlarında, yeteneklerinde ve seçtikleri hareketlerinde benzersizdir. Her çocuk yetenek ve ilgi alanları olarak birbirlerinden çok farklı olduğundan ve öğretmen bir seferde tek şey öğretebileceği için okulların sınıflarındaki eğitim tek kalıptan çıkmak durumundadır. Kısacası her bir çocuğa uygun olacak şekilde eğitim vermeyen okullar, kaba bir tekdüzeliğin zorbalık mekânı olurlar. Rothbard, yıllar önce İbn-i Rüşd'ün ifade ettiğinden farklı bir şey söylemiyor aslında. İbn-i Rüşd, "Her insan kendi fıtratına boyun eğerek ve her insan fıtrî olarak bir konuda kabiliyetlidir" diyor. Ona göre herkesin aynı fıtratı olması ve bir kişinin bütün fıtrî fıtrî kabiliyetleri kendinde toplaması mümkün değildir. Bu yüzden herhangi biri birden fazla ilmi öğrenmesi asli olarak mümkün değildir. Kısacası herkes kendi nevi şahsına münhasır bir şahsiyete sahiptir.

Bir yazımda New York'un aşağı batı yakasında “Quest to Learn” yani “Öğrenme Macerası” adındaki bir okuldan bahsetmiştim. Ayşe Kaya Akfırat'ın verdiği bilgilere göre, her dersin, aktivitenin oyun merkezli tasarlandığı, karnelerde notlar yerine “acemi çaylak”, “çırak”, “kıdemli” ya da ‘usta’ gibi uzmanlık derecelerinin yer aldığı; öğretmenler ve bilgisayar oyunu tasarımcılarından oluşan bir takımın müfredatı şekillendirildiği bir okul burası. Dijital dünyanın dijital çocukları, bizim yetiştiğimizden çok farklı bir sınıf ortamında; teknolojinin, simülasyonların, kod yazıp yazılım üretmenin tam kalbinde, yepyeni ve çok eğlenceli bir eğitim sürecinden geçiyorlar. Öğretmenler öğrencilerine ödev vermiyor, onlarla belli bir misyonu olan maceralara çıkıyorlar. Quest to Learn'ün hedefi, öğrenmeyi çekici kılmak değil; karşı konulmaz bir hale getirmek. Mevcut okul yapısının dışında işleyen bu tür okul örnekleri bugün demokratik dünyanın en çok konuştuğu eğitim meselelerin başında gelmektedir.

Türkiye'de farklı, en iyi, en mükemmel okul türünü oluşturmak mümkün mü? Bu konuda neden bir kampanya başlatmıyoruz? Farklı alternatif okul türleri üzerine neden yarışmalar düzenlenmiyoruz? Einsteinin ifade ettiği gibi tekrar aynı şeyi yapmak ve farklı sonuçlar beklemek bizi nereye taşır? Çocukların ilgi ve kabiliyetlerine göre değil de yaşlarına göre sınıflandırıldığı ve hemen hepsine -fıtrata aykırı olarak- aynı derecede bilginin boca edildiği, tekçi, ideolojik bir o kadar da katı disiplin vazeden eski usul okul modellerine mahkûm muyuz? Bunun başka bir yolu yok mudur? Kişisel menfaat peşinde koşturmayı bırakıp tartışmaya ne dersiniz?

19-19.MEB Şura'sı ve Türkiye'nin Eğitim Vizyonu

08.12.2014 /Milat

İlki 1939 yılında yapılan MEB Şurası'nın bu yıl 19.'su gerçekleştirildi. Gönül isterdi ki bu şura farklı okul türleri ve eğitim modelleri üzerine ciddi çalışmaların yapıldığı, doğu ve batı pedagojilerinin harmanladığı bu anlamda buraya ait yeni, özgün, özgürlükçü bir eğitim felsefesinin temellerinin atıldığı bir şura olsun. Keşke Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın da ifade ettiği gibi ders kitaplarında batı filozoflarının ve bilim adamlarının yanı sıra İbn-i Sina, İttri, Dede Efendi, El Cezire, Gazali ve Harezmi gibi bilginlerin çalışmaları, hayata, insana ve değerlere bakışı öğretiliyor olsa. Keşke ülkemiz geliştirdiği eğitim modellerini diğer dünya ülkelerine ihraç edebilse. Keşke geliştirdiğimiz eğitim sistemiyle dünyaya ahlakıyla, kalitesiyle, duruşu ve tavrıyla örneklik edebilecek sanatçılar, edebiyatçılar, mimarlar, ressamalar, bilim adamları, mühendisler yetiştirebilsek. Ve keşke eğitimle hem ülke hem de dünya barışına bir katkı sunabilsek. Keşke diyorum çünkü böylesi bir potansiyele sahip olmamıza rağmen eğitimi hala dar bir çerçevede ele alıyor ve üzerinde ciddi manada kafa yormuyoruz.

Oysa köklü bir medeniyet tecrübemiz var. Ahlak, vicdan sahibi, özgürlüğe kıymet veren ve sürekli alışılmışın dışında yeni metotların peşinden koşan köklü bir ilim-irfan kültürünün son halkasıyız. Ne var ki bu zihni melekelerimizi yitirmişçesine alışılmışın dışına bir türlü çıkamıyor ve yeni değer kalıpları üretemiyoruz. Peki, umut yok mu? Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, 19.Milli Eğitim Şura'sında eğitim üzerinden bir medeniyet perspektifi çizdi. "Öğrencilerimizde eziklik değil, özgüven aşılayan bir müfredatı eğitim sistemine kazandırmamız gerekiyor. Bizim gençlerimizi ırkçılık hastalığından koruyacak olan eğitim- öğretim" dedi. Devletin en üst makamının eğitim üzerine kurduğu bu cümleler elbette çok mühim. Demek ki bu irfan kültürünü canlandırmanın yolları aranmakta. Demek ki eğitimin medeniyetin yeniden inşasında oynayacağı rolün idrakine varıldı. Dolayısıyla yıllardır kurulu eğitim düzenini eleştiren biri olarak bu durum beni umutlandırdı. Ancak hala eğitimle ilgili ters giden bir durum var.

Son yıllarda her ne kadar ciddi reform önerileri geliştirilmiş olsa da eğitim sorunları hala merkeziyetçi ve tekçi yapının muhafazası üzerinden çözülmeye çalışılıyor. Bir diğer önemli eksiklik ise eğitim denilince akla derslik, öğretmen adedi, masa, sıra ve tahta gibi daha çok ekonomiye dayalı sorunların geliyor olması. Elbette okulların sayısının artması eğitime verilen önemi gösteriyor ancak ondan daha da önemlisi okul anlayışının değiştirilmesi değil midir? Oysa eğitim denilince aklımıza birbirinden farklı algılara sahip 31 Milyon öğrencinin hayata özgürce bakabilmesine imkân sağlayan, ülkesini her alanda geliştirmeye şevkli ahlak, vicdan ve onur sahibi bireyler yetiştirmek gelmelidir. Tam da bu noktada bir önemli diğer soru da şu olmalıdır. Peki, mevcut ideolojik eğitim çocuklara yaşamları adına önemli kararlar alma fırsatı sunuyor mu? Görülen o ki buna verilebilecek olumlu bir cevabımız yok. J.Taylor Gatto'nun da ifadesiyle, tek modelli, tek bir anlayışı dayatan, katı bir disiplinle işlev gören okullar, çocuklarımızın toplumda herhangi bir biçimde etkin rol oynamalarına mani oluyor. Ve bunu yaparak onların olgun bir yetişkin olmalarını da engellemiş oluyoruz. Bu bakımdan çocukların ve ebeveynlerin tercihlerini de dikkate alan alternatif yapılar/modeller inşa edilmelidir.

Kısacası bizim oturup evvela bireye tek tip bir ideoloji enjekte eden eğitim yapısını bir güzel masaya yatırmamız icap ediyor. Ülkeyi her geçen gün ekonomik olarak da darboğaza sokan, Tevhid-i Tedrisat'ın zarar ziyanlarını konuşmamız gerekiyor. Mevcut tekçi yapı içerisinde istediğiniz kadar eğip bükün, istediğiniz kadar tamirat yapın ve istediğiniz kadar eğitimde reform deyin bu hiçbir zaman yeni Türkiye'nin yeni eğitimi olmayacaktır. Çürük temel üzerine yeni bir bina inşa edemezsiniz. Öncelikle bir karar vermemiz gerekiyor. Yeni Türkiye'nin medeniyet perspektifli bir eğitim politikası olacak mı? Eğer olacaksa bu bize ait olmayan, üstelik bizi bizden koparan, içimize attığı dar bir milliyetçilik

anlayışıyla iç barışımızı zedeleyen Tevhid-i Tedrisatçı eğitim anlayışı olmamalıdır. Artık resmi ideolojinin kurguladığı bu sistemden arınmamız gerekiyor.Devlet tekelinde remi ideoloji eksenli işlev gören eğitim sistemleri çocuklarda önce katı bir milliyetçi ideolojinin içselleştirilmesine aracılık eder. Dolayısıyla milliyetçiliğin de tesiriyle benim ırkım fikri insan hayatından daha değerli bir hale getirilir. Günümüzde herhangi bir geçerliliği olmayan bu anlayışın üretimine artık bir son verilmelidir.

Bugün Türkiye'de eğitim özgürlüğünün önündeki en büyük engel tek parti döneminin ürettiği tek tipçi zihniyettir. Her darbe döneminde yinelenen bu zihniyet son yıllarda her ne kadar kırılmaya çalışılsa da hala eksikliklerimiz var. Örneğin mevcut 1982 Anayasası'nın eğitim ve öğretim hakkını tanzim eden 42. Maddesi, keza 1739 Sayılı MEB Temel Kanunu, başta İnkılâp Tarihi dersleri olmak üzere mevcut ders kitaplarının resmi ideoloji ağırlıklı bilgi ve değerlerle dolu olması gibi... Tek bir düşünce anlayışı bireyin seçme hürriyetini ortadan kaldıran dolayısıyla bireyi tercihleriyle baş başa bırakmayan bir düşünce biçimidir. Seçme iradesi elinden alınan, tercihlerine, zevklerine, düşüncelerine, inançlarına ve dillerine önem verilmeyen kısacası bireyi teslim alan bir eğitim anlayışında doğal olarak bireyin özgünlüğü, özgüveni ve özgürlüğü körelecektir. Bu aynı zamanda ciddi bir insan hakkı ihlalidir. Bu bakımdan eğitim evvela bir özgürlük meselesi olarak ele alınmak durumundadır ve bu tamiratla çözülebilecek bir sorun olmaktan da çıkmıştır.

20-Tek Parti Dönemi Ders Kitaplarında Osmanlı Nefreti!

15.12.2014/Milat

Yıl, 18 Temmuz 1923. Yer, Ankara İstasyonu'ndaki Cumhurreisliği Kalem-i Mahsus binası. Vekiller Teşkilat-ı Esasiye'nin tadili amacıyla müzakereler yapıyor. Kazım Karabekir'in müzakerelerin ikinci günü tesadüfen orada bulunduğu bir sırada Tefik Rüştü Bey şöyle konuşmaktadır. "Ben kanaatimi Meclis kürsüsünden de haykırım kimseden korkmam! Teşkilat-ı Esasiyemizde dinimiz apaçık yazılmalıdır!! Kazım Karabekir, Teşkilat-ı Esasiyemizde zaten dinimizin İslam olduğu yazılıdır Tefik Rüştü bey, hangi kanaati haykıracaksın?! diye sorunca onun yerine Mahmut Esat Bozkurt söze atılır ve sertçe yanıt verir. Evet! Hristiyanlığı... Çünkü İslamlık terakkiye manidir! Bu dinle yürünmez ve kimse bize ehemmiyet vermez! Tabii bu sözlerle tartışma alevlenir bir ara Fethi Okyar söz alarak şöyle der: Evet Karabekir! Türkler İslamlığı kabul ettiklerinden böyle geri kaldılar ve İslam kaldıkça da bu halde kalmaya mahkûmdurlar. Bunun için İslam kalmayacağız! Karabekir şiddetle buna karşı çıkar tartışma iyice hararetlenince Mustafa Kemal toplantıya son verir. Hadisenin sonunu merak edenler Dücane Cündioğlu'nun Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e Din ve Siyaset adlı kitabına bakabilirler.

Cumhuriyet dönemi bir bakıma çok kültürlü, çok dinli/dilli, çoğulcu Osmanlı mirasının reddedildiği bir siyasi inşa projesidir. Bu proje seküler ve pozitivist temelli yeni bir ulusun yaratılması sürecidir. Bu süreçte okul, resmi ideolojiye itaatkâr iyi birer vatandaş yetiştirecek buna mukabil laiklik de ulus toplum yaratmada bir motor gücü rolünü oynayacaktı. Tam da bu noktada Tevhid-i Tedrisat, bir nevi ileride yapılacak inkılâpların alt yapısını oluşturmak gayesiyle yürürlüğe sokulmuştur. Eğitim, acımasızca kadim medeniyeti ve kültür birikimini eleştiriyor, onu yok sayıyor yerine Latin harflerini öğrenerek gelişen yeni bir ulus inşa etmeye başlıyor.

Tarih, yurttaşlık, vatandaşlık ve din gibi ders kitaplarına özel ihtimam gösteriliyor. Tarih dersleri örneğin Hristiyanlığı laik bir din olarak kabul ederken İslam'ı laik olmayan, gerici, yobaz bir din olarak takdim ediyor. Osmanlı öncesi adı Malumat-ı Ahlakiye ve Medeniye olan ders Hasan Ali Yücel tarafından Malumat- Vatanîye olarak değiştiriliyor.1928 yılında Refik Ahmet tarafından yazılan bu dersin konularını isterseniz bir karşılaştıralım. Malumat-i Medeniye derslerinde ilim, tevazu, teşebbüs-ü şahsi, adalet, iyi kitaplar, tabiat gibi konular yer alırken yeni ders kitabında Vatan Nedir? Vatanımızı niçin sevmeliyiz? Okulumuzu sevmeliyiz, Ulu Önder Atatürk gibi konulara yer veriliyor. Şimdi sıra Osmanlı'da!

O dönem okutulan Yurttaşlık ve Vatandaşlık Bilgisi gibi ders kitaplarında şiddetle Osmanlı nefreti işleniyor. Aşağıda o dönem ders kitaplarından derlenen bazı alıntılar göreceksiniz.

"Türkiye eskiden yalnız, kendi menfaatlerini düşünen, halka fenalıktan mazarrattan başka hiçbir faydası dokunmayan padişahların fena idaresi altındaydı." "Yalnız kendi keyfi, kendi dileğiyle iş gören padişahlar, canları istediği zaman yabancı devletlerle harbe girerlerdi. Bu yüzden yurt ordusu boş yere uzak diyarlarda, bitmeyen savaşlarla sürünür dururdu. İstanbul'daki sarayında yüzlerce kadın arasında bir mirasyedi gibi yaşayan padişaha hesapsız para lazımdı. Bütün milletin kan ve ter içinde kazanıp vergi diye verdiği parayı kendi keyfine savururdu. Böylece yurtta ne bir yol, ne bir okul, ne bir hastane yapılırdı."

Bakınız fedakâr son Osmanlı padişahı hakkında nasıl bir ifade kullanılıyor."Son Osmanlı padişahı Vahdettin yalnız bizim için değil, bütün dünya milletleri için bir hıyanet numunesidir." Devam edelim.. "Padişahların çoğu bilgisiz kişilerdi. Osmanlı devletinin idare tarzı da Cumhuriyete hiç benzemezdi. Padişahlar ve memurları devlet işlerini görürken ulusun ne düşündüğünü akıllarına bile getirmezlerdi." "Eskiden milletimizin başında padişah denilen adamlar vardı. Bunlar milleti

düşünmezler, hep kendi zevklerini düşünürler ve halkı bir esir sürüsü sayarlardı. Ulusumuz yıllarca padişahların zulmü altında inledi."

Görüldüğü gibi kadim kültür ve ona emek verenler sert bir dille eleştirilirken diğer taraftan da alabildiğine hükümet ve yeni ulus projesi yüceltiliyor. O bilgilerden de yazalım. Aynı kitaplarda şöyle bilgiler yer alıyor. "Onun için kendimizden ziyade milleti düşünmeliyiz. Milletimizin zararına olarak kendi menfaatlerimize çalışmaktan sakınmalıyız. Milli menfaati her şeyden yüksek tutmalıyız. Benliğimizi Türk benliği içinde hamur etmeliyiz. Kendimizin menfaatlerimizi, milli menfaatin önüne feda etmeliyiz."Türk ırkı brakisefal'dir. Dünya üzerinde büyük bir tarih ve medeniyet yaratmış olan Türk ırkı benliğini en ziyade korumuş olan bir oruktur." "Türk kanı taşıyan insanların birliğine Türk milleti denir" "Türkiye devleti milliyetçidir. Türk milleti her şeyin üstündedir. Hiçbir milleti hiçbir varlığı kendimizden üstün göremeyiz. Ben Türküm! Türk yalnız yurdu ve milleti için yaşar. Yurdunu ve bayrağını kurtarmak için hiç düşünmeden canını milletine armağan eder." "Türk yaşamak, Türk ölmektir: Türklüğü yükseltmektir.." devam ediyor..Farklı ders kitaplarından alıntılarladığım bu ifadeler yıllarca ders kitaplarında okutuldu. Amaç bu halkı hem inanç değerlerinden hem de geçmiş kültür ve medeniyetinden kopartmaktı. Üstelik geçmişle utanan bir nesil yetiştirmektir.

Osmanlıcanın serbest olması sebebiyle yeniden depreşen nefreti ve Kılıçdaroğlu'nun suçu Osmanlıya atmasının nedenini şimdi anlayabiliyor musunuz? Kadim medeniyete karşı geçmişten gelen bir nefretleri var. Bugün Osmanlıca üzerinden gelişen nefret diliyle tek parti döneminin ders kitaplarında yer eden dil arasında bir fark mı? Bu insanların tarihiyle barışmasını istemiyorlar.Mesele bundan ibaret.

21-Gruba sadakat, fedailik ve Taha Akyol'un tecrübeleri(!)

24.12.2014/Milat

Fethullah Gülen'in "O arkadaşların yerinde olmak isterdim" temennisinden sonra bir şahsın Cumhurbaşkanı'na yönelik ağır hakaretler içeren bir tweetine denk geldim. O kadar iğrenç, ağza alınmayacak hakaretler sarf ediyordu ki sahip olduğum edep ve ahlak onları buraya yazmamı engelliyor. Bu şahsın hakaretleri hakkında suç duyurusunda bulunulmuş fakat beni asıl ilgilendiren tarafı şu oldu. Ben bu hakareti bireyin kendini grubu uğruna feda etme şeklinde algıladım. Bu şahıs güya kendini feda ederek aynı zamanda ahlaki otorite olarak kabul edilen liderinin yerinde olmak istediği insanların makamına ulaşmak istiyor. Bu durum aynı zamanda bireyin grubuna gösterdiği teslimiyetin de bir göstergesi. Sadece bu hakaret üzerinden değil birçok grup üyesi insan şu sıralar destan yazdıklarını grubun diğer üyelerini de tarihe geçen şahsiyetler olarak gördüklerini ifade ediyorlar. Örneğin bir grup üyesi, bana attığı bir mesajda; bu davanın tüm dünyaya ihtiyacı olduğunu, asla vazgeçmeyeceklerini çünkü bu davanın Allah'ın davası olduğunu yazmış. Çünkü liderleri onlar için öbür tarafta "Böyle reftare yürüyor gibi cennet bahçelerinde yürüyeceksiniz" diyor. İlginç bir psikoloji. Gelin bu meseleyi Laurie Calhoun'un Grup Sadakati üzerine yazdığı bir makale üzerinden biraz açmaya gayret edelim.

Diğer insanların ahlaki doğruları bizden daha iyi keşfettiklerine dair elimizde herhangi bir rasyonel veri bulunmamaktadır diyor Calhoun. Bu bakımdan grup sadakatine teslimiyet gösteren kişilerin şu soruyu doğru cevap bulmakta zorlandıkları görülür. Bir kişinin ahlaki otorite olarak kabul edilmesini sağlayan nedir? Sadakate iman etmiş bir ferdin bu tür bir sorgulama yapmayacağı aşikâr. Dolayısıyla sık dokulu yapılarda ahlak felsefesinin temel sorusu olan ne yapmalıyım sorusuna verilen cevap gayet basittir; "Sana söyleneni yap." Calhoun grupta haklı olan güçtür der. Bu sebeple ne yapmalıyım sorusunun cevabı artık iyice kolaylaşmıştır. Bana söyleneni yapmalıyım. Bu öylesine güçlenmiş bir birlikteliktir ki gruba muhalif bireylerin, gruptakiler tarafından öteki, aykırı hatta meczup ve hain olarak damgalanmalarına neden olur. Kendini davaya feda etme biçiminde ortaya çıkan bu tür bir teslimiyet grup sadakatinin en temel unsurlarından biridir. Eric Hoffer'in 'Hayatını kutsal saydığı bir amaç için feda etmeye hazır olan kişi' olarak tanımladığı kesin inançlılardan farklı bir şey değildir bu.

Sadakatte beklenen iyi ile kötü politikaları, prensipleri ayırt etmeksizin desteklemektir. Küçük bir ihanet en temel değeri sadakat olan ve üyelerinin sadakatini suda sektiren taşların oluşturduğu halka etkisine benzer bir dağılmaya neden olacağından ihanet edenlerden genellikle yıkıcı ve öldürücü intikam alınır. Cemaat cenahında Latif Erdoğan'ın ve Hüseyin Gülerce'nin gruptakiler tarafından hain ilan edilmesi gibi. Hal böyle olunca ivedilikle sadakati en üst seviyeye çekmenin yolları aranır. Elbette burada liderin oynadığı rol inkâr edilemez. Calhoun, yöneticileri insan olan, bundan dolayı hata yapma ihtimali olan ve yozlaşmış kurumlar oluşturma potansiyeline sahip bu tür bir birlikteliği tehlikeli bulur. Eğer ahlaki açıdan bozuk bir kişi grubun liderliğini yapıyorsa doğal olarak Nazi yasalarında görüldüğü gibi grubun prensipleri de ahlakilikten uzaklaşacaktır. Haklarında oluşturulan onca önyargıya rağmen kaç Alman, Yahudi komşusunu yakmak fikrini aklından geçiriyordu? Asla yapmayacakları bir şeyi sırf sadakat onu gerektiriyor diye ikna edilmişlerdi. Bu öyle bir şeydir ki tarih boyunca pek az insan gruptaki hâkim görüşe karşı çıkma cesareti gösterebilmiştir. Grup ölümcül hatalar yapsa bile bu durum değişmemiştir. Ta ki ferd kendi vicdanının sesini dinleyene kadar.

Taha Akyol tavsiyelerine devam etmeli

Taha Akyol kendi hatalarından ve tecrübelerinden de yola çıkarak günümüz gençliğine tavsiyelerde bulunduğu kıymetli bir çalışması bulunmaktadır. "Hayat Yolunda Gençler için Anılar ve Öneriler" adlı bu kitapta bir bakıma grup sadakatinin nelere mal olduğunu acı örneklerle anlatır. Akyol, gençlere;"İdeolojik örgütler sık dokulu mistik gruplar seni tuzaklarına düşürüp emir eri haline getirmek için

bekliyor. Bir gaflet edip delikanlılık duygularıyla kendini kaptırırsan kurtulman çok zor” diyerek ciddi bir uyarıda bulunuyor. Ve bir de tavsiyede bulunuyor; “Sen bilgi toplumunda yaşamaya kendini ona göre hazırlamaya siyasi inançlarını ona göre gözden geçirmeye mecbursun. Bilgi toplumu senden ağabeylerine göre daha çok gayret daha kuvvetli kişilik istiyor. Daha sağlam irade ve karakter daha çok bilgi ve yaratıcı düşünce istiyor.”

Kitap bir dönemin sağ-sol çatışmasının doğurduğu acı örneklerle devam ediyor ve Taha Akyol bu yaşanmışlıklardan yola çıkarak gençlere çok yerinde tavsiyelerde bulunuyor. Fakat ben Taha Akyol'un 68 Kuşağı ve DHKP-C gibi örgütlerden yola çıkarak sürdürdüğü bu tavrını günümüzde de devam ettirmesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü bugün de Gülen cemaati gibi sık dokulu, hiyerarşik ve yukarıda bahsetmeye çalıştığım grup sadakatin üstün tutulduğu yapılarda da gençler ziyan ediliyor. Bu yapı içerisinde harcanan gençlere Taha Bey bir iki tavsiye de bulunmayacak mı? Cemaat yıllardır binlerce genci kendi emelleri doğrultusunda sıkıbir endoktrinasyondan geçirmedir mi?Öyle ki devlet memuru olan bu gençler kendi amirinden değil de ağabeylerinden talimat almaya başlamıyorlar mı? Bu insanlar hür iradelerini kullanabiliyorlar mı? Kendi vicdanları doğrultusunda bir dünya bakışı geliştirebiliyorlar mı? Babasını evladından kopartan bu tür sık dokulu ideolojik yapılar geçmişte yaşadıklarımızdan daha mı farklı şeyler?

Evet, grup sadakatinin bu denli yüceltildiğı yapıların esiri olmuş bu gençlere de iki çift tavsiyede bulunmayacak mısınız? Grup sadakatinin zamanla bir vahşet makinesine dönüşebileceğı ihtimali zayıf bir ihtimal midir? Kendi tecrübeleriniz buna şahit değil mi?

22-Nöbetçi öğrenci uygulaması kaldırılmadır

29.12.2014/Milat

Sıradan bir kamu okuluna yolunuz düşerse, okul idarecilerinin kapılarının önünde ya da koridor başlarında nöbetçi öğrencilere denk geldiğinizi göreceksiniz. Burada resmi yazıları öğretmenlere imzalatmak için koşuşturan çocuklara rastlamamız çok olağan bir durum. Okul idarecilerine çay servisi yapan nöbetçi öğrencilere bile denk gelme ihtimaliniz bir hayli yüksek..Her okulun buna uyduğunu sanmıyorum ama sanırım çocuklar, son düzenlemeyle sadece teneffüslerde nöbet tutacaklarımış.Elbette bu durum da normal karşılanmamalı. Tüm gün okul idarecilerinin işlerine yardım eden bu çocuklar için sendikalı okul idarecileri “sorumluluk duyguları geliyor” diye bir de kılıf uydurmuşlar! Çünkü yönetmelikte de öyle bir ibare yer almakta. İlgili yönetmelik şöyle; “Küçük yaşlardan itibaren görev ve sorumluluk duygularını geliştirmek, okulun yönetim işlerinde görev almalarını sağlamak amacıyla ortaokul ve imam-hatip ortaokulu öğrencileri, okul yerleşim alanı içinde nöbet görevlerini yürütürler. Nöbetçi öğrenci kendi devresinde, ders saatleri dışındaki zamanlarda nöbet tutar.Nöbetçi öğrenciye nöbet görevi dışında özel hizmetler yaptırılamaz.”

Bu görev ve sorumluluk duygularını geliştirme meselesine döneceğim ancak ondan evvel söylemem gereken bir iki husus var. Öncelikle bu tür bir nöbet sistemi sadece iki kuruma özeldir. Bunlardan biri ordu -ki kesinlikle gereklidir- diğeri de okullardır.Cumhuriyeti kuran kadrolar “bizim iki ordumuz var” demişler. Biri düşmanı durdurmak için silahlı kuvvetler, diğeri de cehaleti durdurmak için eğitim ordusu! Öyle ki başından beri bu iki kurumu birbirinden hiç ayırmamışlar!Normal bir demokratik ülkede eğitim ve ordu kelimelerinin yanyana telaffuzu bile söz konusu edilmezken ne var ki bizde tek parti döneminden daha düne kadar eğitim kurumları silahlı kuvvetlerden hiç ama hiç ayrı tutulmamıştı.

”Her Türk asker doğar” efsanesi eğitimle varlık bulmuş ve yıllardır çocuklara hayata asker gibi bakmaları sağlanmıştır.Hatırlarsanız askeri komutlar eşliğinde çocuklara ezberlettirilen andımız adlı yemin metni daha yeni kaldırıldı.Keza çocuklara Türk silahlı kuvvetlerini tanıtmak ve orduya içten bir bağlılık aşılayan Milli Güvenlik Bilgisi ders kitapları da öyle..Çocuklar son yıllarda militarizm içerikli birçok uygulama ve yönetmelikten kurtarıldılar ancak bilinmelidir ki nöbetçi öğrenci uygulaması da militarist bir uygulamadır.

211 Sayılı Türk Silahlı Kuvvetleri İç Hizmet Kanunu'nunda ifade edilen nöbet sistemi; nöbet hizmetlerinin belirli sıra ile nasıl ve ne şekilde yürütüleceğine ilişkindir.Elbette söz konusu askerlik hizmeti olduğu için “nöbet sistemi” bu kurum için gerekli bir uygulamadır. Ne var ki benzer bir uygulamanın okullarda uygulanıyor olması eğitim çerçevesinden bakıldığında gerekli bir uygulama değildir. Öğrencilerin her sabah ikişerli sıraya dizilmeleri, öğretmenlerin bölük komutanı gibi bu sıraların başında durması, rahat,hazır-ol komutlarının çektirilmesi, Beden Eğitimi derslerinde çocuklara asker yürüyüşlerinin yaptırılması, öğretmenin “günaydın” demesine karşılık öğrencilerin hep bir ağızdan “sağ ol” şeklinde cevap vermeleri vs. gibi bir yığın uygulamaların “eğitim-ordu” bütünleşmesini göstermesi açısından bir hayli ibretliktir. Bu bakımdan eğitim sistemi eleştirilerine nöbetçi öğrenci uygulamalarının da dahil edilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu mesele üzerinde ne yazık ki kimse durmuyor, eğitim sendikaları da dillendirmiyor.Beni en çok üzen ise hemen hepsinin bir sendikaya üye olduğu okul idarecilerinin “nöbetçi öğrenciler işimize çok yarıyor” diyerek bu uygulamayı olumlu bulmaları.

Kısacası 2023 hedeflerinden bahsedilen ve sürekli eğitimde yeniliğe vurgu yapılan ülkemizin devlet okullarında çocuklara nöbet tutturma bir gelenek halini almış gibi duruyor. Görev ve sorumluluk

duygularını geliştirmek meselesi de tartışmaya açık bir meseledir. Çocuklarımızın psikolojik ve sosyal gelişimleri ve okulundan edineceği sorumluluk duygusu sadece nöbetçi öğrenci uygulamalarıyla sağlanamaz. Bizim onlara kazandıracağımız en mühim sorumluluk hayata özgürce bakmalarını sağlamaktır. Ülkesini her alanda geliştirmeye şevkli demokratik ve barış dolu bir ülkede yaşama ilkesini benimsemiş, farklılıklarımızı zenginlik olarak gören ahlak, vicdan ve onur sahibi birer yuttaş olmalarını sağlamaktır. Sırf okul idarecilerinin işlerini kolaylaştırıyor diye “en iyi hizmeti veren, sorumluluğunu en iyi bilendir” gibi eğitimle alakası olmayan aldatmacalarla vakit kaybetmemeliyiz. Bildiğim kadarıyla özel okullarda böylesi bir nöbetçi öğrenci uygulamasına rastlanılmamaktadır.

Eğitimcilere yönelik nöbet yönetmeliğini de aynı çerçevede değerlendiriyorum. Eğitimciler sadece belirlenen gün ve saatte okul koridorlarında çocukların birbirlerine çarpmaması için gayret göstermekten başka bir işe yaramamaktadırlar. Bu uygulamanın da kaldırılması gerekirken daha teşvik edilmesi grçekten manidardır. Eğitimin nihai amacı tek tip insan üretmek değildir. Birbirleriyle iyi ilişkiler kuran, kendine ait bir dünyası olan ve bu dünyasını kendisi için koyduğu ilkeleriyle zenginleştiren özgür bireylerin yetişmesine vesile olmaktır. Bunun da başlıca yolu; insanın en tabii haklarına, özelliklerini en verimli şekilde kullanmasına imkân tanımaktan geçmektedir. Başka bir deyişle insanın doğuştan getirdiği kabiliyetlerini geliştirebilmesinin yolu, kuşkusuz insanı insana bırakmaktan geçmektedir. Sürekli insanın kısıtlandığı, en temel gereksinimlerinin bile yasa ve yönetmeliklerle belirlendiği bir ortamda doğal olarak insanın bireysel yaratıcılığı körelecektir. Düşünme yetisi kaybolacaktır. Humboldt'un da ifade ettiği gibi “Bir şeyi emir üzerine üreten bir insan, artık kendi itki ve arzularıyla davranan bir insan değildir.” Gelin bu eğitime yakışmayan uygulamayı da kaldıralım..

23-PES: Paralel Eğitim Sistemi

26.01.2015/Milat

400 yıllık medeniyeti canlandırmak, yeni bir ilim dilini tesis etmek için kurulan Nizamiye Medreseleri'nin mimarı Nizamülmülk, bu zihniyete karşı kurulmuş Alamut Dershaneleri'nin mimarı Hasan Sabbah tarafından tertiplenen bir suikastla yaşamını yitirmişti.Ömrünü bu yapıyla mücadele etmekle geçiren Nizamülmülk, Siyasetname adlı ünlü eserinde de bu yapının çok tehlikeli bir fitne yuvası olduğundan bahseder. Bilindiği gibi Alamut'ta Hasan Sabbah'ın geliştirdiği öğretinin dışında başka bir şey öğretilmezdi. Kendisini peygamber gibi gösteren Hasan Sabbah, fedailerini uyuşturarak, sağlıklı düşünme melekelerini köreltiyordu.Sıkı bir endoktrinasyondan geçerek beyinleri uyuşan bu fedailerini de çeşitli operasyonlar için göreve yolluyordu.

Tarih boyunca içe kaplı, dar, hiyarsşik, sık dokulu yapılarda bu tür metotları, uygulamaları rastlamak mümkün.Modern dünyada da bu tür örnekleri bolca bulabilirsiniz.Bunlardan benim için en ilgi çekici olanı nevi şahsına münhasır geliştirdikleri eğitim metodlarıyla paralel yapı oldu. Türkiye'de varlık bulan ve dünyanın farklı ülkelerinde de boy gösteren bu yapı, Fethullah Gülen'in öğretileri üzerine işleyen hayli ilginç bir eğitim sistemine sahip.

Genç dimağlar bu yapının içinde sıkı bir endoktrinasyona tabi tutulur.Öyle ki PES'in eğitim sürecinden geçen bir birey, karşılaştığı herhangi bir çelişkili durumda” hikmetinden sual olunmaz” yada ” bir bildiği vardır” türünden savunma refleksiyle hareket eder.Çünkü PES'te liderin özel hususiyetlere sahip kutsal bir şahsiyet olduğuna, masumumiyetine, ilimde geldiği mertebeye sıklıkla vurgu yapılır.Geçenlerde bu yapının içinde yıllarını geçiren ve bir tek çocuğunu bu yapının okullarına/yurtlarına emanet eden bir arkadaşım yaşanan son hadiseler karşısında pişman olduğunu ifade ettikten sonra ne yazık ki çocuğunu ikna edemediğinden dem vuruyordu.Tüm yolları deneyen baba, son olarak çocuğundan bir tercihte bulunmasını ister. Ona, “ya ben (yani baban) ya da Fethullah Gülen” der. Çocuk tereddütsüz Fethullah Gülen'i tercih eder.

PES birçok evladı ailesiyle bile ters düşüren ilginç bir eğitim anlayışına sahiptir.Kendimden de biliyorum. Ortaokul yıllarımda bu yapının imamlarından biri evimize kadar gelerek aileme; “Artık sizin Ufuk adında bir oğlunu yok. O bundan böyle bize emanet” demişti. Çok şükür küçük yaşlardan beri sahip olduğum aykırılığım ve özgürlüğe olan düşkünlüğüm sayesinde -tabii ki Allah'ın yardımıyla- bu yapının içinde yer almaktan son anda kurtulmuştum.Ya Türkiye'de ve dünyanın farklı bölgelerindeki milyonlarca öğrencinin durumu ne olacak?

PES'te abla, abi ve öğretmen rolü üst seviyededir.Öğrenciler bir bakıma herşeylerini onlara borçlu gibi hissederler. Dolayısıyla abi ve ablalarımızı çok sevmeli onların sözlerine ehemmiyet vermeliyiz.Çünkü sistem itaat üzerine işliyor.PES, fen ve sosyal ilimlerin yanısıra Fethullah Gülen öğretisiyle de bir bütünlük arzeder.Bu eğitim sisteminde yapıya mensubiyet duymayanın yer yoktur.Bu bakımdan birey ısrarla bu yapının içerisinde tutulmaya çalışılır.PES'in işleyişi, kamuokullarında başarılı olan öğrencilerin tespit edilmesi ve üzerlerinde itinayla çalışılması esasına göre süreklilik gösterir.PES'te birey ilerisi için ne amaçla yetiştirildiğini pek düşünmez.Onda ilk elde beklenen, kusursuz işleyen sisteme itaat etmeleridir..Vaaz seanslarıyla, benzer kitaplarla ve gerçek yaşamdan sunulan kesitlerle bireyin itaat kültürü sürekli diri tutulmaya çalışılır.Öyle ki bir gün abilerinin istediği bir mevkiye ulaşıldığında evrensel hukuk normlarına yada bulundukları ülkenin hukuki kaidelerine göre değil de yapının dikte ettiği, belirlediği kurallara göre hareket etmeleri beklenir.

PES bireyde farklı alternatif düşünme kanallarını tıkararak, bireyin tercih yapma yetisini de köreltir.Öyle ki birey evleneceği, bir ömür geçireceği eşini bile tercih etme noktasında sağlam bir irade ortaya koyamaz. PES'in tezgahından geçen bireyler yapının genel hedef ve amaçları doğrultusunda bir ideala sahip olurlar. İçinde bulundukları toplumun değer yargılarıyla çelişmeler bile bu ülküden asla bir sapma göstermezler..Onlara göre; halkın tercihleriyle hükümet olmuş partilerin halkı adına ürettikleri olumlu yada olumsuz politikaların/icraatların artık bir önemi yoktur. Çünkü aslolan PES' in çizdiği istikamettir. Bu istikametten taviz verilmeden, insanlığın hidayet vesilesi olarak da görülen kutsal şahsiyetin öğretilerine sınıksız sarılmak daha önceliklidir. Aksi takdirde 50 tane İstanbul'da fethedilse bir manası yoktur. Cennete bile giremezsiniz, düşünün..

PES'e gerçekten pes! demek gerekir. Bu vakitten sonra hala aklının bir köşesinde “acaba çocuğum için bu yapının okulları daha mı uygun olur” türünden tereddüt yaşayan birileri kalmışsa onlara tek bir şey söylemek isterim. Çocuğunu seven bu yapıdan uzak dursun!

24-Yurtdışındaki FETÖ okullarına dair

04.02.2015/Milat

2008 yılında New York Times, Fethullah Gülen'in Pakistan'daki okullarını "Türkler Pakistan'da ılımlı İslam'ı öğretiyor" başlığıyla manşet yapmıştı. Haber, Türk basınında da ilgiyle karşılanmış ve birçok gazete bu haberi birinci sayfalarından görmüştü. Örneğin Yeni Şafak: Gülen'in okulları Pakistan'da ılımlı İslam'ı öğretiyor" Zaman: The New York Times, Pakistan'daki Türk Okulları Radikalizmin Alternatifi.Akşam: Pakistan'a ılımlı İslam'ı Öğretiyor. Vatan: Gülen Cemaati 80'den Fazla Ülkede ılımlı İslam'ı Öğretiyor.Taraf: Türkler ılımlı İslam'ı Öğretiyor. Cumhuriyet: Gülen, Pakistan'a ılımlı İslam'ı Öğretiyor türünden haber başlıklarıyla bu okulları öne çekiyorlardı.

Mesele şuydu: Fethullah Gülen'in Pakistan'da bulunan PakTürk adlı 7 ayrı okulunda verdiği eğitimle, Pakistanlılar "ılımlı İslam"ı öğrenerek radikalizmden uzaklaşacaklardı. Pakistan'ın uzun yıllardan beri Radikal İslamcılar için bir ön cephe haline geldiği, Pakistan'da bulunan birçok okulda radikal İslam'ı destekleyen bir eğitim sistemi benimsendiği vurgulanarak, ilki 10 yıl önce açılan Gülen cemaatine ait okulların Pakistanlılar için bir alternatif haline geldiği ayrıca bu okullar vasıtasıyla Pakistanlılar hem batılı hem de çağdaş İslami değerleri cem edeceklerdi. Hatırlarsanız radikalizme karşı bir kalkan oluşturma hadisesi Paris saldırılarının hemen ardından The Economist Dergisi'nde de haber olmuştu. Haber, Fethullah Gülen ve Sisi'nin radikalizme karşı çağdaş dinci rolüne soyunmaları gerektiğiyle alakalıydı. Bu meselenin bir tarafı..

Bugün yaklaşık 160 ülkede 2000'den fazla Türk okulunun faaliyet gösterdiği bilinmektedir.Ayrıca elçiliklerimize bağlı birçok ülkede de Türk okulları var.Fethullah Gülen okulları olarak bilinen bu okulların açılmasında Türkiye cumhurbaşkanı, başbakanı ve bakanlığın referansları önemli rol oynamıştır.Diğer taraftan bu okulların kurulmasında gerekli olan sermaye Fethullah Gülen'in şahsi hesabından değil yine bu ülkenin insanlarından toplanan paralarla gerçekleşmiştir.

Kuşkusuz bu okullar paralel yapı deşifre olana kadar gerek halk gerekse devlet erkânı nezdinde destek görüyor ve yer yer onore ediliyorlardı. Paralel yapının yurtdışında okul açma girişimleri bugün neredeyse bir efsaneye dönüşmüş durumdadır. Örneğin yapı içerisinde Hacı Ata olarak bilinen Hacı Kemal Erimez'in yurtdışında okul açma çabaları bugün tüm şakirtlerin dilindedir. Peki, yurtdışında okullar nasıl açılıyor ve bunun finansmanı nereden karşılanıyor? Yurtdışında açılacak herhangi bir okul için önce bir mütevelli heyeti oluşturuluyor. Heyet ilgili ülke için kurulacak okul adına bir yardım kampanyası düzenliyor. Her bölge kendi arasında örgütlenerek farklı bölgelerdeki okullar için finans sağlıyor. Örneğin İzmir bölgesi Afrika'daki bir okul için finans sağlarken Bursa bölgesi de Balkanlardaki bir okul için finans sağlıyor.

Yurtdışındaki Türk okulları demek bilindiği gibi aynı zamanda Türkçe Olimpiyatları demek. Kamuoyuna bu okulların Türkçe'nin ve Türk kültürünün yaygınlaşmasında, ülkeler arası barış ve sevgi köprülerinin atılmasında önemli rolleri olduğuna dair yoğun bir propaganda yapılıyor.Fethullah Gülen'in bir şiirinden bestelenen şarkıda geçtiği gibi bu okullar sevgi ve barış dolu yeni bir dünyanın kurulmasında öncülük edeceklerdi. Peki, gerçekten öyle mi? Türkiye'de sivil iradeye dönük başlattıkları darbe girişimleri meselenin hiç de öyle olmadığını gözler önüne sermektedir.

Tüm dünyaya sevgi, barış, diyalog ve Türk kültürü diyen bir yapı 17 ve 25 Aralık darbe teşebbüslerinde gördüğümüz gibi sivil siyaseti tıkayarak ülkede bir kaos ortamı yaratma uğruna ciddi operasyonlar tertipledi. Dolayısıyla bu operasyonlarla aslında asıl gayelerinin farklı olduğunu ispat etmiş oldular. Bu maskeleri 2014 Türkçe Olimpiyatları'nda da düşmüştü. Hatırlarsanız Almanya'da 13 yaşındaki sevgili kardeşimiz Tuana "Şikayetim var Hakim Bey" adlı şarkısıyla birinci olmuş ve bu

Türkiye'de AK Parti'ye gönderme şeklinde duyurulmuştu. 13 yaşındaki bu masum çocuğun söylediği şarkı bile iç politika malzemesi haline getirilmişti. Bereket versin Tuana ve babası katıldıkları bir TV programında işin aslını astarını anlatmışlardı. Kısacası yıllardır Türkçe Olimpiyatları adı altında düzenlenen bu organizasyonda da maskeleri düşmüştü.

Bu yapının Türkiye'deki faaliyetleri kuşkusuz okulları bulunan ülkelerde de yakından takip edildi. Bu durumda birçok ülke, benzer operasyonların zamanla kendi ülkelerinde de yapılabileceğini düşünmüş olabilir. Bakanlık tam da bu noktada ciddi bir çalışma başlattı. Elbette kolay bir iş değil bu. Hemen her ülkenin bu tür okullarla ilgili mevzuatı farklı işliyor. Bu anlamda ilgili ülkelerin yasal mevzuatları doğrultusunda sivil ağırlıklı kapsamlı bir çalışma başlatıldı. Bugün Milli Eğitim Bakanlığına bağlı elçilikler bünyesinde ilk, orta, lise düzeyinde faaliyet gösteren 66 okul bulunmakta. Bu konuda bir açıklama yapan Sayın Avcı bu okulları da içine alacak şekilde, yurt dışındaki bütün eğitim veren kurumların eğitim amaçlarına uygun davranacakları bir yapıya kavuşturulmaları için gerekli düzenlemeleri yapıyoruz” dedi.

‘Uluslararası Eğitim Vakfı' adını taşıyacak bir vakıf formülü de düşünülüyor. Başka bir devletin eğitim kurumuna sıcak bakmayan ülkelere, Türkiye Diyanet Vakfı gibi sivil kuruluşlarla girilecek. Uluslararası Eğitim Vakfı kanunla kurulacak. Bir müteveli heyeti olacak. Netice itibariyle bu okulların sivil bir yapıyla dönüştürölmesi söz konusu. Bu konuda Türkiye'deki özel sektör de mutlaka teşvik edilmelidir. Mesele alternatif okullara varana kadar geniş bir yelpazede ele alınmalıdır. Paralel yapı bilindiği gibi bu konuda da mağdur edildiklerine dönük ciddi bir algı operasyonu üretiyor. Onlara tek bir şey söylemek isterim. Eğer camianız demokratik ülkelerde olduğu gibi sivil yapısını muhafaza etmiş olsaydı yani normal demokratik bir sivil yapıda, hukuk çerçevesinde faaliyetlerini sürdürüyor olsaydı ve siz paçanıza kadar siyasete bulaşmamış ve kirli ittifaklarla sivil hükümeti tasfiye etme teşebbüsüne kalkışmamış olsaydınız bugün bunlar yaşanmayacaktı. Üstelik saygınlığınızı bu denli yitirmemiş olacaktınız.

25-Okullarda resmi tarih öğretimine son verilsin

11.02.2015/Milat

“..İnsan ve büyük maymunların müşterek bir cetleri vardır.İnsan doğmadan evvel vücudunun pek garip safhaları vardır ki onlar bilinecek olursa bu iddianın sıhhatini kabul etmemek mümkün olmaz.Filhakika rüşeymi hayat ile cenin hayatı devirlerinde insan evvela balık olacaktı gibi başlar yada sürünen hayvanları hatırlatan bir takım şekillerden geçer hatta bir müddet için kuyruğu bile vardır.İnsanların cetleri olarak tasvir olunan mahluk kayalar arasında saklanan koşucu bir mahluk idi...” Bu satırlar Darwin'in “On the Origin of Species” (Türlerin Kökeni Üzerine) adlı kitabından değil,1930 yılında genişletilerek basılan Türk Tarihinin Ana Hatları adlı kitabının lise 1.sınıflar için okutulan Beşer Tarihine Giriş ünitesinden..Cumhuriyet rejimi beşer tarihine böyle bir girişle başlamayı uygun buluyor.

Yeni rejime uygun ders kitapları

Cumhuriyet döneminin ilk müfredat programı olan 1924 programında da görüldüğü gibi yeni rejim işe önce tarih öğretiminden başlıyor. Dönemin Maarif Bakanı Vasfi Bey, eski zihniyetlere göre(Selçuklu, Osmanlı) yazılmış eser ve kitapların Türkiye Cumhuriyeti'nin mekteplerinde artık yerleri kalmadığını söylüyordu. Öyle de oldu. Yeni ders kitapları, Tarih, Vatandaşlık ve Yurt Bilgisi hatta Din Kültürü gibi dersler cumhuriyetin hedefine uygun bir biçimde çağdaş ilkeler gözetilerek yazıldı. Selçuklu ve Osmanlı dönemine ait kültür ve medeniyet birikimi bu dönemde yok sayılarak, görmezden gelinmiştir. Harf İnkılabından hemen sonra Mustafa Kemal'in talimatıyla yeni bir tarih yazımına başlanılıyor. Türk Tarih Heyet'inin hazırladığı Türk Tarihinin Ana Hatları kitabının amacı; Türklerin medeniyet tarihindeki rolünü araştırmak ve Türk milletine yeni bir tarih şuuru kazandırmaktı. Ne var ki bu amaçla kaleme alınan tarih kitabının kaynakçasının yüzde 90'ını Rus, Alman, İngiliz ve Fransızca kaynaklardan oluşmaktaydı. Öyle ki Osmanlı Türk tarihçilerinden neredeyse kimseye yer verilmemişti. Öneme binaen kitabın İslamiyet'le alakalı bölümlerini de bizzat Mustafa Kemal'in kendisi kaleme almıştı!

Medeniyetlerin beşiği Orta Asya!

1931 yılında 30 bin nüsha bastırılıp okullara dağıtılan “Türk Tarihinin Ana Hatları Medhal” başlıklı kitapta özellikle Osmanlının kültür ve medeniyete olan katkılarından pek bahsedilmezken tüm medeniyetlerin kökeninde Türklerin olduğu tezi kuvvetli bir biçimde işleniyor. Örneğin Çin, Hint, İlk Mısır ve Girit medeniyetlerin temelinde Orta Asya'dan gelen Türklerin yer aldığı ispatlanmaya çalışılıyor. Yazının buradan gelen Türkler tarafından bulunduğu, Kur'an-ın Sümer çivi yazısıyla yazıldığına, Lenin'in Türkleşmiş bir Rus olduğuna varana kadar yer alan bilgiler -kitabın amacına göre-Türkün hususiyet ve kuvvetini kendine göstermek ve milli inkişafımızın derin ırki köklere bağlı olduğunu sözümona öğretmek için yer alıyordu.

Dönemin Lise 1, 2, 3 ve 4.sınıflarında okutulan tarih derslerinde asıl gaye çocukları bin yıllık kültür ve medeniyet birikimiyle tanıştırmamak ve bu birikimi yeni nesillere aktarmamaktı. Dolayısıyla çocukların atalarını bu kadim medeniyetin yetiştirdiği âlim insanlardan değil de kitaba göre; Çin yerlilerini taş devrinden kurtaran, maymun sürülerine benzeyen kara derili Hintlileri yüksek medeniyet seviyesine yükselten Orta Asya steplerinde yetişmiş Türklerden aramaları gerektiği telkin ediliyordu.

Türkiye tarihiyle yeniden bağ kuruyor;

İleriki yıllarda sıklıkla ulusun yıllarca padişahların zulmü altında inim inim inlediğinden bahsedilecekti. Bir dönem insanlar tarihinden kopartılmak istendi. Kadim medeniyetle ilişki kurmaları engellendi. İlim, irfan birikimi sabote edildi. Tek parti marifetiyle geçmiş kültürel mirasa ciddi bir operasyon düzenlendi. Bu coğrafya hiçbir döneminde bu kadar yoğun bir medeniyet saldırısına maruz

bırakılmamıştı. Ünlü Alman düşünürü Leibniz, Türkleri tarihten tasfiye etme projesinden bahseder. O da biliyordu ki tarih aynı zamanda kişinin kendini tanıması ve bilmesidir. Tarihini bilmek insana bir görev ve sorumluluk yükler. Geçmişini idrak eden bir birey geleceği kurmak konusunda bir misyon üstlenir. Bu yüzdendir ki tek parti döneminde bu topraklarda yaşayan insanların medeniyetle ilişki kurmaları, kendi anlam dünyalarını zenginleştirmeleri kasıtlı olarak kesintiye uğratılmıştır.

Okullarda resmi tarih okutulmasın

Bu zihniyetin temsilcileri hala geçmişinden kopuk, bir sorumluluk üstlenmeyen, dağınık, cansız, ruhsuz, umutsuz bireyler olsun istemektedir. Onlara göre, resmi ideolojiye itaatkâr, ulusçu, milliyetçi, tekçi, laik, çağdaş bireyler olsun kâfi. Asla bir gelecek tasavvuruna sahip kaliteli bireylerin yetişmesini istemiyorlar.

Ne yazık ki bugün okullarda çocuklara hala tek parti dönemi zihniyetiyle yazılmış resmi tarih okutulmaktadır. İnkılâp Tarihi dersi başta olmak üzere tüm derslere sirayet eden resmi tarih öğretiminden artık vazgeçilmelidir. Türkiye 90 yıldır kesintiye uğratılmak istenen tarihiyle, kültürü, ilim-irfanıyla yeniden bağ kurmak istiyor. Ne var ki resmi tarih öğretimi hala buna engel.

26-Laik Eğitim: “Layık olduk ama neye layık olduk!”

16.02.2015/Milat

1937 yılında laiklikle ilgili madde Mecliste müzakere edilirken bazı milletvekilleri kendi aralarında fısıldaşarak “layık olduk ama neye layık olduk” dedikleri rivayet olunur. Çünkü mevcut rejimin laiklik kisvesi altında topluma bilhassa dindarlara layık gördüğü tekçi, baskıcı, dışlayıcı, otoriter uygulamalar ortadaydı. CHP'nin 1927 yılındaki parti programının eğitim siyaseti başlıklı bölümünde “eğitimin milli, laik ve tek okul esasına dayanmış olması ilkemizdir” denilmektedir. 1931'deki programda ele alınan eğitim ise; “Kuvvetli cumhuriyetçi, milliyetçi ve laik vatandaş yetiştirmek tahsilin her derecesi için mecburi ihtimam noktasıdır. Şeklinde ifade edilir.

Bu dönemde eğitim demek geçmiş tarihi kültürel mirasından kopuk, resmi ideolojiye itaatkâr, laisizm adı altında da dinle bağıını tamamen koparmış, etnik milliyetçilik üzerine tesis edilmiş, yeni bir ulus yaratmanın adı demek. Bu mekanizmanın temeli 1924 yılında Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile atılmıştır. Buna göre yeni ulus, eğitim aracılığıyla devrimleri içselleştirecek gerekirse resmi ideoloji uğruna canını bile feda etmekten kaçınmayacak, devlet kontrollü din anlayışı, başında şapkası ve aldığı milliyetçi terbiye ile çağdaşlık, ilerici ve laiklik adına durmadan ilerleyecekti!

Bu dönemde laik eğitim adı altında askerlik dersi, resmigeçit törenleri, üniforma ve andımız gibi militarist uygulamaların yanı sıra ders kitaplarının da laik Kemalist öğretinin esaslarına göre hazırlandığını görmekteyiz. Çünkü CHP'ye göre laiklik “sadece din ile siyasetin arasında bir alaka kurulmaması değil sosyal hayatın her yönü ile din arasında bir münasebet kurulmamasıydı! Bu yüzdendir ki bilhassa dindar kesime dönük layık görülen uygulamalar akıl alır gibi değildi. Laiklik adı altında Hacca gitmenin yasaklandığı, Tanrı yerine Allah diyenin cezalandırılması gerektiği, şapka kanuna muhalefetten insanların idam edildiği -ki bana göre ilk başörtüsü zulmü erkeklerle uygulanmıştır- camilerin tasfiye edildiği, birçoğunun halkevine çevrildiği ya da depo olarak kullanıldığı, ezanın Türkçe okutulduğu gibi buraya yazmakla bitiremeyeceğimiz bir yığın baskı ve zulümler uygulandı. Ne uğruna? Laik, bilimsel, akılcı, çağdaş, ilerici, Kemalist bir nesil yetiştirmek uğruna? Laik eğitim, aklın ve bilimin öncülüğünde milyonlarca insanın geleceğinin heba edildiği bir eğitim zihniyetinin adıdır.

90 yıldır Türkiye'de yaşayan milyonlarca çocuğa laik eğitim adı altında reva görülenler de ortada. Her gün asker komutlarıyla ultra ırkçı bir yemin metnini ezberlemeleri, resmigeçit törenlerinde marşlar eşliğinde yürümeleri, medeniyet bilincinden yoksun, ruhsuz, uyuşuk, tek bir anlayışın esiri/kölesi, militarist, milliyetçi, farklılıkları tehdit unsuru olarak gören, dillerden, dinlerden ve mezheplerden korkan, tek kıyafete mahkûm bırakılmış sömürgeci bir ülkenin özgüvenden yoksun, başarısız, idealsiz, basiretsiz çocuklarını eğitmek/öğütmek.

Bu yüzdendir ki bu eğitim sistemi insan fitratına yapılmış çok ciddi bir müdahaledir. Laik eğitim sistemi 90 yıldır bu ülkenin çocuklarının en verimli en üretken en parlak çağlarını gasp etmiştir. Yaşam kadar önemli ve değerli en temel insan haklarından biri olan düşünme, düşüncelerini kontrol etme, yönlendirme ve tercihte bulunma haklarını ellerinden almıştır. Yapay korkular üreterek insanları birbirinden uzaklaştırmış, zihinleri tasnif ederek de merhametsiz ve kalitesiz bireylerin yetişmesine vesile olmuştur.

Bakınız.. Bu ülkede ne zaman özgürlükçü bir ortam oluşsa ve insanlar bilhassa inançlarını kendi bildikleri yoldan yaşama yönünde bir iradesi gösterse ve eğitimde ne zaman bir sistem değişikliği gündeme gelse bu kesimler soluğu sokakta alır. Onlara göre laik değerler yıkılıyor, laiklik elden gidiyor ve laik eğitim sisteminin temelleri sarsılıyor vs. Çok da gerilere gitmeye gerek yok. Hatırlayınız. AK Partili kadın milletvekilleri meclis çalışmalarına başörtülü olarak katılmak istediklerinde CHP'li bir

milletvekili; bu süreci cumhuriyetin ve laikliğin temel niteliğine vurulacak en önemli darbe olarak değerlendirmişti. Yıllardır başörtülü kız çocukların eğitim hakları laiklik gerekçe gösterilerek gasp edilmedi mi? Keza yıllardır İmam Hatip öğrencileri laiklik kisvesi adı altında engellenmeye çalışılmadı mı? Yahu bu ülkede “hamdolsun” kelimesiyle bir hükümet partisine laiklik karşıtı eylemlerin odağı olduğu gerekçesiyle kapatma davası açılmadı mı? Şimdi sol sendikalar laik eğitim bahanesiyle yine meydanlarda.

Bu insanlar dindar kesimin İmam Hatip'te okuyan öğrencileri olmasa nasıl sendikacılık yapacaklardı! Mesele ne başörtüsü serbestliği, ne zorunlu din dersleri ne de İmam Hatip okulları. Asıl mesele İslam karşıtlığı ve nefretidir. Son yıllarda batıda yükselen İslamafobinin Türkiye ayağını Laikçi kesimler oluşturmaktadır. Bu yüzden eğitimde bir yapı bozumu istemiyorlar. Laik eğitim isteyenler; “biz iktidara geldiğimizde andımızı yeniden yürürlüğe sokacağız” diyebilmektedir örneğin. Bu ülkede eğitim gören çocukların özgürleşmesini, kendi tarihiyle, kültür birikimiyle temas kurmasını, ülkesini hemen her alanda geliştirmeye şevkli, idrak sahibi kendine özgüveni olan kaliteli bireylerin yetişmesini istemiyorlar. Kendi ideolojilerin dışında işlev gören farklı alternatif bir eğitim modeline şiddetle karşılar. Bu faşist/sol tutumları yüzünden yıllardır ülkenin eğitim kalitesi hem çok düşük seyir ediyor hem de vizyon sahibi özgür bireyler yetişemiyor.

Bugün laik eğitim sistemi için sokaklara dökülen bu insanlar eğitimi finanse eden milyonlarca vergi mükellefini de kendi ideolojik çıkarları için sömürmektedir. Bilindiği gibi bu ülkede eğitim kimsenin düşüncesine, mezhebine, ırkına ve dinine bakılmaksızın herkesten toplanan vergilerle finanse edilir. Ve ne yazık ki eğitim yıllardır bu laikçi kesimin menfaatleri doğrultusunda işlev görür. Bu durum diğer farklı kesimlere yapılmış büyük bir haksızlıktır, adaletsizliktir, emeklerine el koymadır. Kimse laik Kemalist eğitim modeline mahkûm bırakılmamalıdır.

Laikçi kesimin “biz kendi paralarımızla okullarımızı kurup bu okullardan laik, Kemalist, milliyetçi, ulusçu bireyler yetirtmeyi vaat ediyoruz. Devlet sadece okullarımızı denetlesin. Biz de kendi eğitim modelimizi müşterilerimize parlayalım” gibi bir talebi olursa eğer onlara söz veriyorum hiç katılmadığım halde bu hakları için kendilerine destek olacağım. Yoksa bu eğitimi bu topluma dayatmaya hakkınız yok. Düşün artık yakamızdan.

27-Öğretmenlerin eğitilmesi şart!

1.03.2015/Milat

Geçenlerde tüyler ürperten bir haberle sarsıldım. İddia edildiğine göre Ağrı'da 13 yaşındaki Ebru, iki adet hikâye kitabı yüzünden öğretmenleri tarafından hırsızlıkla suçlanıyor ve disipline gönderilmekle tehdit ediliyor. Bunu gururuna yediremeyen Ebru kendini asarak yaşamına son veriyor. Konu hakkında Ebru'nun sınıf arkadaşlarının ve aile bireylerinin yaptıkları açıklamaları bu yönde... Allah rahmet eylesin. Eğer iddialar doğruysa gerçekten vahim bir hadise bu. Türkiye'de öğretmen öğrenci ilişkisi otoriter bir ilişki üzerine kuruludur. İşinin ehli, insan ve değerlerine saygılı, ahlak, vicdan sahibi öğretmenlerimizi tenzih ederim.

Ne yazık ki onların da sayıları çok az. Türkiye'de öğretmenlere biçilen temel rol; Cumhuriyet değerlerini, laikliği, inkılâpları, ilericiliği ve çağdaşlığı topluma kazandırmaktan öteye geçemedi. Cumhuriyet öğretmenine düşen en önemli görev ise öğrencilerini milliyetçi, laik, Kemalist, çağdaş değerleri benimsetmek oldu. Bu vazifeyi hakkıyla yerine getirdikleri için de tuhaf bir kutsallık atfedildi kendilerine. Bu yüzden onlar da bir türlü zincirlerini kıramadılar ve kendilerini geliştiremediler. Tekçi ideolojinin tesiriyle ne öğretmenliğin ne de öğrencilerinin doğasını keşfedebildiler. Özgürlük, ahlak, erdem ve vicdan gibi değerlerle henüz tanışmamış bu tür öğretmenlerin öğrencileri üzerinde kurduğu hegemonya ne yazık ki varlığını hala muhafaza etmektedir.

Öğrencisi okula farklı bir kıyafetle geldiği için onu arkadaşlarının önünde rencide eden ve evine gönderen bir eğitimcinin sahip olduğu zihniyeti sorgulamadan eğitimde kaliteyi arttırmamız çok zor. Kızım geçenlerde okulun istediği rengin sadece bir ton üstünde bir renk kıyafetle okula gittiği için tam üç öğretmen tarafından yolu kesilmiş. Birinden azar işitmiş diğerinden tehdit almış bir diğeri ise ismini kaydetmiş vs. Bu zihniyete sahip öğretmenlerin eğitim adına kazandıracığı ne olabilir ki? Keza saçları uzadığı için her gün okul önlerinde ayrılan ve gün boyu azar işiten çocukların da derslerinde verimli olamayacağı aşikârdır. Gezi'de öğrencilerine slogan attıran, okullarda cemaat propagandası yapan, sınıfa girdiklerinde ayağa kalkmayan öğrencilerini döven, hala küçük hataları sebebiyle onları saatlerce tek ayaküstünde bekleten, hırsızlık yaptı diye disiplin kuruluyla ve babasıyla tehdit eden pedagojiden yoksun, katı, otoriter, ideolojik öğretmen tipinin artık yeni Türkiye'de yeri olmamalıdır.

Bu tip bir öğretmen zihniyetinden bakanlığın da hoşnut olmadığını biliyorum. Çünkü bu sorunla ilgili olarak ciddi çalışmalar yürütülüyor. Türkiye'de ortalama bir öğretmen bugün resmi ideolojinin kalıplarını kıramıyor ve kendini sürekli yenileyemiyorsa burada ciddi bir sıkıntı var demektir. Yani sorun biraz da öğretmenin kendisinden kaynaklanmaktadır. Oysa yaşanan gelişmelerin farkında olan ve her gün kendini geliştiren öğrencilerini de ülkesinin her alanda kalkınması için şevklendiren özgürlükçü öğretmenlere her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var. Bu bakımdan bir taraftan eğitimi tekçi yapıdan kurtarmaya dönük ciddi adımlar atılırken diğer taraftan da bu yeniliklere ayak uydurabilecek ahlak sahibi demokrat öğretmenlerin yetişmelerine önem vermeliyiz.

Mevcut öğretmenlerin her ay insan hakları ve özgürlükler alanında ciddi seminerlerden geçmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu alanda çalışmalar yapmış akademisyenlerimizin ya da yazarlarımızın vereceği bu tür seminerlerin -zahmet edip okumayan öğretmenler için- faydalı olacağı kanaatindeyim. Ne yazık ki özgürlüğü bile tarif edemeyen öğretmenler tanıyorum. Diğer taraftan yerinde bir kararla 1739 sayılı Kanuna bir fıkra eklenmişti. Buna göre atanan öğretmenler bir yıl performans değerlendirmesine tabi tutulacak. Performans değerlendirmesinden geçerli puanı alanlar yazılı ve yazılı veya sözlü sınava girmeye hak kazanacak.

Elbette her zaman olduğu gibi CHP'nin bu uygulamaya da bir itirazı var. Ve bunu da Anayasa Mahkemesi'ne taşıdı. Öğretmenlerin sözlü sınava sokulmalarının çocukların lehine olacağını düşünüyorum. Bugün aylarca sınava çalışan bir öğretmen adayının sınavı kazandıktan sonra öğretmen olarak herhangi bir okula gelmesi veliler için de öğrenciler için de ne çıkarsa bahtımıza kabilindendir. Bu bakımdan bakanlığın getirdiği standartlar fevkalade önemli. Umarız zamanla öğretmen atamaları ilçe okul yönetim kurullarının da dâhil olduğu bir sistemle yerel yönetimler tarafından yapılır.

Yeni Türkiye'nin okul anlayışı da bu minvalde yeniden ele alınmalıdır. Artık içinde yaşadığı toplumun geçmişı ve bugünü ile barışık, farklılıklara hoşgörölü, ilgi ve yetenekleri ön planda tutan, ahlaki değerleri benimsemiş önce “insan” yetiştirmeye özen gösteren bir öğretmen zihniyetini de etkin kılmalıyız. Yeni Türkiye'nin öğretmenleri medeniyetin besleyip büyüttüğü kaliteli filozofların fikirlerinden ilham alarak meslek hayatlarına devam etmelidirler. Bir eğitimci aynı zamanda filozof olmalıdır anlayacağınız.

Kısacası öğretmen evvela kendi zihniyet dünyasının değışmesi için çaba sarf etmelidir. Eski bilimsel yaklaşımlar ve resmi ideoloji bugünün Türkiye'sinin çok gerisinde kalmıştır. Dolayısıyla bugün bir öğretmen, okullarda kıyafet avcılığa değil yetenek avcılığına soyunmalıdır. Öğretmenleri eski paradigmanın esiri olmaktan kurtarmalıyız. Kendisi özgür düşünmeyen bir öğretmen öğrencilerini nasıl özgürleştirecek? Kısacası bizim oturup evvela bireye tek tip bir ideoloji enjekte eden eğitim yapısını ve bu yapının en önemli unsuru olan öğretmenleri bir güzel masaya yatırmamız icap ediyor.

28-Müslüman bilim adamları ve eğitim sistemimiz

18.03.2015/Milat

Haz. Muhammed'in(a.s.) Medine'ye hicretinden hemen sonra mescide bitişik üstü hurma dallarıyla örtülü etrafı açık Suffe adı verilen bir eğitim merkezi inşa edilir. Burası aynı zamanda ilk İslam düşünce okuludur. İslam medeniyetinin düşünce, siyaset, sanat, felsefe, astronomi, fizik, kimya ve matematik gibi alanlarda ürettiği tüm eserlerin, icatların, düşüncelerin temeli Suffe eğitim, kültür ve ilim anlayışına dayanır. Yeni nesil, İslam medeniyetinin bilim ve teknoloji alanında ürettiği eserleri, icatları pek bilmez. Çünkü geçmiş medeniyetle bağları kasıtlı olarak kopartılmıştır.

Bugün Müslüman dünyanın yaşadığı siyasi, ekonomik ve düşünce buhranı da geçmiş medeniyet havzasında üretilen tüm değerleri, ilmi ve kültürel gelişmeleri ne yazık ki unutturmuştur. Batı dünyası ise tarihe damgasını vuran tüm bilimsel gelişmeleri kendine mal ederek bu icatların tarihini 14. ve 15.yüzyıla dayandırır. Sanırsınız bugün dünya bilim, teknoloji ve tıp alanında yaşanan tüm gelişmeleri batılı bilim adamlarına borçlu. Özellikle de İngiliz, Alman ve Fransız bilim adamlarına! Batı buna öylesine inandırmıştır ki hala Türkiye okullarında tüm bilimsel gelişmelerin batılı bilim adamlarına ait olduğu bilgileri işlenir. Hakkını yemeyelim batı dünyasında bilim ve teknolojinin gelişmesinde katkısı olan bilim adamları çıkmadı değil ancak batı dünyası tarih boyunca üretilen tüm bilimsel gelişmeleri kendine mal ederek büyük bir haksızlık yapmaktadır.

Bizim öğrenciler 1665 yılında Newton'un başına bir elma düşmesiyle yerçekimini bulduğunu sanır ama Hazini'nin 1118 yılında "her cismi yer kürenin merkezine doğru çeken bir güç vardır" ifadesini ve bu alanda yaptığı çalışmaları pek bilmez. Mizan-ül Hikme (Hikmet terazisi) adında geliştirdiği hassas bir terazi ile maddelerin özgül ağırlıklarını bugünkü ölçümlere çok yakın bir değerde hesaplayabildiğini de bilmez.

Bizim öğrencilerimiz atomla ilgili ilk çalışmaları yapanın 1800'lü yıllarda İngiliz Fizikçi John Dalton olduğunu bilir ancak 750'li yıllarda Cabir bin Hayyan'ın "maddenin en küçük parçası olan cüz-ü la yatecezza'da (atom) yoğun bir enerji vardır. Yunanlı meslektaşlar bunun parçalanmaz olduğunu ifade diyorlar ama parçalanır, parçalanırsa da öyle bir güç ortaya çıkar ki Bağdat'ın altını üstüne getirir" dediğini bilmez. Ayrıca Cabir bin Hayyan'ın çok ünlü bir kimyager olduğunu da bilmezler.

Bizim öğrencilerimiz izafiyet teorisi denilince akıllarına dünyanın en zeki insanı olduğunu bildikleri Albert Einstein gelir ama El-Kindi'nin 800 yılında "Zaman cismin var olma süresidir, zamanla bilinebilen ve ölçülebilen hız ve yavaşlık da hareketin sonucudur" dediğini bilmez.

Bizim öğrencilerimiz ilk katarakt ameliyatının 1846 yılında Balanchet tarafından yapıldığını öğrenmişlerdir ancak bunu içi oyuk bir tüple ilk yapanın 1000'li yıllarda Ali Mevsili olduğunu bilmezler.

Öğrencilerimiz ne yazık ki elektrik kullanmadan makineler icat eden, su saatleri, fışkiyeler, şifreli anahtarlar ve robotlar yapan en önemlisi de günümüz motorlu taşıtların en önemli unsuru sayılan supap tekniğini ilk kullananın El Cezeri olduğunu pek bilmezler. Bu Kürt bilim adamının bilgisayarın babası olduğunu dillendirmezler. Ayrıca öğrencilerimiz 1200'lü yıllarda ilk kez küçük kan dolaşımını bulan İbnun Nefis'i, bugün ameliyatlarda dikiş için kullanılan ve bağırsaktan yapılan ipliği ilk kullanan Ebubekir Razi'yi, optik alanında ilk çalışmaları başlatan 11. yüzyıl bilim adamlarından İbn-i Heysem'i, enlemler arasındaki mesafeyi hesaplayarak Dünya eksenindeki eğimi en doğru şekilde hesaplayan Ahmet Fergani'yi, El Beyruni'yi, matematikte çığır açarak günümüz teknolojinin gelişmesinde öncü rol oynayan Harezmi'yi, trigonometrinin kurucusu Abdullah Barani'yi, bugün modern tıpta cerrahide kullanılan birçok malzemelerin mimarı Ebul Kasım'ı, Kitap-el Furussuyie adlı kitabında robotun nasıl yapılacağını detaylı bir biçimde anlatan Hasan er Rammah'ı, bilmezler.

Keza ilk mikrobu bulanın ve bunun bulaşıcı olduğunu ifade ederek birçok iltihabı hastalığı teşhis ve tedavi edenin İbni Sina, kanserle ilgili ilk çalışmaları yapanın Ali İbn-i Abbas olduğunu da ne yazık ki bilmiyorlar. Uçak denilince Wright Kardeşler akla gelir ancak 880 yılında planörü ilk bulan Endülüslü Müslüman bilim adamı İbn-i Firnas akla gelmez. Dünyanın yuvarlak olduğunu ve kendi etrafında döndüğü ilk kez El Buruni ispat etmiştir ama bunun kaymağını Kopernik yemiştir. Çocuklarımıza da Kopernik diye belletilmiştir..

Peki, bizim öğrenciler medeniyetin yetiştirdiğı bilim insanlarını neden bilmez? Çünkü onlarla henüz tanışmadılar. Yıllardır devletin tek merkezden kumada ettiğı, çekip çevirdiğı tek bir ideoloji ekseninde döndürdüğü eğitim kurumlarında bu isimlere yer verilmedi. Batılaşma, çağdaşlaşma ve laikleşme adı altında bu milletin çocukları geçmiş medeniyetiyle olan irtibatı kesildi. Hala bu alanda yapılan bir şey yok. Oysa bir zamanlar Bağdat, Harran, Endülüs, Kuzey Afrika ve Doğı Fırat gibi merkezlerde bu âlimlerin ürettiğı değerler ve icatlar konuşuluyordu.

Bu merkezler Avrupa'dan gelen öğrencilerle dolup taşıyordu. İlk kâğıt imalathanesi 794 yılında Bağdat'ta açılmış ve sandıklar dolusu kitaplar yazılmıştı. Maragha, Bağdat, Kurtuba ve Semerkant bilim ve teknoloji merkezleriydi. Buralardan sadece 500'den fazla İslam astronomu yetişmiştir. Bugün medeniyetin yeniden inşasından konuşuyoruz ama okullarımız hala tek parti dönemimin tarihini öve öve bitiremiyor. Sanırsınız tek parti dönemi ürettiğı bilim, kültür ve sanat değerleriyle insanlık tarihinin seyrini değiştiren çok parlak bir dönem. Okullarımız artık bu kıymetli bilim insanlarıyla tanışmalılar. Çocuklarımız geçmişte neler yapabildiklerimizi öğrensinler. Şimdi daha iyisini yapabiliriz diye de şevklensinler. Bu mümkün değil mi?

29-Üretemeyen Türk sineması üzerine

04.05.2015/Milat

Türkiye'de uzun yıllardır ne kadar seviyesiz, üretemeyen resmi ideoloji bağımlısı, devletten rant devşirmeye çalışan insan varsa bize sanatçı diye yutturuldu. Sanatçı, tiyatrocu, müzisyen, sinemacı olarak piyasada hep onlar öne çıktı. Müjdat Gezen ve Levent Kırca gibi isimler yıllardır ülkenin en kaliteli sanatçıları diye yutturuldu düşünabiliyor musunuz? Bakarsanız en zeki, en üretken sanatçılar onlardı. En orijinal yapıtlar onlardan çıktı! Oysa bu tür insanlar sinema başta olmak üzere tüm sanat dallarını ideolojik propaganda malzemesi olarak kullandılar. Üstelik ilkokul-ortaokul müsamerelerini anımsatan, hiçbir derinliği olmayan yapıtlarından da çok para kazandılar. Bakmayın siz onların sanatçı olarak takdim edilmelerine bugüne kadar özgün, kaliteli, orijinal, uluslararası seviyede bir tane sanat eseri bile ortaya koyamadılar.

Türkiye'de kaliteli, derinlikli, seviyeli bir sinema kültürünün gelişmemesinde bu zihniyetin büyük payı vardır. Kemalist eğitim sistemi ise ülke insanının yeteneklerini, düşünme melekelerini, üretme potansiyellerini köreltti. Dolayısıyla bu eğitim sisteminin tezgâhından geçen bireyler ne bilim, ne felsefe ne de sanat alanında bir şey üretebildi. Alelacele çekilen filmlerinde tek gaye halkın inanç ve kültürel değerlerini aşağılamak ve kendi ideolojilerinin propagandasını yapmaktı. Hal böyle olunca Türk sineması bir arpa boyu yol alamadı.

*

“Sanat yaratıcının aynadaki cilvesidir. Biz sanatçılar bu jesti tekrarlamaktan, taklit etmekten başka bir şey yapmıyoruz” der ünlü yönetmen Tarkovsky. Sinemaya yeni bir dil ve derinlik kazandıran bu kaliteli yönetmen ayarında tek bir senaristimizin ve yönetmenimizin olmayışı gerçekten büyük bir kayıp. Nostalji ve Andrei Rublev gibi filmlerinde insanın ruhunu ve iç dünyasını tüm çıplaklığıyla gözler önüne seren bu tür özgün ve kaliteli yönetmenler neden Türkiye'de bulunmuyor? Yıllardır filmlerinde imam-öğretmen çatışması işleyen seviyesiz yönetmenler/senaristler neden bir Hint filmi olan Üç İdiots ya da Her Çocuk Özeldir ayarında bir film çekemediler? Sağdan soldan çalarak, esinlenerek sinema filmi yapmayı marifet zanneden senaristlerimiz ve yönetmenlerimizden daha henüz uluslararası çapta yeni ve özgün bir eser göremedik. Bu gidişle görme ihtimalimiz de yok. Bakınız bu yıl Çanakkale Savaşı'nın 100.yıl dönümü bir dizi törenlerle anıldı. Çanakkale Savaşı ülkemiz açısından büyük bir öneme sahip. Ölüm kalım savaşının verildiği bu muhteşem zaferle ilgili onlarca film yapılmasına rağmen daha henüz uluslararası çapta tek bir film çekilmedi. Kalitesiz, aşırı abartılı, seviyesiz ve samimiyezsiz biraz da para kaygısı ile çekilen filmler ne yazık ki kalıcı olmuyor. Tarihi ve kültürel mirası bu denli zengin olan bizler bu kıymetli hazineyi neden işleyemiyoruz? Tarihin en önemli fethi sayılan İstanbul'un fethiyle ilgili çekilen film de öyle. Bu mirasın, bu ilim irfan birikiminin bu denli çarçur edilmesine insan üzüyor.

Türkiye, tek parti dönemi boyunca binlerce yıllık tarihi ve kültürel mirasından kopartıldığı, Harf Devrimi gibi hafızanın boşaltıldığı bir dizi operasyondan geçti. Milliyetçiliğin ve Kemalizm'in geçer akçe olduğu bu dönemde Türkiyelilerin üretme potansiyeli, kalitesi, şevki, heyecanı ellerinden alındı. Bu yüzdendir ki bugüne kadar bu ülkede ne köklü bir mimari eser dikebildik ne de sanat, felsefe ve edebiyat alanında ciddi eserler üretebildik.

Elimizde kalan Kemalist, milliyetçi, statükocu seviyesiz insanlar da yıllardır sanatçı, sinemacı, tiyatrocu ve yazar olarak geçindiler. Ürettikleri yapıtlar da ortada! Türk sinemasının geldiği nokta gerçekten çok hazin. Son zamanlarda “Diriliş” gibi bazı TV dizilerini saymazsak sinema sektörü hala çok kalitesiz ve üretemiyor. Bırakınız derinlikli sinema filmlerini mizah diye çekilen filmler de içler acısı. Bilindiği gibi mizah bir ülkenin aynı zamanda zekâ seviyesini de gözler önüne serer.

Ve ne yazık ki bu alanda çekilen filmler de tam anlamıyla trajikomik. Bu tür filmlere harcananın paranın da izlemek için ödenen paranın da israf olduğunu düşünüyorum. Senaristler böyle yapıtlarıyla bazı kaliteli oyuncular da heba ediyorlar. Bu bakımdan senaristlere önerim daha çok kitap okumaları ve kendilerini felsefe ve edebiyat alanında geliştirmeleridir. En önemlisi de dünya sinema sektörünü yakından takip etmeleri gerekmektedir.

Söz konusu sinema olduğunda mesele sektörün teşvik edilmemesi ve elde yeterli teknik ve para desteğinin olmaması şeklinde bir itirazla karşılaşılıyor. Bu tamamen palavra... Çünkü asıl sorumuz seviye ve kaliteden yoksun oluşları. Sinemada artık yabancı filmlerin taklidi filmler değil özgün ve seviyeli filmler izlemek istiyoruz. Türk sineması denilince akla aşk-meşk, aldatma, ihanet, ihtiras gibi konuların işlendiğı, halkın inanç değerlerinin aşağılandığı basit içerikli, seviyesiz filmler gelmemelidir.

Bu ülkede örneğın All the mornings of the world(Dünyanın tüm sabahları) ayarında bir film çekilemez mi? Bu ülkede Ölü Ozanlar Derneğı gibi kaliteli bir eğitim filmi çekilemez mi? Örneğın darbe dönemlerini ve bilhassa 28 Şubat'ı anlatan seviyeli bir film çekilemez mi? Yüzlerce ilim irfan sahibi insanın yetiştiğı bu kültürde neden bir Mevlana'nın, İbnül Arabi'nin ya da Hacı Bektaşî Veli'nin bir filmi çekilmez? Elbette çekilir.. Lakin önce bu tarihi ve kültür havzasını iyi bilmek ve idrak etmek lazım. Yani bir zahmet okumaları ve sinema alanında kendilerini geliştirmeleri gerekiyor. Ve lütfen seyirciyi enayi yerine koyarak para kazanma gayreti içerisinde olmasınlar. Yeni Türkiye'nin sinema anlayışı da değişmelidir. Umarım yeni dönemde çok kaliteli filmler izleme imkânına kavuşuruz. Umutla bekliyoruz.

30-Tarih ders kitaplarında hala mı Darwinizm!

24.06.2015/Milat

Hak dinlere göre yeryüzünde yaşayan ilk insan Hz.Adem ve eşi Havva'dır. Kur'an'da Adem ve çocukları Habil ile Kabil'in kıssası anlatılır. Türkiye'de yaşayan insanların büyük bir kesimi yeryüzünde yaşayan ilk insanın Hz.Adem peygamber ve ailesi olduğunu bilir. Ne var ki bu gerçek milli eğitim müfredatında yer bulmuyor. Uzun yıllar ilköğretim çağı çocukları için sınıflarda tutulması zorunlu olan tarih şeritlerinde insanlığın ilk dönemi “Karanlık Çağ” olarak adlandırılıyor ve böylelikle Kaba Taş, Yontma Taş Çağı olarak tarihin ilk evreleri başlamış oluyordu. Bu dönem insanları yarı hayvan şeklinde tasvir ediliyor ve çocuklara ilk dönem insanların ne kadar vahşi oldukları öğretiliyordu. Bildiğim kadarıyla bu tarih şeritleri kaldırıldı. Ne yazık ki tarih ders kitaplarında bu Darwinist zihniyet hala varlığını muhafaza ediyor. Örneğin 2015 yılı Ortaöğretim 9.Sınıf Tarih ders kitabının bir ünitesi sadece bu konuya ayrılmış. “Uygarlığın Doğuşu ve İlk Uygarlıklar” adlı ünitenin “Yeryüzünde Yaşamın Başlaması” konusuyla başlayan insanlık maceramız bizim bildiğimizden biraz farklı ele alınıyor..

Tarih ders kitabına göre yeryüzünde yaşamın başladığı döneme Taş Çağı(Paleolitik) adı veriliyor. MÖ 600.000-10.000 arası bu dönem insanlık tarihinin en uzun dönemi olarak karşımıza çıkıyor. Bu dönemde insanlar beslenme gereksinimlerini doğada hazır buldukları meyveleri, bitkileri, bitki köklerini toplayarak ve çevredeki hayvanları avlayarak sağlamışlar. Yine bu dönemde insanlar mağaralarda, kaya sığınaklarında yaşamış, kemik, çakmak taşı ve diğer sert taşları işleyerek alet yapmışlar ve doğaya egemen olmaya çalışmışlar.

Düşünebiliyor musunuz? Tarihin ilk döneminde insanlar tam 590.000 yıl boyunca vahşi bir yaşam sürmüşler, çiğ et yemişler, mağaralarda yarı hayvani bir yaşamın parçası olmuşlar. Fakat ne gariptir bu dönem insanları her ne kadar vahşi bir yaşam sürseler ve çiğ etlerle beslenseler de bir o kadar ince, zarif ve sanat ruhlu insanlarmış! Çünkü mağaralara çizdikleri resimler değme resamlara taş çıkartacak cinsten. Öyle ki Eski Taş Çağına ait ilk izlerin bulunduğu İspanya'daki Altmaria ve Fransa'daki Lascaux mağaralarına harika çizimler yapmışlar!

Orta Taş(Mezolitik) MÖ 10.000-8000 yılları arasında da mağara ve ağaç kovuklarında yaşam sürdüren bu dönem insanların geçim kaynakları yine avcılık ve toplayıcılık. Fakat bu dönem bir mucize gerçekleşiyor ve insanlar tam 600.000 yıl sonra ateşle tanışıyorlar! Ve Yeni Taş(Neolitik) Çağı başlıyor. İnsanlar ancak bu çağda toprağı keşfedip ekmeyi ve ürün hasat etmeyi akıl edebiliyorlar. Yani tarımsal faaliyetlere geçiyorlar. Hayvanları evcilleştirmeyi yeni öğreniyorlar ve çanak, çömlek, kap-kaçak vs yapımına başlıyorlar.

Ne ilginçtir bu kitapta geçen 600.000 yıllık arada Hz.Adem ve ailesinden hiç bahis açılmıyor! Oysa Kur'an Habil'in koyunlarından Kabil'in de tarlasındaki ürünlerinden bahsediyor. Öyle ki bu ilk insanlardan olan Kabil toprağın mahsulünden, Habil ise sürünün ilk doğanlarından Rablerine kurban sunmuşlardı. Hz. Adem'e tüm isimler öğretilmişti ayrıca mesleğinin de ziraatçı olduğu biliniyor. O halde bir İslam ülkesi olan Türkiye okullarında tarihin ilk evresi neden Darwinist bir yaklaşımla ele alınır ve çocuklara gerçek insanlık tarihi öğretilmez?

Darwinizm bilimsel gerçekliği olmayan, çürütülmüş bir hurafeden ibarettir. Bugün akli başında hiçbir bilim insanının tenezzül dahi etmediği bu teorinin asıl maksadının ne olduğunu bilmeyen kalmadı. Bu konuyu uzatmak istemiyorum. Benim sorunum bu tür geçerliliği olmayan bilgi kırıntılarının hala ders kitaplarında yer alıyor olmasıdır. Epeydir ders kitapları aracılığıyla çocuklara empoze edilmek istenen resmi ideolojinin ve pozitivizmin çocuklar üzerinde yol açtığı zarar ziyanları yazıyor ve bu kitapların yeniden yazılması gerektiğini ifade ediyorum. Türkiye'de MEB marifetiyle insanlık tarihinin evrelerini

Darwinist bir bakış açısıyla vermek zorunda değiliz. İnsanlık tarihinin Hz. Adem(as.) ile başladığı gerçeğini atlayarak yazılan her bilgi bundan emelleri olan kesimlerin değirmenine su taşımaktan öte bir anlam ifade etmez. Peki, biz buna neden alet olalım ki?

Türkiye, 19.yüzyılın köhnemiş tezlerini işlemek ve çocuklarına hiçbir bilimsel ve ahlaki geçerliliği olmayan bu tür bilgileri öğretmek zorunda değildir. Önerim; başta MEB anlayışı olmak üzere tüm ders kitaplarının yenilenmesidir. Ders kitapları pozitivizmin kısılcısından kurtulmalı ve Türkiye gerçekleri dikkate alınarak yeniden yazılmalıdır. Şu durumda MEB'in hangi partinin eline geçeceği bilinmiyor. Belki daha beteri olacak bundan da emin değiliz. Çünkü Türkiye'de cumhuriyetin kurulmasıyla birlikte pozitivizm, ilericilik, materyalizm, laikçilik ve aşırı milliyetçilik milli eğitim omurgasını oluşturmuştur. AK Parti tüm çabalarına, reformlarına rağmen MEB'in bu katı tutumunu değıştiremedi. Çünkü çok büyük bir dirençle karşılaşılıyor. O da ne yazık ki buna karşılık ciddi bir direnç gösteremedi. Zayıf kaldı. O halde MEB'in de Üst Akıl'ın etki alanından kurtulması elzem. Bunu bize zaman gösterecek. Umarım her şey yolunda gider ve medeniyet perspektifli, ilim-irfan birikimiz üzerine yeni bir eğitim anlayışı tesis edilir. Şu halde bu bilgilerle Türkiyeli çocukların işi gerçekten ama gerçekten çok zor.

31-AK Parti dönemi eğitim, medya ve sivil toplum sorunsalı

08.07.2015/Milat

AK Parti, 2015 seçimlerinde bir miktar oy kaybına uğradı diye yazmıyorum bu yazıyı... AK Parti iktidar olmadan evvel de “eğitim” diyordum şimdi de “eğitim” diyorum. 1924 model bir eğitim sistemi varlığını muhafaza ettirdiği sürece de eğitim demeye devam edeceğim. Çünkü bu tür bir eğitim anlayışının 2015 dünyasına ve Türkiye'sine herhangi bir katkı sunamayacağı aşikârdır. Takip edenler bilir. Yıllardır Türkiye'de yaşadığımız köklü sorunların kökeninde farklı dil, inanç ve kültürleri dışlayan, yasaklayan ve onları yok sayan nasyonalist bir zihniyetle kurgulanmış bir milli eğitim sisteminin yer aldığını “resmi eğitim” aracılığıyla da bilhassa özgür düşüncenin ve farklı kültürlerin birer tehlike olarak görüldüğünü bıkmadan usanmadan yazan bir yazarım.

Katı, otoriter, üstten alta kumanda edilen, bireyi okul duvarları içerisine hapseden, laiklik kisvesiyle dindar aile çocuklarını mağdur eden/dışlayan, pozitivist temelli beyin formatlamasıyla da ülke insanının düşünme melekelerini dumura uğratan dolayısıyla geniş perspektifli bir medeniyet tasavvuru geliştiremeyen milli(!) eğitim anlayışının bugüne kadar ne tür kayıplar verdirdiği ortadadır. Tüm etnik, mezhep, ırk ve düşünce farklılıklarını yok sayan bir eğitim sisteminin olgun, akli başında, şahsiyet sahibi, aklı selim, kalb-i selim, özgür bireyler yetiştirmek gibi bir gayesinin olmadığı da bilinen bir gerçektir. AK Parti son on yıldır andımızın kaldırılması başta olmak üzere bir takım önemli reformlara imza atmış olmasına rağmen ne yazık ki eğitim sisteminde köklü bir değişikliğe gidememiştir. Adını koyalım; başarısız olmuştur.

Çünkü eğitim hala bireyin zihnine hükmeden bir araç olmaktan çıkarılamamıştır. Çocuklar hala gerek mevzuatlarla, gerek ders kitapları aracılığıyla ve gerekse otoriter, statükocu, dar düşünen, öğretmenlerin elinde itaatkâr, kullanılabilir, zayıf bünyeli, özgüvenden yoksun, tarihi kültür ve irfan birikiminden habersiz, duyarsız bir şekilde tuhaf bir eğitimden geçiriliyorlar. Öyle olunca da tüm maharetini twitter ve facebook ortamlarında gösteren daha da vahimi Üst Akıl'ın ve içerideki ihanet şebekelerinin algı operasyonlarına hemen yenik düşen zayıf bünyeli, dirayetsiz, kullanışlı bir kitlenin varlığıyla karşı karşıya kalıyoruz. Ben âcizane bu tür bir eğitim anlayışının bu kadim coğrafyaya ait olmadığını en çok Üst Akıl'a yaradığını ve hizmet ettiğini bir kez daha hatırlatacağım. Evet, AK Parti eğitim alanında sınıfta kalmıştır. Çünkü eğitim hala CHP zihniyetinin güdümündedir.

AK Parti sivil toplum, düşünce kuruluşları ve basın yayın alanında da ne yazık ki arzu edilen kalite seviyesine ulaşamadı. AK Parti'nin politikalarını destekleyen sivil toplum örgütleri muhalefetin bu alanda sergilediği sefaletle bakıldığında onlardan bir gömlek üstün bir performans sergiliyormuş gibi görülüyor. Muhalefetin sivil örgütleri de kendileri gibi 19.yüzyıl paradigmasıyla işlev görüyor ve gerçekten de çok eskiler. Ne var ki bu durum AK Parti'nin destek verdiği sivil örgütleri özgür, demokrat ve yenilikçi birer yapı kılmıyor.

Ne yazık ki insan hakları ve özgürlükler alanında bir türlü AK Parti'nin ilerisine geçemeyen tam tersi gerisinden gelen, hükümeti özgürlükler alanında sıkıştırmayan, alternatif çözüm formülleri üretemeyen ve kendini yenileyemeyen bir sivil toplum örgütlenmesi ile karşı karşıyayız. Örneğin eğitim alanında hala köklü sorunları temas etmeyen ve eğitimi ulus devletçi çıkar odaklarının güdümünden bir türlü çıkaramayan partinin açtığı alan kadar faaliyet yürüten, cesaretsiz bir sivil toplum anlayışı hâkim. Çözüm süreci başladığı günden beri sessizliğini korumakta ısrarcı, silah bırakma çağrısı dahi tertiplestemeyen bu örgütlerin artık kabuklarını kırma vakti gelmedi mi?

Medya ayağı da ne yazık ki AK Parti'nin gerisinden gelen bir anlayışla işlev görüyor.13 yıllık AK Parti iktidarı döneminde hala en çok satan ve gündem belirleyen tek bir gazetenin olmayışı bir eksikliktir. Eksiklik sadece 4,5 milyon gazetenin satıldığı bir ülkede bunun 3 milyonunun AK Parti karşıtlarının

tekeline olması değildir. Asıl eksiklik, bugün uluslararası kamuoyunda da itibar gören, dikkate alınan kaliteli bir yayın organının olmayışdır. Ben Tayyip Erdoğan'ın yerinde olsam haklı olarak “Neyiniz eksikti? diye sorardım. Gerektiğinde Kemalist propaganda yapmaktan bile kaçınmayan, haber sayfalarını paralel yapının tetikçilerinin görüşleriyle dolduran, yazarlarıyla haberleri arasındaki farkın da gittikçe açıldığı yayın organlarının artık kaliteliyi yükseltmelerinin zamanı gelmedi mi?

Kısacası AK Parti, CHP güdümlü bir eğitim politikasıyla, bürokratların yönlendirdiği sivil toplum örgütleriyle ve geriden gelen medya organlarıyla büyük hedeflerine ulaşmakta zorlanacaktır. Bu uyarımı 97 yılından beri AK Parti düşünce yapısını savunan ve savunmaya devam eden kardeşlerinin âcizane bir uyarısı olarak kabul ederlerse çok sevinirim.

32-Öğretimde yeni yıl ama eğitim anlayışı eski!

28.09.2015 /Milat

Yeni eğitim yılı bugün itibariyle yaklaşık 18 milyon öğrenci ve 900 bin 794 öğretmen ile başladı. Bu yıl yaklaşık 1 milyon 136 bin öğrencinin ilköğretim birinci sınıfa, yaklaşık 1 milyon 200 bin öğrencinin de okul öncesi eğitim kurumlarına başlaması bekleniyor. 2002 yılında MEB'e ayrılan bütçe 10 milyar lira iken 2015 yılında yüzde 709 artış ile yaklaşık 81 milyar liraya yükselmiş. Rakamlara bakıldığında neredeyse ülkenin tamamını yakından ilgilendiren devasa bir sektörden bahsediyoruz. Ne var ki eğitime ayrılan bütçenin katlanarak artmasına ve yapılan bazı önemli reformlara rağmen ülkenin "eğitim sorunu" hala vahametini korumaktadır.

Ne yazık ki AK Parti eğitim alanında göstermesi gereken performansı tam anlamıyla gösteremedi. 2011 yılında "1924-1925 Eğitim-Öğretim yılı başlıyor!" başlıklı bir yazı kaleme almıştım. Burada dikkat çekmek istediğim başlıca husus; eğitim sisteminin hala 1924 yılının zihniyetiyle hazırlanmış kanunlar marifetiyle yürütülmek istendiği. Çünkü bugün eğitim anlayışı özü itibariyle hâlâ katı bir ideolojik formasyona sahip ve aynı zamanda gerek mevcut uygulamalarıyla gerekse ders kitapları aracılığıyla da tek tipleştirici bir niteliğe haizdir.

Farklı kimliklerin, inançların, kültürlerin bir arada barış ve huzur içinde yaşayabilmesinin önündeki en büyük engellerden biri olan bu anlayış neticesinde, eğitim sistemi katı bir emir-itaat kültürü üretmektedir. Farklılıkların yok sayıldığı, hak ve özgürlüklere dair taleplerin her defasında klasik totaliter devletçi yaklaşımla reddedildiği bir eğitim ortamı, sadece yeni nesli değil, bu ortam içinde çalışan öğretmen, bilim insanı, memur ve hizmetlileri de etkisi altına almaktadır. Bu anlamda farklı olana karşı oluşan nefretlerin, düşmanlıkların, yersiz kaygı ve endişelerin kökeninde biraz da eğitim sisteminin eski usul bir yapıda işlev görmesi yatmıyor mu? Eğer böyle olduğunu düşünüyorsak neden bu yapıyı değiştirmiyoruz?

Bugün eğitim kavramına bakışımızın da sorunlu olduğu bir gerçektir. Bilindiği gibi ideolojik devletler eğitir, demokratik devletler ise öğretir... Bu bakımdan Türkiye'de "millî" eğitim anlayışının öğrenimi de baltaladığı bir gerçektir. Çünkü hala ideolojiktir. Biz bir çocuğun kendine özgü, esrarengiz bir varlık olduğu gerçeğini hep ıskaladık. Resmi ideoloji çocuklarımızı sürekli "gelecek" olarak gördü. Dolayısıyla statükonun devamı için onları kendi bildiği yoldan, zorunlu ve tek bir model eğitimin tezgâhından geçirmeyi tercih etti. Ne yazık ki bu tercihte ne ailenin, ne de çocukların talepleri dikkate alındı. Oysa bir bireyin tam bir insana dönüşmesi için gereken şey; özgürlüktür. Bugün eğitim dünyasında lafı edilmeyen bir şeydir bu. Örneğin bugün eğitim hayatını tanzim eden 1739 sayılı Millî Eğitim Temel Kanunu'nun hiçbir yerinde "özgür" "özgürlük" "özgür olma" gibi kavramlara rastlayamazsınız. Eğitim hayatını tanzim eden kanun ve yönetmeliklerde ilk göze çarpan; uyumdur, itaattir, milliyetçilik ve elbette Kemalizm'e bağlılıktır. Okul ve okul içindeki yaşam da bu anlayışla kurgulanmıştır. Okulda size günün altı saati boyunca ne yapacağınız, ne söyleyeceğiniz, ne düşüneceğiniz nasıl oturacağınız, ne giyeceğiniz dikte edilir. İzin almadan konuşamaz, masum olduğunuz ispatlana kadar suçlusunuzdur. Grace Llewellyn "Özgürlüğün Güzel Ülkesi" adlı makalesinde bunu uzun uzadıya anlatır.

Bugün eğitimi 19.yüzyıl paradigmasına göre işleten bir Türkiye büyük ziyandadır. Ders kitaplarında bu ülkenin değer yargılarına yer vermeyen tarihi nesnel bir biçimde sunmayan, çocukların tercih yapma yetisini körelten dolayısıyla özgürleştirmeyen milliyetçi bir eğitim sistemi Yeni Türkiye anlayışıyla örtüşmemektedir. Bakınız yazımın başında verdiğim 81 milyarlık bütçe bu ülkede yaşayan her kesimden toplanan vergilerle tedarik edilmiştir. Ne yazık ki devlet bu devasa bütçeyle eğitimi sadece Kemalistlerin dünya görüşüne göre tanzim etmektedir.

Kısacası bu bütçeyle işlev gören eğitim modelinden sadece Kemalist ve Laik kesim faydalanmaktadır. Bu adaletsiz uygulama ne zaman son bulacak? Bu kaygılar ne yazık ki AK Parti çevresinde de yok. Olmadığı gibi bakınız Akşam Gazetesi'nin eğitim yazarına göre eğitim nasıl olmalıymış; "Atatürk'ün benimsediği eğitimin, milli niteliklere sahip ve başarılı olabilmesi için her şeyden evvel öğretimde birliğin olması gerekir. 3 Mart 1924'te Tevhid-i Tedrisat Kanunu çıkarılarak Milli Eğitim'de birlik, bütünlük sağlanmıştır. Eğitimde birlik ilkesi sınıfsal, kültürel yönden farklılıkların da ortadan kaldırılmasını sağlamıştır. Şimdi sormak lazım bu yolu takip etseydik bugün eğitimde nerede olurduk?" Tevhid-i Tedrisat'ın ne amaçla çıkarıldığını, Kemalist eğitim anlayışının nelere mal olduğunu nasıl anlatacağız bu arkadaşlara?

Her öğretim yılına Kemalist, laik, milliyetçi bir eğitim anlayışıyla giren Türkiye bu yanıltan ne zaman vaz geçecek? Bu ülkenin çocukları farklı kesimlerin birer zenginlik olduğu gerçeğini ne zaman idrak edecekler? Bu ülkenin okullarında okutulan ders kitaplarında farklı kesimlerle tarih boyunca kurduğumuz dostane ilişkilere ne zaman yer verilecek? Ötekine karşı geliştirilen önyargılarımızı ne zaman kıracağız? Bu ülkenin yakın tarihinde yaşanan acı tecrübeler, darbeler, darbelerde idam edilen başbakanlar, şapka yüzünden asılan âlimler örneğin ders kitaplarımıza ne zaman girecek? Tek bir model eğitim ve okul anlayışında hala diretecek miyiz?

Medeniyet perspektifli bir eğitim felsefemiz oluşmayacak mı? 19.yüzyılın ulus devletçi eğitim anlayışıyla daha nereye kadar gidebiliriz? Milyonlarca çocuğu CHP patentli bir eğitim sisteminden ne zaman kurtaracağız? Bizde de demokratik ülkelerde olduğu gibi alternatif eğitim modelleri gelişmeyecek mi? Bizim de sanat, edebiyat, bilim ve felsefe alanlarında dünya çapında isim yapmış kaliteli insanlarımız olmasın mı? Kemalist eğitim sisteminden ne fayda gördük de bu sistemi 2015 Türkiye'sinde de sürdürmeye kararlıyız? Medeniyetimizden beslenen tarihi ve kültürel kodlar üzerine inşa edilmiş özgürlükçü yeni bir eğitim felsefesi üretmek çok mu zor?

33-Gerici çapulcu zihniyetten yakamızı kurtarmalıyız

30.09.2015/Milat

Türkiye'de kendi nüfuzları, çıkarları, konum ve mevkileri uğruna matbaanın bile 250 yıl gecikmesine neden olan yenilik karşıtı bir Patrona Halil zihniyetinin varlığı hâkimdir. Ülkenin gelişmesini, çağ atlamasını istemeyen böyle bir damar hala var. Vaktiyle el yazısıyla gelir elde edenlerin oluşturduğu devasa sektörün önde gelenleri yeniliğe karşı nasıl direnç göstermişlerse bugün de statükodan rant elde edenler ve güç devşirenler aynı direnci gösteriyor.

50 yıldır ülkede, sağ ile solu, Alevi ile Sünni'yi, Türk'le Kürdü çatıştırarak kriz ortamları yaratanlar, kaos çıkartanlar ve darbelerle güç ve zenginlik elde edenler kısacası halkın emeğini sömürerek mafyatik bir düzen kuran bu çapulcu zihniyet geçmişte olduğu gibi bugün de yeniliğin, demokratikleşmenin ve zenginliğin önünde ciddi bir engeldir. Gezi'de 3. Köprü,3.Havalimanı ve Kanal İstanbul gibi büyük projelerin iptalini isteyen bu gerici çapulcu zihniyet bir taraftan da ağababalarının rantı ve gücü elinden gitmesin diye sokaklara dökülmüştü.

AK Parti'nin son on yıldır büyük ölçüde kırdığı, bu yüzden de lideri Erdoğan'ın hedefe oturtulduğu düzen işte böylesi ülke ve halk karşıtı olan bir düzendi. Erdoğan engelleri atlayarak değil yıkarak ilerlemeyi tercih ettiği için hala bu mafyatik düzenin hedefi durumundadır. Yıllardır ülkede dikili tek bir ağacı olmayanların,vatan, millet, bayrak edebiyatıyla statükodan güç devşirenlerin, malk mülk sahibi olanların, gazete manşetleriyle hükümet kuran/yıkan ve koalisyon hükümetleriyle kriz çıkartan medya patronlarının, sinsice devleti ele geçirmek için türlü entrikalar çeviren insanlık tarihinin en büyük dolandırıcılarının musluğunu kapattığı için AK Parti'yi engellemek istiyorlar. Medya organlarıyla darbelerde aktif rol oynayan, Ahmet Kaya bir değeri bir günde harcayan, milyonlarca başörtülüyü mağdur eden, kasıtlı algı operasyonlarıyla terör örgütlerine destek çıkan dahası boyuna kadar siyasete bulaşmış bir medya patronunun artık mektup yazmaya başladığı bir Türkiye'ye kolay gelinmedi.

Bugünün doymak bilmeyen rantçıları Abdülhamid'e de aynısını yaptılar. Bilirsiniz Fransız hekim Louis Pasteur kuduz aşısını bulduğunu ilan ettiği yıl Abdülhamid batı uyruklu dememiş bu kıymetli bilim adamına dünyaya ve insanlığa sunduğu bu büyük hizmet karşılığında birinci rütbeden Mecidiye nişanı ile 10 bin Osmanlı lirası ödülü Rum Zoeros paşa heyetiyle kendisine takdim etmiştir. Heyet İstanbul'a döndüğünde dünyanın üçüncü büyük kuduz hastanesi olan Daülkelb ve Mikrobiyoloji Ameliyathanesinin kurmuştur.

Yani Cumhuriyetin tek partisi CHP batıcılık kisvesi altında İslam medeniyet ve kültür birikimini tasfiye etmeye çalışırken 31 Mart operasyonu ile tahtan indirilen Abdülhamid insanlığı bir bütün olarak telakki ediyor ve bu minvalde ahlaki bir tutum ve tavır gösteriyordu. Neticede CHP kadroları çağdaşlaşmanın, ilericiiliğin, bilim ve sanatın mimarı; Abdülhamid ve Erdoğan gibi vatanın sahici anlamda ilerlemesi için gayret gösterenler ise diktatör ilan edildi..

CHP'li Mahmut Tanal geçenlerde AK Parti'nin seçim şarkısı olarak belirlediği Bismillah'ı din siyasete alet ediliyor gerekçesiyle şikayet edip yasaklanmasına neden oldu. Oysa "Bismillah" bu coğrafyanın pin kodudur. Burada yaşayan herkesimden insan işe önce Bismillah diyerek başlar. Bunun siyasete alet edilmesi meselesi koca bir yalandan ibarettir.Gerçek ise CHP zihniyetinin geçmişte olduğu gibi batıcılık ve laiklik kisvesi altında İslam dinini ve medeniyetini tasfiye etme gayret ve teşebbüsüdür.

Tek parti döneminde bu ülkenin 1000 yıllık İslam kültüründen aldığı gücü yok etmek için ne gerekiyorsa yaptılar. Kur'an-ı ve İslam medeniyetinin ürettiği eserleri okumasınlar diye alalacele

batıdan alfabe ithal ettiler. Tarihi hafızaları altüst olsun diye Hicri takvimi yasakladılar. İslami kültürün ürettiği, sanatı, müziği, mimariyi, edebiyatı ortadan kaldırdılar. Bir de utanmadan Müslümanların başına zorla şapka geçirdiler. Yeryüzünde emsali görülmemiş bir kültür kıyımıdır bu! CHP hala bu islamafobik tutumu ve yasakçı tavrıyla halkın önüne çıkma cesareti gösterilmektedir.

Her gün çocuk öldüren PKK terör örgütüne ve siyasi uzantısına verdikleri desteğin de Türkiye'nin medeniyet tarihiyle ve alışkın oldukları halkın sömürölmesiyle yakından bir alakası vardır. Ülke insanının biriktirdiği serveti her dönem çarçur eden bu gerici çapulcu takımı eski düzeni geri istemektedir.Sen Kasımpaşalıysan ben de Kelkitliyim diyerek ucuz kabadayılıklarla yerleşik eski düzeni geri getirebileceklerine inanıyorlar.Kandil'i besleyerek ülkeyi tarumar edeceklerini sanıyorlar. Değişen düzenden, yeni sosyolojiden, yerli siyasetten haberleri yokmuş gibi her gün aynı deneyi yaparak farklı sonuç elde edeceklerini umuyorlar.

Bu ülkede 80 yıldır bir dikili ağaçları dahi olmayan çakma siyasetçilerin, sanatçıların, aydınların ve gerici çapulcuların artık devri kapanmıştır. Türkiye'de bundan böyle hiçbir güç yenileşmenin, demokratikleşmenin ve zenginleşmenin önünü tıkayamayacaktır. Bizler de bu yenilik ve özgürlük karşıtı gerici çapulcu takımı tasfiye olana kadar mücadelemizden bir an olsun vazgeçmeyeceğiz.Bu da böyle bilinsin istedim...

34-Milli eğitim, muhayyile ve sanat

11.11.2015/Milat

Stalin'in sanat komiseri Jdanov, sanatçılara görevlerini(!) hatırlatırken ağzından şu cümleler dökülür.. "Sosyalist tarımımızın en önemli kesimlerinden olan hayvancılığı yaygınlaştırma çalışmasını geliştirmeliyiz." Sanat ve tarım politikaları! Hal böyle olunca Şair Semen İsakoviç Kirsanof'un 1931'de yayımlanan ve Lenin Ödülü'ne layık görülen kitabının adının "Birinci Beş Yıllık Plan" olması pek şaşırtıcı gelmiyor insana... Sert, otoriter, tekçi, ideolojik rejimlerde sanat, resmi ideolojinin belli başlı taşıyıcı unsurları arasında yerini alır. Bu tür ortamlarda sanatçıya yön veren, -örneğin nasıl beste yapması gerektiğini belirleyen- ölçü taşı kuşkusuz resmi ideoloji öğretileridir. Osmanlı devlet geleneğini ve mirasını reddeden tek parti rejiminin sanata bakışı da bundan pek farklı değildi.. Cumhuriyet modernleşmesi batılılaşma ve yeni bir kimlik inşası üzerine bina edilmişti. Dolayısıyla bu süreçte edebiyat, şiir, roman, resim, müzik, tiyatro gibi alanlar batılı değerleri benimsetme ve resmi ideolojiyi içselleştirme aracı olarak işlev gördüler. Sanatın üretken gücü tekçi yapıyı inşa etmede kullanıldı.

Tiyatro ile ilgili olarak 7.sınıf Türkçe ders kitabında yer alan bir metin o dönem sanat anlayışını özetler niteliktedir. Konu; Atatürk ve Türk tiyatrosu "...sahne sanatlarımız, devlet tiyatromuz, operamız ve balemiz bugünkü düzeye ulaşabilmesini Atatürk'e borçludur. Atatürk, Bedi Muvahhit'in sahneye çıkmasını sağlayarak Türk kadınlarının tiyatrodaki görev almasını özendirmiştir. Bedi Muvahhit, bu konuda şunları anlatıyor: "Beni sahneye Atatürk çıkardı. Türk kadınının başından çarşafı atıp sahneye çıkartmak, Atatürk'ün yaptığı en büyük devrimlerden biri değil midir? Bugün memleketimde ufak bir mevkiim varsa ben bunu Atatürk'e borçluyum." Kısacası o dönemde sanat dalları batılı-çağdaş değerleri benimsetme gibi bir gaye taşımaktaydı. Siyasetin sanat politikası tek bir ideoloji çerçevesinde tanzim edilirse orada yaratıcılıktan ve özgünlükten bahsetmek mümkün değildir. Cumhuriyet kadrolarının sanata bakışı Kemalist öğretiler üzerine bina edildiğinden Türkiye'de uzun yıllar sanat alanında kısır bir dönem yaşandı. Sanat denilince halkın değerlerini aşağılamak ve küçümsemek anlaşıldı.

Türkiye'de sanat ve kültür faaliyetleri denilince yıllardır laik, Kemalist, sosyalist kesim aklı geldi. 1000 yıllık kültür, sanat ve irfan birikimini bir kenara atan Türkiye, yıllardır halka derinlikten yoksun, tatsız,tuzsuz, seviyesiz ürünleri "eser" diye yutturdu. Lakin ortada "sanat" olmayınca haliyle eseri de olmuyordu.

Sanata ve sanatçıya biçilen vazife ulus devlet inşa etmek olunca kimse buraya ait kalıcı derinlikli bir eser üretmedi. Üretim yetileri, hayal dünyaları resmi eğitim vasıtasıyla kasıtlı olarak ellerinden alınan bir toplumda sanat gelişir mi? Sanat,kural koyucuların çerçevesini belirleyebileceği bir alan değildir. Sanat insana uçması için kanat takar. İlham, bir matematik formülü değildir.Kalbi ve hissi olandır. Sanatçı eline verilen bir formülle işe koyulmaz. Hayalin, muhayyilenin çerçevesini çizemezsiniz. Dolayısıyla sanatçıya bir görev tevdi edemezsiniz. Ondan bir yapıyı, sistemi muhafaza etmesini, ayakta tutmasını bekleyemezsiniz. O dünyaya gelmiş olmanın şaşkınlığını bir türlü üzerinden atamayan insan taifesine seslenir Ona dil olur, göz olur, ses olur vicdan olur... Türkiye'de sanat faaliyetleri Kemalist solcu kesimin tekelinde siyasi propaganda malzemesi olarak kullanılmaktan öte bir anlam ifade edemedi. Zavallı sanat!

Anayasanın 64'üncü maddesinde; "Devlet, sanat faaliyetlerini ve sanatçıyı korur. Sanat eserlerinin ve sanatçının korunması, değerlendirilmesi, desteklenmesi ve sanat sevgisinin yayılması için gereken tedbirleri alır" der. Bu çerçevede son yıllarda Kültür ve Turizm Bakanlığı bünyesinde kültür sanat alanında bir hareketlilik yaşanıyor. Yaşanıyor yaşanmasına ama ne yazık ki kültür bakanlarının da

sanata bakışı “sanatsız bir toplumun hayat damarlarından biri kopmuş demektir” klişesini bir türlü aşamıyor. Oysa mesele sanata GSMH'dan daha fazla pay ayırma meselesi değildir. Bir özgürlük meselesidir. Türkiye'de sanatçıların özgün ve derinlikli eserler üretmesini diliyorsak evvela sanatçılara özgür alanlar açmalıyız.. Sanatçı görevlendirilemez. Onlara ne yapmaları gerektiği telkin edilemez. Kısacası hayale müdahale edilemez.

Bu ülkede devlet kesesinden sanatçılık yapan birçok çapsız sanatçının kendilerini halkı aydınlatmak gibi kutsal bir görevi icra ettikleri yanılgısıyla yıllarımızı heba ettik. Sanatçı, sanat faaliyetlerine devletten maş alan memur zihniyetiyle yaklaşamaz. Bu en başta sanata indirilmiş büyük bir darbedir. Sanat ve kültür faaliyetleri özgür ortamlarda varlık bulur, gelişir ve dal budak salar..2012 yılında Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın “İleri ülkelerde devlet eli ile tiyatro yapılmıyor. Tiyatroları özelleştiriyorum” ifadesine en sert tepki sanat tekeli ellerinde tutan aydınlıkçı, laik, Kemalist sanatçılardan gelmişti. Sanat alanında inşa edilen bu tekçi yapıyı kırmak ve sanatçıya özgür alanlar açmak yeni Türkiye'nin birinci görevi olmalıdır. Bunun için işe önce milli eğitim sisteminden başlarmamız gerekiyor.

Ülkede kabiliyetli, derinlikli ve dünya çağında sanatçılar yetiştirmek istiyorsak devlet okullarında eğitim gören çocukları flütten ve Kemalizm içerikli resim müfredatından bir an evvel kurtarmamız gerekiyor.. İlköğretimin ilk aşamasında sanata ilgisi olan çocuklar için ayrı resim ve müzik okulları açılmalıdır. Resim, müzik, edebiyat gibi alanlara özel ilgisi olan çocuklarımızı yoğun müfreat içinde eritip lütfen yeteneklerini köreltmeyelim.. Bugün Türkiye'de sanatın gelişmemesinde milli eğitim sisteminin büyük payı bulunmaktadır. Eğitim resmi ideolojiye bağlılık ve itaat üzerine inşa edilmiştir. İdeolojik eğitim sistemi ise insanın kendini bilme, insanlığını gerçekleştirme ve muhayyile kanallarını tıkar.

Türkiye'de son 100 yıldır yapısı hiç değişmeyen ve zihinleri tasnif edip, bireyi belirli bir kalıba sokmaya çalışan maarif teşkilatının sanatın önünde ciddi bir engel olduğunu söylersek abartmış olmayız. 19. yüzyıl pozitivizmini esas alan bu tekçi yapı yıllardır bireyin tercihte bulunma, üretme ve hayal gücünü köreltmektedir. Resim, müzik ve edebiyat derslerini bile ideolojik propaganda aracı olarak gören bir eğitim sisteminde kuşkusuz evrensel çapta ressam, bestekar, romancı ve şairler yetişmeyecektir. Bu bakımdan milli eğitim sisteminin ideolojik yapıdan arınması elzemdir.

35-İnsan karşıtı jakoben laiklik

1.01.2016/Milat

Mustafa Kemal, Rousseau hayranıydı. Modern totalitarizmin fikir babalarından biri olan Rousseau'nun Fransız Devrimi'nin kitab-ı mukaddesi sayılan Toplumsal Sözleşme'sini hıfzetmişti. Rousseau gibi düşünüyor onun gibi konuşuyor ve onun fikirlerini esas alıyordu. Çünkü Rousseau'nun milli irade tasavvuru mutlak bir otorite içeriyordu. Ona göre halkın iradesi halkın seçimle belirlenen iradesi değil halkın iyiliğini düşünenlerin, yani bu işi bilenlerin iradesidir. Ayrıca Rousseau kuvvetler ayrılığı prensibini değil tam tersi kuvvetler birliğini savunuyordu. Tüm itirazlara rağmen Mustafa Kemal, Efendiler, diyordu; tabiatla bile kuvvetler ayrılığı yoktur! Taha Akyol, bu totaliter demokrasi anlayışını “Atatürk'ün İhtilal Hukuku” adlı çalışmasında uzun uzadıya anlatır. O dönem tüm yetkileri kendinde toplamaya çalışan bir hükümet modeli var edilmeye çalışılıyordu. Netice itibarıyla egemenliğin kayıtsız şartsız millete ait olduğu ifade edilerek, vatandaşların devlete karşı ödevlerinin belirlendiği tekçi bir yapı tesis edilmişti. Çünkü ileride gerçekleştirilecek devrimler için toplumdan katı bir itaat bekleniyordu.

Laiklik tam da bu noktada yeni bir ulus yaratma aracı olarak devreye sokulan ilkelerin başında gelmektedir. Bilindiği gibi bu fikir, Fransız Devrimi'nin ürettiği ve devreye soktuğu bir enstrümandı. Laiklik tabiatı itibarıyla asla din ile devlet işlerini birbirinden ayırmak için yürürlüğe sokulmuş bir kavram değildir. Türkiye'de bilhassa resmi eğitim aracılığıyla ifade edildiği gibi dini inanışları güvence altına alan bir fikir olarak da doğmadı. Bakmayın siz ders kitaplarında teokratik devletlerde (Osmanlı) yöneticilerin halkı etki altına almak için dini kullandıkları, istismar ettikleri yönünde yapılan propagandalara! Laiklik, Fransa'da devreye sokulduğunda Katolik dinini tamamen ortadan kaldırıp yerine pozitivizmi din olarak tesis etmeye ve yeni bir ulus yaratma amacına hizmet etmekteydi. Öyle ki Fransa'da laiklik bahanesiyle her türlü dini örgütlenmeler, manastırlar, vakıflar çıkarılan bir yasa ile tasfiye edilerek mal varlıklarına el konulmuştur. 1792 yılını 1 kabul eden bir devrim takvimi bile ikame edilmiştir. Bereket versin biz de yeni bir takvim icat edilmedi. Diğer taraftan Hristiyan dinine ait kutsal bayramlar yerine ulusal bayram günleri kabul edildi. 1886 tarihli yasa ile de tekçi, laik eğitim kurumları tahsis edildi.

Türkiye'deki laiklik uygulamaları da yeni bir ulus yaratma ve İslam dinini toplumun her alanından tasfiye etme amacıyla yürürlüğe sokuldu. Cami, medrese, vakıf, türbe ve benzeri kurumlar tasfiye edilerek mal varlıklarına el konuldu. Aynı Fransa'da olduğu gibi Tevhid-i Tedrisat ve Tekke ve Zaviyelerle ilgili kanunlar çıkarıldı. Pozitivist bilim anlayışı İslam'ın yerine ikame edilerek yeni bir ulus dini yaratılmak istendi. Tek parti, dini devletin kontrolüne vererek, kendine göre yorumlayarak laiklik kisvesi altında İslam'ı milletin hafızasından kazımak niyetindeydi. Laiklik denilen ucube, kıyafetiyle, yeni kültür ve yaşam biçimiyle donatılmışıfır kilometre yeni bir Türk ulusunun inşasına hizmet etmekteydi.

Artık bundan böyle Dünya'da her şey için hayat için en gerçek yol gösterici bilimdi, fendi! Bilimin ve fennin dışında yol gösterici aramak gafletti, cahillikti, doğru yoldan sapmaktı! Aklın, bilimin ve rasyonalizmin dışında olanların değersiz, işe yaramaz, cahil, gerici, yobaz, şeriatçı olarak görülmelerine neden olan bu düşünce yapısı günümüze kadar nakledildi. O yüzdendir ki yıllardır laiklik bahanesiyle bu ülkenin masum dindar insanına durmadan zulmedildi. Kız ve erkek çocukları en verimli en üretken yıllarında temel insan haklarından mahrum bırakılarak ötekileştirildi, köreldi hatta terör örgütleriyle ilintili gösterilerek haklarında yasal işlemler başlatıldı.

Laiklik gerekçe gösterilerek darbeler yapıldı, “TSK, tehdidin adı irtica” diyerek halkın teveccüh gösterdiği partilere operasyon düzenledi, “laiklik karşıtı eylemlerin odağı olmak” sihirli cümlesiyle

herkes rahatlıkla cumhuriyetin temelini sarsmak ve yıkmak suçundan hayatı bir anda kararabiliyordu. Herhangi bir fakülteyi rekor derece bitirip mezun olmanızın bir kıymeti yoktu. Eğer başörtüsü takıyorsanız laik olmadığınız gerekçesiyle diploma bile alamazdınız! Doktor, hemşire, öğretmen, mühendis ya da bilim adamı olup olmamanızı performansınız değil başınızdaki örtü belirliyordu! Hatta halkın oylarıyla milletvekili bile seçilemezsiniz. Çünkü hemen oracıkta haddinizi bildirecek laiklikler sizi bekliyordu. Bunun için profesörlerimiz literatürü altüst eden “ikna odaları” gibi ilginç buluşlara imza attılar. Özgür irade mi? Ne mümkün? Bu 411 elin kaosa kalkması demektir! Peki, neden? Neden bu haksızlıklar? Çünkü anayasanın 2.maddesi demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletiydi de ondan!

Gerçekte İmam Hatip okulları laiklik gerekçe gösterilerek katsayı adaletsizliğe maruz bırakılırken, başörtülüler okul önlerinden kovulurken, asker anneleri laikliğe zarar verir gerekçesiyle kışlaya bile sokulmazken, lise talebeleri Cuma namazı kıldı diye günlerce laiklik adına linçe maruz bırakılırken onlar bir taşla iki kuş vuruyordu. Bir taraftan İslam'ı toplumun her alanında tasfiye etmeye çalışırken diğer taraftan -geçenlerde bir çapsızın da dediği gibi- laiklikten ekmek yiyorlardı, güçlerine güç, ceplerine para dolduruyorlardı. Onlara göre laiklik zaten ekmek ve su demektir. Şimdilerde Cuma namazı düzenlemesine karşı çıkıyorlar. Gerekçe malum; laiklik! KESK adında laiklik bekçiliği yapan bir sendika da bu uygulamayı ayrımcılık olarak görmüş! Binlerce öğretmenin başörtüsü sebebiyle memurluktan atılması, öğrencilerin okul önlerinden kovulması onlara göre ayrımcılık sayılmıyor. Siz bu ülkede laik olduğu gerekçesiyle okuldan atılan birini gördünüz mü? Kısaca biz İslam, insan ve özgürlük karşıtıyız diyemiyorlar da!

Totaliter laiklik anlayışı bir avuç hastalıklı, marjinal, militan bir kesim oluşturdu. Yıllardır kalp atışlarımızın bile laikliğe uygun olup olmadığını ölçecek kadar insan ve değerlerine uzak olan bir kesimden bahsediyoruz. Mutlak itaat bekliyorlar insanlardan. Gerçekte ellerinden gitmesinden korktukları şey laiklik değil kurdukları totaliter, tekçi, ulus devletçi rejimdir. Bu tür hastalıklı tipleri dikkate aldığımдан yazmıyorum bunları. Sorun kişiler değil. Bunlar hep olacak. Almanya'daki Nazi grupları gibi bir avuç marjinal grup hep olacaktır. Sorun bir anlayış ve sistem sorunudur. Oysa bir devletin vatandaşları dinî konularda farklı düşünebilir, herkesin inancı, mezhebi farklı olabilir bundan doğal ne var. Doğru olan herkesin inancını kendi bildiği yoldan yaşaması ve ibadet özgürlüğünü elde etmesi ve bunun yasal güvence altına alınmasıdır. Bu bakımdan önerim yıllardır yeni bir ulus yaratma vesilesi olarak işlev gören ve her defasında çıkarıcı kesimler tarafından istismar edilen laikliğin yeni anayasaya konulmamasıdır. Bunun yerine “ din ve vicdan özgürlüğünün garanti altına alındığı, devletin bu alandaki tarafsızlığına vurgu yapan kapsayıcı bir ifadenin yerleştirilmesidir.

36-Ruhsuz mektep, şuursuz gençlik demektir

16.05.2016/Milat

Konfüçyüs'e 'bir ülkeyi yönetmeye çağırılsaydınız yapacağınız ilk iş ne olurdu' diye sordular. "Çincenin en çok kullanılan 6000 civarında kelimesini yeniden tanımlamak olurdu" diye cevap verdi. Çünkü ona göre dil düzensiz olursa sözler düşünceyi iyi anlatamaz. Düşünceyi anlatamazsanız ortada kültür ve tarih bilinci de kalmaz. O gün harf inkılabıyla bu milletin dilini de kesmişlerdi. Eğer bugün ciddi bir okuma kültürümüz oluşmamışsa milletçe okumaktan zevk almıyorsak bunun yegâne nedeni harf inkılabıdır. Biz bu travmayı bir türlü üzerimizden atamadık. O günden beri sanat, edebiyat, felsefe ve düşünce üretilmiyor. Her an göçecekmiş gibi şekilsiz, zevksiz, derinliksiz, alelacele binalar diktik. 1000 yıllık sanat, felsefe, düşünce birikimine ve tarih şuuruna sahip olan bu milletin 20 yıl gibi kısa bir sürede özünden kopartılması dikkate değer değil mi?

Milletin değerleriyle kanlı bıçaklı olan bir zihniyetin yol açtığı bu zarar ziyarı hala telafi edebilmiş değiliz. Düşünün bu zihniyetin son halkası hala kandan bahsedebiliyor! Geçenlerde tarih öğretmeni bir arkadaşım; gençleri geçmişte dünyayı yöneten bir imparatorluğa sahip olduğumuza ikna etmekte zorlanıyorum demişti. Ne hazin. İnanamıyor gençler. Çünkü tarih diye önlerine konulan şey; inkılap tarihi ve devrimler! Kemalizm'in ve pozitivistimin çorak zemininde susuz bırakılmış bir gençliğin geldiği/getirildiği nokta içler acısı. Bu çorak zeminde ne yetenekler heba edildi. Bugün batı taklitçiliğiyle yoğrulmuş, tatsız, ruhsuz, soğuk, sevimsiz, beton yığınlarının arasına sıkıştırılmış milyonlarca gencin gördüğü şey eğitim değildir. İtaattir, taklittir, ezberdir. Geçmişte dünyayı yönetmiş, kültür, sanat ve düşüncede ileri seviyeyi yakalamış imparatorluk bakiyesi bir milletin mektepleri böyle mi olmalıydı? Bugün mektepler iskelet gibi. Ruhu yok! Gençler bilinç kayması yaşıyor.

İlkokul talebelerine 1930'lu yılların bayram törenlerindeki mini etekli kız çocuklarının görüntüleriyle ne verilmek istenir? Gençler ise Mevlana'yı halafolkla sanatçısı zannediyor. Okullarda Hazini'den önce Newton, Cabir bin Hayyan'dan önce John Dalton, El Kindi'den önce Einstein, El Biruni'den önce Kopernik öğretiliyor. Öğretilsin ama o icatları Müslüman bilim adamlarından aşırı dıkları da öğretilsin! Gençlerimizi ezik ve taklitçi yetiştiriyoruz. Gençlerimiz Bağdat, Harran, Endülüs, Kuzey Afrika ve Doğu Fırat gibi merkezlerde üretilen bilimi ve düşünceyi bilmiyor. Maragha, Bağdat, Kurtuba ve Semerkant gibi bilim, teknoloji, kültür, sanat merkezlerini tanımıyor. Malazgirt fatihi Muhammed'i, İstanbul fatihi Mehmed'i, Kudüs fatihi Selahaddin'i kavrayamıyor. Bu gençler bin yıllık anlı şanlı tarihimizden neden uzaklar? Neden içi boş, derinliksiz, heyecansız, ruhsuz mekteplerimiz var?

Türkiye son 13 yıldır Erdoğan'la birlikte yüksek bir kalite ve özgüven yakaladı. Ülke tüm engelleme operasyonlarına rağmen her geçen gün İslam ülkelerinin umudu olma yolunda emin adımlarla ilerliyor. Mektepler işte bu bilince ve gayrete hizmet etmelidir. Nurettin Topçu'nun dediği gibi "maarif hangi yöne yürürse millet ruhu da onun arkasından gider." Bugün mekteplerde yetişen gençlerin bu şuura ve bilince sahip olması gerekir. Özgüven sahibi gençlerimizin tarihten aldığı misyonla İslam ülkelerinin birliği, dirliği ve istikrarı üzerine kafa yormaları ve bir vizyon geliştirmeleri gerekir. Onlara büyük düşünmeyi öğretmeliyiz. Evet, onların da hayallerinin kanatları olmalı.

Bakınız dün Selçuklular nasıl ki ilk önce merkezî devleti yeniden inşa etme, siyasî birliği tekrar kurma ve adaleti sağlama yoluna gitmişlerse Erdoğan da dağılan siyasî birliği yeniden tesis etme ve bir ortak akıl inşa etme yoluna gitti. Bu siyasî birlik çerçevesinde sağlamaya çalıştığı şey ise kuşkusuz adil, özgün, yerli, bağımsız ve güçlü bir Türkiye'dir. Yerini bilen, sağlamlaştıran, köklü, özgün bağımsız bir ülke emeli güdenlerin ortaklaştığı yeni bir Türkiye demek bu. Biliyorum Liberal çevrelerin, sol sosyalist unsurların, HDP, CHP türünden gayr-i milli duruş sergileyen idrak yoksunu kesimlerin anlayamayacağı bir şeyden bahsediyorum.

Küreselleşme, yeni dünya düzeni gibi ayartıcı kavramlarla Türkiye'nin çıkarıcı, sömürgeci, insan karşıtı sisteme entegre olması isteniyor. Bu entegre sürecinde onlara nereli olduğunu unutan, kimlik bunalımı yaşayan, bağımsızlık duygusunu yitiren, birbirinden kopuk, tutarsız, zayıf bünyeli insanlar lazım. Buna mani olmalıyız. Mektepleri medeniyet perspektifli tarihi bir özgüven aşıl原因an mekânlar haline getirmeliyiz. Bugünlerde yerli duruş sergileyen insanlara ne kadar ihtiyacımız olduğu ortada değil mi?

37-Batı'daki İslam nefreti bitmez!

09.06.2016 /Milat

13 Mayıs 2010 tarihinde Fox Haber'den Sean Hannity; ikiz kulelerin yerinin hemen yakınındaki bir alana dev(!) gibi bir cami inşa edilmesi planlanıyor” dedikten sonra Andrea Peyser bugün New York Post'ta yazdı. Atlas Shrugs'dan blok yazarı Pamela Geller de cami yapımını protesto için “11 Eylül Camii'ne Hayır” mitingi düzenliyor ve şimdi haber hattında bizimle...” diyerek yayına başlar. ABD bu tür haberlerin sıklıkla yapıldığı bir ülkedir. Hannity'nin limon dişlemiş yüz ifadesiyle “dev” gibi dediği camii inşaatı da Park 51 Toplum Merkezi'nin bir bölümüydü. Yine aynı tarihlerde Fox Haber yapımcısı Bill O'Reilly ; “11 Eylül'de Müslümanlar bizi öldürdüler” diye haykırmıştı. Meslektaş Brian Kilmeade de “Tüm teröristler Müslüman'dır” diyerek ona destek veriyordu!

Aynı Bill O'Reilly bir yıl sonra 77 kişiyi öldüren sarı saçlı, mavi gözlü, Hristiyan Anders Breivik için; “O Hristiyan değildir. Bu mümkün değildir. Çünkü İsa'ya inanan hiç kimse kitlesel cinayet işleyemez” diyecekti. Sadece o mu? Yine “Fox and Friends” programının bir bölümünde Laura Ingraham; Breivik'in Hristiyanları temsil ettiğini düşünmek çok gülünç ve tuhaftır” dedi. Hatta bunun Müslüman teröristlerin işi olabileceğini ima etti. Dahası var. Jennifer Rubin adında biri de; Breivik'in bunu Müslüman tehdidine karşı haklı olarak tetikte bulunmasından kaynaklandığını söylemeye çalıştı. Yani her halükarda Hristiyan biri böyle bir cinayete teşebbüs etmezdi. Bunun bile suçlusu Müslümanlardı! Bizdeki ezikler de O'Reilly'den farklı düşünmüyor. Onlar da batı dünyasını masum, Müslümanları terörist göstermekten bir an olsun vazgeçmiyor.

Nathan Lean, İslamofobi Endüstrisi adlı kitabında ABD'de Müslümanlarla ilgili olumsuz görüş bildiren TV Kanallarıyla ilgili çarpıcı bir örnek sunar. Örneğin 13 Mayıs 2010'dan 12 Ağustos 2010'a kadar olan 91 günlük sürede bilhassa Fox Haber, Müslümanlığı tartıştırmak için 47 farklı katılımcı ağırladı. Bizdeki Şirin Payzın benzeri moderatörlerin yönlendirmesiyle 47 konuktan sadece 9'u kısmen olumlu mesaj verebildi.

ABD'de “11 Eylül Camii'ni Durdur” oluşumu basit bir blog yazarının etrafına topladığı fanatiklerden oluşmuyor. Stop Islamization of Amerika(Amerika'nın İslamlaşmasını durdur) ve Stop Islamization Europa(Avrupada'ki İslamlaşmayı durdur) gibi farklı ülkelerdeki medya ve bürokrat destekli benzer sivil toplum örgütleriyle ortak çalışan çeşitli organizasyonlar var karşımızda. Öyle ki birlikte hareket eden bu oluşumların tesir gücü de bir hayli fazla. Bir örnek vereyim. TLC kanalında 1.7 milyon seyirci rekoruyla ABD'de en fazla izlenen All American Muslim adlı bir program vardı. Program Michigan'da yaşayan beş Müslüman ailenin gündelik hayatlarını nasıl geçirdiğiyle alakalıydı. Program 18-34 yaş arası kadınlar arasında en yüksek Pazar akşamı reytingini elde etmişti. Bir müddet sonra bahsettiğim organizasyonlarla işbirliği halinde olan “Floridia Aile Birliği” adlı bir grup programın Müslümanları olumlu gösterdiği, kötü olanları yani teröristleri akladığı gerekçesiyle bir kampanya yürüttü. Çünkü onlara göre Müslüman demek terörist demektir! Kampanya, kanala bu program için reklam veren 65 şirketin programdan desteklerini çekmesiyle sonuçlandı ve program yayından kaldırıldı.

Demem o ki; Haçlı dünyası İslam'dan nefret eder. ABD'li akademisyen Charles Kimball “İslam, Hristiyanlığı tehdit eden tek dindir, bu bizim bilinçaltımıza işlemiş, kültürümüze kazınmış” der. Onlar Tanrı'nın İsrail'le şartsız ve ebedi bir sözleşmesi olduğuna Hristiyanların da bu doğrultuda buna hizmet etmeleri gerektiğine inanır. Bu yüzdendir ki Filistin'de yaşanan soykırıma dönük tek laf etmezler. Sadece o mu? Orta Afrika'da Müslüman kıyımı yapan Hristiyan Anti Balaka örgütüne, Myanmar'da, Irak'ta, Suriye'de, Mısır'da, Filistin'de, Keşmir'de, Bosna'da, Doğu Türkistan'da

milyonlara varan masum Müslüman insanların katledilmesine de sessiz kalırlar. Çünkü onlara göre Hristiyan dünyası asla cinayet işlemez! Bizim içimizdeki bazı ezikler ise haçlarını yüklenerek gelen bu tehdide karşı hala Müslümanları suçlu ilan eden bir algıya hizmet ediyorlar.

Türkiye de algı üretmeye ve ciddi lobi çalışmaları yapmaya başlamalıdır. Biz haklıyız demenin batı dünyasında bir karşılığı yok. Batının yol açtığı katliamları vicdanlı insanlara göstererek bu doğrultuda ciddi algı üretmeliyiz. Sivil toplum örgütleri kurmalıyız. Uluslararası kamuoyunda itibar gören, hatırı sayılır bir medyamız olmalıdır. Kısacası üst aklın İslam karşıtı iblisvari tüm algı operasyonlarını boşa çıkarmak bu ülkenin boynunun borcudur.

38-Batılı aklın Türk/Müslüman korkusu

6.06.2016 /Milat

Rahmetli Muhammed Ali'nin cenaze töreninde Michael Lerner adındaki bir haham 15 bin kişinin katıldığı ve milyonlarca kişinin canlı izlediği bir ortamda “Türkiye'nin liderlerine Kürtleri öldürmeyi bırakmalarını söyleyin” diyerek içindeki Türk/Müslüman nefretini kustu. Sadece bu küstah haham mı? Batıdaki Türk düşmanlığı münferit bir hadise değildir. Bakınız yıllardır CNN, FOX, NYT, Washington Times, Washington Post, BBC, Guardian, The Times, Financial Times, The Independent BILD, ZDF, Le Figaro, Le Monde, Cumhuriyet, Hürriyet, Sözcü, Özgür Gündem, FETÖ yayın organları başta olmak üzere iç ve dış basın Türkiye'ye olan düşmanlıklarını her defasında dile getirmiştir/getirmektedir. Attıkları manşetleri biliyorsunuz.

Financial Times'in manşetten tanıttığı İngiliz yazar Andrew Wheatcroft'un "Kapıdaki Düşman" adlı kitabında “1071 Malazgirt savaşıyla Türklerin Anadolu'ya girdiği ancak İstanbul'un fethinin ve asıl 1683 yılındaki Viyana savaşının Avrupalıların gözünü fena korkuttuğu anlatılır. Kitap Türklerin İstanbul'un fethinden sonra gözünü Avrupa'ya diktiğini ve bunun da Avrupa'da önemli etki bıraktığına işaret ediyor.” Bu öyle bir korku ki Viyana'da 1534 yılında Osmanlı akıncılarının gözetlenmesi için St. Stephen's Katedrali'ne çan çalarak haber vermesi için bir memuriyet tahsis edilmişti. Bu görev 1956 yılında artık Osmanlı tehlikesi kalmadığı düşünülerek kaldırıldı. Düşünün, Viyana tam 422 yıl bu korkuyla yaşadı. Vaktiyle dünyayı yöneten bu gücün yeniden dünyaya hükmetme korkusudur bu. Son yıllarda Erdoğan liderliğinde yeniden ayağa kalkmaya başlayan Türkiye'nin batıda ciddi bir korkuya neden olduğu aşikâr. Bu ezeli korku, nefret ve düşmanlığın batı düşünce dünyasında da yer ettiğini görmekteyiz.

Korkunun kaynağı;

Bakınız Alman Papaz Martin Luther Türkler için Tanrı'nın gönderdiği cezadır.” “Türkler, Tanrı'nın öfkeli kılıcı, yakıp yıkan şeytanın uşağıdır” demiştir. Birçoğumuzun sıklıkla referans verdiği Voltaire ise Rus Çariçesi II. Katerina'ya yazdığı bir mektupta; “Yüce majesteleri, Türkleri öldürerek bana yeniden hayat veriyorsunuz. Türk dilini ve onu konuşanları Avrupa'dan sürmek gerek... İnsanlığın iki büyük baş belası var: Birincisi veba, ikincisi Türkler...” diyordu. Victor Hugo “Bu katil imparatorluktan, Osmanlı'dan yakamızı kurtaralım.” Solun ve PKK'nın taptığı adam olan Engels ise: Türklerin ortadan kaldırılmaları gerekir” demişti. Leibniz ve Goethe gibi düşünürlerin de benzer ifadeleri var.

“Bugün başta Türklere olmak üzere, Batı dünyasının İslam medeniyetine karşı takındığı tavırları, geliştirdiği davranış biçimlerini, bir türlü saklayamadığı kin ve nefret duygularını iyi anlayabilmek için Batılı bilinçaltının tarihi iyi tahlil edilmelidir” der İhsan Fazlıoğlu. Ona göre; Batılı aklın tüm yapıp etmelerine sinmiş bu halet-i ruhiyenin muharrik gücü 'korku'dur. Bu korku Batılı insanın bilinçaltına işlemiştir; gelip geçici bir durum değildir bu, tersine cevherî nitelik kazanmıştır. Kültürlerine, edebiyatlarına, siyasetlerine, bilimlerine, teknolojilerine, hatta dillerine sinmiş olan bu 'korku' Batılı insanın yıkıcılığının, yok ediciliğinin ana nedenidir. Batılı aklın lügatinde “Müslümanlar eşittir Türklerdir.” Fakat korku, korkanı korktuğu nesneyi nihai olarak ortadan kaldırmaya iter, sürükler. Korku neresidir: Korku, İstanbul'dur, İslam'dır, Türkiye'dir...

Allah, Kayı soyundan Kaya Alp'in oğlu Süleyman Şah'a bir kader çizdi. Süleyman Şah'ın dört oğlundan biri olan Ertuğrul'un eliyle koskoca bir imparatorluğun tohumlarını attırdı. Ertuğrul'un Söğüt yakınlarındaki bir ovayı yurt edinmesi ve Selçukluların Moğol saldırılarıyla yıkılması tesadüf değildir. Selçuklu Devletinin yıkılmasıyla beylikler döneminin başladığı ve beylikler arasında çetin

mücadelelerin yürütüldüğü bu kaotik ortamda Osmanlı Beyliğı hiçbir iç çatışmaya iştirak etmemiş tam tersi bu beyliklerden kız alıp vermeye devam etmiştir.

Osmanlı Beyliğı yaklaşık 100 yıl hiçbir beylikle çatışma halinde bulunmadan devleti güçlendirmenin yollarını aramıştır. Osmanlı'nın bir cihan devleti olma süreci tam anlamıyla derin bir akla ve stratejiye dayanmaktaydı. Dile kolay 600 yıl dünyayı hükmetmiş güçlü bir imparatorluktan bahsediyoruz. Allah, tarihin bu evresinde Türkiye'ye yeniden bir yol tayin etti. Türkiye, yeniden ayakları üzerine kalkmaya başladı. 2.Fatih olarak gördükleri Erdoğan'dan bu yüzden korkuyorlar. Türkiye'nin küresel bir aktör olacağı korkusu bu. Batı korkusunu yenmek için saldırmaya biz ise canlanmaya devam edeceğiz. Bunun başka yolu yok.

39-Fatih'i unutturan eğitim sistemi...

02.06.2016 /Milat

29 Mayıs Pazar günü İstanbul'un fethinin 563. yıldönümü görkemli bir törenle kutlandı. İnsanımız tarihiyle irtibat kurdukça bu tür törenlerin anlamı bir başka oluyor. TV'lerde tarihçi, edebiyatçı, siyasetçi, yazar-çizer ne kadar yorumcu varsa bu görkemli töreni büyük bir heyecanla yorumladı. Fatih'in İstanbul'u nasıl fethettiği, toprakların ağırlığı, menzili, surlar, karadan geçirilen gemiler, Ulubatlı Hasan'ın surlara diktiği sancak vs. Kuşkusuz bu tür bilgiler de önemli. Strateji, mühendislik, komutanlık dehası atlanmamalı. Lakin şu soruların cevabını da vermek durumundayız. İstanbul neden fethedildi? İstanbul'un fethi bugünün Türkiye'si için ne anlam ihtiva ediyor? Örneğin fethin 550. yıldönümünde -muhtemelen ondan sonraki her yıl dönümünde- ABD'nin Ohio Eyaletindeki Grove City kentinde toplanan 40 bin Evanjelistin ana gündem maddesi neden Fatih ve İstanbul?

13-14 yaşlarında bir çocuğu büyük düşündüren, bir ideal aşıl原因, davası uğruna mücadele etmekten bir an olsun geri adım attırmayan duygu, ahlak ve terbiye nasıl verilmişti? Fatih'e İstanbul'u fethettiren tedrisatın mahiyeti neydi? Cumhuriyet eğitim sistemi Fatih'i nasıl unutturdu? Neden günümüz Türkiye'sinin çocuklarında bu duygu ve şevk oluşmuyor? Eğitim sistemi neden tarihe düşman? Çocuklarımız neden İstanbul'u, Halep'i, Bağdat'ı, Kudüs'ü idrak edemiyor? Neden gençlerimiz büyük düşünemiyor? Soruları uzatmak mümkün... Ne yazık ki slogan atmaktan bu mevzulara giriş yapamıyoruz. Oysa 1924 yılında Fatih'i gündeminden düşüren bir eğitim sisteminin temelleri atıldı.

16 Temmuz 1921 tarihinde cepheyi bırakıp Ankara'ya gelerek 1'inci Maarif Kongresini düzenleyenler; "O güne kadar takip olunan tahsil ve terbiye usullerinin milletimizin tarihi gerilemesinde en mühim bir amil olduğu kanaatine vardılar. Dolayısıyla eski devrin hurafelerinden(Selçuklu-Osmanlı ilim ve kültür birikimi) uzak acil bir milli terbiye programının inşa edilmesi kararını aldılar." Üç yıl sonrada bu yeni eğitim anlayışı Tevhid-i Tedrisat Kanunuyla resmileştirildi. Toplumu belirli bir kalıba sokmayı hedefleyen bu ideolojik eğitimle resmi ideolojiye itaatkâr, birbirinin aynısı bireyler yetiştirme gayesi güdüldü.

O tarihten itibaren Türkiye'de "milli eğitime" Kemalist CHP ideolojisi yön vermiştir. Eğitim kurumları resmi ideolojinin yeniden üretim merkezleri olarak kurgulandı ve CHP'nin altı oku eğitim aracılığıyla topluma dayatıldı. Bu hedefe zarar verecek her türlü aykırılığa ise asla müsaade edilmedi.(İsmet İnönü diyor bunu)Eğitimin ulus devletin ihtiyaçları doğrultusunda kurgulandığı bu süreçte de okul bir kontrol mekanizması olarak işlev gördü. Üzgünüm, Cumhuriyetle birlikte insan fıtratına aykırı bir yığın militarist uygulamanın sistemleştirildiği bu "okul" anlayışı kısmen varlığını devam ettiriyor.

İlk defa 1806 yılında yapılan Jena Savaşı'nda Napolyon'un ordularına yenilen Prusya'nın bir çıkış yolu olarak eğitimi kurumsallaştırdığını biliyoruz. Yani zorunlu eğitim dünyada ilk defa savaştan yenilmiş ve çaresiz kalmış bir devlet tarafından hayata geçirilmiştir. 1819 yılında Prusya'da hayata geçirilen eğitimin temel amacı; başta orduya itaatkâr askerler yetiştirmek, maden ocaklarında çalıştırılacak itaatkâr işçiler ve memurlar ile birlikte birbirine yakın düşünen vatandaşlar yetiştirmek şeklindeydi. John Taylor'a göre Prusya'da uygulanan eğitim sistemi bir tür devlet sosyalizmidir. Boyun eğme ve itaatin esas olduğu bir sosyalizasyon modelinin kurumsallaştırılmasıdır.

Ulus devletçi sistemlerde bilhassa eğitim kurumları aracılığıyla önce lidere ve onun ideolojisine sonsuz bir bağlılık ve itaat aşılanır. Dönemin Sovyet, Alman ve İtalyan eğitim sistemleri de bu doğrultuydu.

Türkiye de Prusya eğitim sistemini ödünç alarak eğitimi yeni bir ulusun inşasında bir araç olarak kullanmıştır.

Yıl 2016. Bugün dünya çok değiştı. Ancak okullar hala çocukların dünyasının çok gerisinden geliyor. Bugün çocuğın gözünde okul; gerçek dünyadan yalıtılmış, kendi içsel dünyasına yabancı ayrıca sıkıcı, eskiden kalma soğuk, sevimsiz birer inşaat olmaktan öte bir anlam ifade etmemektedir. Okul, onları otoriteye itaat etme eğilimi kazandırmaya çalışıyor. Bugün modern toplumun dini haline gelen bu tür bir eğitim sisteminden Fatihler yetişmez ki! Kısacası Fatihin İstanbul'u fethettiği yaştaki bu çocuklara artık böyle bir eğitim reva görülmemelidir. Son söz: Bugün Kılıçdaroğlu üzerinden CHP'nin politikalarını eleştirenler CHP eğitim sistemini de eleştirmelidir.

40-Eğitim yeni Türkiye'nin parlayan yıldızı olmalı

Türkiye’de iyi eğitim almış bir bireyin hâkim ideolojinin ve bürokratik kesimin menfaatine olacak türden düşünce alışkanlıkları geliştirmesinin önemli bir nedeni de, eğitimin Cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren ulus-devletçi bir zihniyetle kurgulanmış olmasıdır. Devletin güçlü ve etkili bir mekanizma olarak varlığının devam ettirilmesi için, eğitimin milli/yetçi ve kutsal devlet anlayışı üzerine temellendirilmesi gerekiyordu. Çünkü bu zihniyete göre, toplum ancak okullar aracılığıyla ıslah edilebilirdi. Bilindiği gibi ulus-devletçi sistemlerin “hâkim ideolojisi/resmi ideoloji” iktidarı elde tutmanın en önemli aracı konumundadır. Resmi ideolojilerini toplumun tüm kesimlerine yaymak ve toplumda içselleştirilmelerini sağlamak için buldukları en etkili mekanizma ise eğitim olmuştur. Bu bakımdan totaliter yönetimlerde eğitim ile ideoloji arasında sıkı bir ilişki vardır. Bu tür sistemlerde, gerek eğitim aracılığıyla ve gerekse propaganda ve medya gibi resmi olmayan eğitim araçlarıyla, önce ciddi bir “lider kültü” oluşturulur.

Bilindiği gibi totalitarizmin temel unsurlarından biri olan lider, total sistemin en üstünde bulunur. Bu liderin diğer kişilerden daha üstün güç ve yeteneklere sahip olduğu kabul edilir. Bu özellikteki totaliter liderlere İtalyan Faşistlerinin diktatör/komutan olarak adlandırdıkları Benito Mussolini ve Nazi Almanyası’nın Führeri (yüce önderi) olan Adolf Hitler örnek olarak verilebilir. Gerald Lee Gutek’in ifadesiyle, totaliter rejimde lider bireysel gücü ve karizmatik niteliklerinden dolayı kitleler ve medya tarafından yüceltilir; öyle ki, bu liderin kurduğu otoriteye halk kitlesi gönüllü olarak boyun eğer. Ulus-devletçi sistemlerde bilhassa eğitim kurumları aracılığıyla önce lidere ve onun ideolojisine sonsuz bir bağlılık ve itaat aşılmalı istenir. Örneğin bir Sovyet eğitim dergisinde öğretmenlere hitaben şunlar yazılmıştır. Herkes karşı konulmaz biçimde şu düşünceleri paylaşır, Stalin mantıklı düşünür, kristal berraklığında bir zihne sahiptir, partisine bağlıdır, halkına inanır ve halkını sever, onun demir gibi bir iradesi vardır. Hitler Gençlik Örgütü’nün gazetesindeki şu ifadeleri de örnek olarak verebiliriz: Başımızdaki lidere bağlıyız, ona inanıyoruz, kendimizi ona gönüllü olarak adanıyoruz, çünkü o tüm halkın yararlarını düşünür ve halkı suiistimal etmez. Ünlü teolog Dietrich Bonhoeffer’in ifadesiyle, bu durum bireyin ahlaki insiyatifini felce uğratan tuhaf bir düzendir.

Cumhuriyetin ilk yıllarında kısaca “eğitim birliği” olarak da bilinen 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat yasasıyla eğitim, devlet tekeline alınmıştır. Eğitimin zorunlu ve tekdüze hale getirilmesinin önemli nedenlerinden biri; resmi ideolojiye itaatkâr bireyler yetiştirmek ve toplumu kontrol altında tutmaktır. O dönem Türkiye’de de eğitimin yeni bir ulus yaratma yönünde işlev gördüğü ve bu amaca hizmet ettiği su götürmez bir gerçektir. Bu yüzdendir ki bugün Türkiye’deki mevcut toplumsal sorunların kökeninde farklı dil, inanç ve kültürleri dışlayan, yasaklayan ve onları yok sayan nasyonalist bir zihniyetle kurgulanmış bir eğitim sisteminin de payı bulunmaktadır. Ne yazık ki kimse meselenin milli eğitim boyutunu gündeme getirmemektedir. Oysa mevcut eğitim anlayışı, yapılan bir takım önemli reformlara rağmen hâlâ otoriter, dışlayıcı, tek-tip insan yetiştirmeye endeksli işlev görmektedir; dolayısıyla farklı kültürlerle, dillere, inançlara ve mezheplere mesafeli yaklaşmaktadır.

Eğitim bir ırkı, düşünceyi, mezhebi ve insan tipini yüceltirken diğerlerini aşağılıyor, yok sayıyor; yetmezmiş gibi bir de onları tehlikeli ilan ediyor. Kürtler, Aleviler, başörtülüler, Ermeniler, gayrimüslimler... Bu ülkede yıllardır tek tip ideolojinin ve resmi eğitimin kurbanı oldular. Kemalist düşünce yapısı hiçbirine yaşam, düşünme, inanma, kısacası var olma hakkı tanımadı. Tek Parti dönemi boyunca eğitim bu anlayışla inşa edildi. Türkleri üstün bir varlıkmiş gibi sunarken diğerlerinin varlığı görmezden geldi. Ders kitaplarının içeriğine (başta İnkılap Tarihi olmak üzere) ve birtakım militarist içerikli uygulamalara, yönetmeliklere bakıldığında bunu daha net bir biçimde görebiliriz.. Savaşların, nefretin, çatışmaların en önemli nedenlerinden birinin de bir sınıfın, ırkın ya da inancın bir başkasına üstün olduğu iddiasından kaynaklandığını söylersek, sanırım yanlış bir şey söylemiş olmayız. Aslında

tüm mesele çocuklarımızın ileride nasıl insanlar olmasını istediğimizle alâkalı bir durum. Amacımız onları disipline sokmak, zihinlerini tasnif etmek ve onları milliyetçi yapmak ise, kısacası ölüm ve yıkımdan hoşlanıyorsak eğer, devlet tekelinde varlığını sürdüren milli/yetçi bir eğitimle bunu fevkalade başarabiliriz.

Bu yüzdendir ki ben bugün eğitimde varlığını hissettiren en mühim sorunun evvela bir zihniyet sorunu olduğunu düşünüyorum. Bu bakımdan, resmi ideoloji ekseninde şekillenen eğitimin gerek politika ve gerekse kalite sorunlarını öncelikle eğitim hayatını dizayn eden, yön veren, şekillendiren eski Türkiye zihniyetinde aramak gerekir. 1924 yılından itibaren merkezi planlamayla toplumu belirli bir kalıba sokmayı hedefleyen eğitim, devlete itaatkâr, birbirinin aynısı bireyler yetiştirme gayesi gütmüştür/gütmektedir. Eski Türkiye bize tek merkezden kumanda edilen hiyerarşik bir yapılanma, tek tip kıyafet, resmigeçitler, sair törenler, Milli Güvenlik Dersleri ve Andımız türü militarist uygulamalar bıraktı. Askeri bir disiplinin esas tutulduğu, ders kitaplarında işlenen konularla da itaatin pekiştirildiği bir eğitim düzenine mahkûm etti. Evet, kabul ediyorum. Eskiye bakınca eğitimde son yıllarda ciddi bir kırılma yaşandı. Demokrasi ve özgürlükler alanında yaşanan normalleşme süreciyle birlikte, bugün artık sorunlarımızı özgürce tartışabileceğimiz sağlıklı, kaliteli toplumsal bir zemin oluştu. Ne var ki söz konusu eğitim olduğunda bu bariyeri bir türlü aşamıyoruz.

Bildiğimiz gibi günümüz dünyası; bilginin çok kolay erişilebildiği, sosyal paylaşım ağlarıyla da neredeyse sınırların ortadan kalktığı, her gün yeni gelişmelerin yaşandığı, birbirinden farklı ve çeşitli ürünlerin piyasaya sürüldüğü, kısacası hayatın çok hızlı aktığı bir dünya. Böyle bir dünyada eski usul anlayışlarla eğitim hayatını dizayn etmek yarardan çok zarar getirir. Nitekim bugün kamu okulları çocukların dünyasının çok gerisinden gelen kurumlardır. Bugün çocuğun gözünde okul, gerçek dünyadan yalıtılmış, kendi içsel dünyasına yabancı, ayrıca sıkıcı, eskiden kalma, soğuk ve sevimsiz bir inşaat olmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir. Bakıldığında, bu tür bir klasik/ideolojik/tekçi/milliyetçi eğitim anlayışı bireylere kendi yetenek ve ilgilerini keşfetme imkânı tanımak yerine, belirli kurallar silsilesiyle onları otoriteye itaat etme eğilimi kazandırmaya çalışıyor. Dolayısıyla işe önce okul anlayışımızdan başlamamız gerekiyor. Okulları öğrencileri disipline eden kurumlar olmaktan çıkarmalı ve mevzuatı bu yönde bir değişime uğratmalıyız. İngiliz yazar ve eleştirmen Herbert Read'ın ifadesiyle, "İnsanoğlu doğal olarak çok çeşitlilik gösterir ve bütün bu farklı kişilikleri bir kalıba sokmak hem baskı gerektirir, hem de ziyadesiyle zordur."

Yapılacak iş belli. Türkiye gelinen bu noktada ivedilikle, 1973 yılında kabul edilen 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu başta olmak üzere, eğitimde tek bir ideolojiyi, görüşü, dini, dili rengi ve mezhebi öne çeken eski usul mevzuatı gözden geçirmeli ve bireysel özgürlükler çerçevesinde yeniden revize etmelidir. Eğitim yapısı dünyaya, gelişmelere ve yeniliklere ayak uyduran bir bakış açısıyla yeniden değerlendirilmelidir. Bugün Türkiye tüm azınlıkları, etnik alt- kimlikleri içine alan, onları eritmeyen, çok-kültürlü, özgürlükçü bir eğitim sistemini devreye sokmalıdır. Bakınız, bugün ders kitaplarında kadim halkların binlerce yıllık ittifakından, geliştirdikleri dostane ilişkilerden bahsedilmemektedir. Bugün Ermenilerle Türklerin, Türklerle Kürtlerin ve diğer farklı kesimlerin dostluk ilişkilerine dair harikulade örnekler var. Bu örnekler ders kitaplarında neden yer bulmuyor? Dahası, Kürtler neden hâlâ zararlı cemiyetler bahsinde geçiyor? Ermeniler neden bizi arkadan hançerleyen hainler olarak gösteriliyor? Ermenilerle kurulan dostane ilişkiler neden öne çıkamıyor? Ders kitaplarında neredeyse Türkün Türkten başka dostu yoktur anlayışı hakim. Artık "dört tarafı düşmanlarla çevrili bu cennet vatan" anlayışından sıyrılmalıyız. Kadim halklarla kurulan ittifaklardan, dostluklardan, birlik ve dayanışmadan bahsedilmelidir. Tek Parti döneminin pozitivist eğitim anlayışına mahkûm değiliz. Evet, İttihat ve Terakki geleneğinin mensupları kuvvetli bir direnç gösteriyor. Eğitimde atılan her yeni adıma şiddetle karşılar. Lakin artık onlardan daha kuvvetli, daha yenilikçi ve özgürlükçü yeni bir sosyoloji doğdu. Eğitim yeni sosyoloji dikkate alınarak yeniden tesis edilmeli ve çok-kültürlü bir anlayışla işlev görmelidir. Kısacası eğitim yeni Türkiye'nin parlayan yıldızı olmalıdır.

41-İnsana yabancı şezlong aydınları

04.07.2016 /Milat

Eşek arılarının bal arılarına saldırması gibi saldırıyorlar. “Biz aydınlar...” ya da “Bir grup aydın olarak...” diyerek başlıyorlar bildirilerine. İyi de size “aydın” sıfatını kim layık gördü? Sizler hakikaten aydın mısınız? İçinde yaşadığı toplumun gerçeklerine, değerlerine yabancı, kendine yabancı, dünyaya sağır insana uzak, ülkeye düşman olan biri nasıl aydın olabilir? Ağustos böceği misali karınlarından öten bazı şarkıcılar örneğin toplumu hakir görme cesaretini nereden alıyor? Yıllardır tiyatro, sinema, müzik, roman, mimari ve fikir alanında hakikatli tek bir eser üretemeyen, Battal Gazi, Kara Murat türünden filmlerle anlı şanlı tarihimizle dalga geçen, batıdan aşırıdıkları eserlerle caka satan, İnek Şaban'ı Recep İvedik'i, Müjdat Gezen'i, Levent Kırca'yı topluma mizah diye yutturan, tek sermayeleri halkın inanç değerlerini aşağılamak olan bu üretme kabızı kesimin kibrinden artık gına geldi!

Eğitim seviyeleri yükseldikçe toplumdan uzaklaşıyorlar, toplumdan uzaklaştıkça kibirleri artıyor. Üstelik ortaokul müsamerelerini anımsatan hiçbir derinliği olmayan yapıtlarından da bol para kazandılar. Batının 18.yüzyılda Tanrı'yla değiş tokuş ettiği akılcılığı ve bilimciliği 2016 yılında hala yegane hakikatmiş gibi gören ve buna iman eden bu kesin inançlıların sanat ve akademi dünyasındaki varlığı bir baskı unsuru olarak ne yazık ki hala güncelliğini muhafaza ediyor.

Günümüzde örneklerini gördüğümüz, baskıcı, tutucu ve totaliter anlayışların kökeninde aklın, bilimin ve rasyonalizmin putlaştırılması yatmaktadır. Akli putlaştıran ve kendilerine aydın denilen bu ucubenin, fikir züppeliğinin altında yatan en önemli unsur insanı yok sayma, kibir, ülke, tarih ve millet düşmanlığı ve elbette şahsiyetsizliktir... Cemil Meriç, Mağaradakiler adlı eserinde Suffert'in 1974'te kaleme aldığı Şezlongdaki Aydınlar adlı kitabından bazı bölümler paylaşır. Suffert, Şezlongdaki Entelektüelleri yani bu ucubeyi bir parti gibi görür. “Üst sınıf bir yapı. Peygamberleri Marx. Mürşitlerinin talimatlarını bir papağan gibi tekrarlarlar” der. Dahası yazımın başında da ifade ettiğim gibi eşek arıları gibi saldırılar. Kitaba dönelim... Şezlong entelektüellerinin asıl özelliği; muhteşem şatolarda yaşarlar. Bu efendiler solcudur tabii ama Paris'in en muhteşem semtlerinde otururlar. Normandiya'da yazlıkları vardır. İki şampanya/viski bardağı arasında toplumun da toplumsal gelişmelerin de üstesinden gelirler.

Şezlong entelektüelleri, sözde ilimci, hakikatte yobazdır. Onlarda insan hayatının bir manası yoktur. Kısacası şezlongdaki aydın bilgisizliği ile övünen bir ukala, kendini rüzgârlara kaptırmış, aydınlık yarınlara doğru ilerlemektedir. Cemil Meriç'e göre bu kesim aynı zamanda düşünce jigololuğu yapan züppelerdir. Efendisinin ilaçlarını çalıp içen ahmak uşaklardır.

Bizim kültürümüzde “aydın” tabiri yer etmez. Biz münevver, âlim, ilim, irfan ve hikmet sahibi insan deriz. Öyle ki Âlimleri peygamberlerin varisleri olarak görürüz. Köklü medeniyetimi insan-ı Kamil terimi üzerine inşa edilmiştir dersek sanırım abartmış olmayız. İnsanı bu kadar değer veren, onu yaratılmışların en şerefli sayan, Allah'ın yeryüzündeki halifesi olarak gören bu muazzam kültürü başka nasıl izah edebiliriz. İnsanın yüksek karakter özelliklerini ortaya çıkaran ve içsel tecrübelerine odaklanarak insanı insan yapan, insanı yeniden inşa eden ve onu yaratıcısıyla bütünleştiren ve aşk üzerine bir ilişki tesis eden sahilisiz bir umman gibiyiz.

İbnül Arabi'nin de ifade ettiği gibi bu öyle bir aşktır ki artık insan O'nunla O'nu duyar. O'nunla O'nu görür. O'nunla O'na konuşur. Yüce ahlakı ve muhabbeti insanın kendini bilme sürecinde en üste koyan dinimiz diğer taraftan kalbin kötü düşüncelerden boşaltılmasını dolayısıyla arınmayı,

durulanmayı bu şekilde varlık aleminde belirmeyi talep eder insandan. Aksi taktirde insanı ruhu bedenden çekilmiş çürümüş cesetlere benzetir.

Türkiye'nin kibirli, müstemleke aydınları işte bu medeniyete yabancı. Lügatlarında insan dair hiçbir değeri yer etmiyor. Bu coğrafyanın kültürüne, diline, üslubuna, dair en ufak bir fikirleri yok. Oysa her fırsatta aşağıladıkları bu kadim imparatorluk bakiyesi millet ise basireti ve irfanıyla bu deryadan beslenmiş bir millettir. O yüzdendir ki yapılan tüm seçimlerde bu köhnemiş zihniyete zerre prim vermedi. Hala da vermiyor. Çünkü bizler daha yeni yeni tarihimizle bağ kurarak, ilim irfan ve idrak ayarlarımıza geri dönmeye başladık. Bugün zihin dünyamızı yeniden kurmaya ve ortak bir dil inşa etmeye başladık. Böyle zamanlarda milletçe bir arada olmanın, ayaklarımızın üzerinde durmanın, azimli ve gayretli olmanın gerekliliğini artık daha iyi idrak ediyoruz.

42-Alamut, Alliance Israelite ve FETÖ okulları

25.07.2016 /Milat

İşe önce eğitimden başladılar... Güya barış için, dostluk için, hoşgörü için, sevgi için yeni bir dünya kuracaklardı! Gittikleri her yerde bu tür süslü cümlelerle küçücük çocukların fitratına müdahale ederek onları uyuşturarak sapkın emellerine alet ettiler. Pensilvanya CIA ortak yapımı bir “Altın Nesil” yetiştirilecekti. Vatikan'ın görünmeyen Türkiye temsilcisi işte bu projenin önemli ayaklarından biriydi. Bulundukları ülkelerin devlet teşkilatlarını ele geçirmek ve o ülkelerde üst aklın nüfuz alanını genişletmek gibi ulvi bir amaçları vardı. Geçmişte nasıl ki medeniyeti yeniden inşa etmek için tesis edilen Nizamiye Medreseleri'nin karşısına Alamut Dershaneleri kurulmuşsa bugün de medeniyet birikimimizi yok edip bizi üst akla teslim etmek için FETÖ okulları inşa edilmiştir.

Dün Alamut merkezli dershanelerde peygamber(!)Hasan Sabbah ve öğretisi için kendilerini kurban eden şehitlerin hayatları anlatılıyordu. Çünkü bu dershanelerin temel amacı fedailer/intihar timleri yetiştirmektir. Bu okul yapısına göre bir fedainin tam karşılığı, 'büyük önderin emri üzerine gözünü kırpmadan ölüme atlayan bir İsmaili'dir. Görevi sırasında ölürse şehit şayet sağ kalmayı başarırsa “dai” rütbesine getirilirdi. “Dai” yani imam... Bugün de Pensilvanya merkezli kendini Mehdi ilan eden bu sapkın, psikopat adamın öğretileri üzerine bir eğitim düzeneği inşa edildi. Bu okullardan kendini feda etmeye hazır binlerce terörist yetiştirildi. 15 Temmuz günü üzerimize tank yürüten, uçaklarla bomba yağdıran, üzerimize kurşun sıkan teröristler, sevgi dolu yeni bir dünya kuracak olan işte bu altın nesildi(!)

Diğer taraftan FETÖ okul yapısı ve işleyiş tarzı, 17 Mayıs 1860 yılında Paris'te 17 Yahudi gencin bir araya gelerek kurduğu ve hemen akabinde üst aklın para baronlarından Maurice de Hirsch'in ve Rothschild'in finansörlüğünü üstlendiği Alliance Israelite Universelle okullarının işleyiş tarzına da benzemektedir. Kuruluşundan bir yıl sonra 850 üyesi olan bu okullar 10 yıl gibi kısa bir sürede üye sayısını 30 bine çıkarmıştı. Temel amacı dünyada Yahudi kültürünü yaymak ve büyük İsrail devletini inşa etmek olan bu okullar, komiteler (mütevelli heyetleri)tarafından yönetilmekte ve bağış esasına göre finanse edilmekteydi. Okul idarecilerinin tek merkezden atandığı bu okullarda özellikle gönüllü/fedakârca hizmet verecek bayan öğretmenlere(ablalar)önem verilir. Bu arada arkasındaki büyük para baronlarından Hirsch'in Tanzimat'tan sonra Osmanlı maliyesini iflasın eşiğe getiren kişilerden biri olduğunu da hatırlatalım.

Başlarda Yahudi çocukları için hizmet vermek üzere kurulan okullar bu katı kuralı sadece Müslüman çocuklar için bozmuştur. Çünkü Alliance okullarından yetişecek olan çocuklar ileride bu ülkelerde üst düzey görevler üstlenecek ve ülkelerinin yönetiminde söz sahibi olacaktı. Bu sebeple bilhassa Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın köy ve kasabalarına kadar gönüllü öğretmenler gönderilir ve buralarda ciddi çalışmalar yapılır. Batılı tarzda giyinmelerine azami hassasiyet gösterilen bu tür öğretmenler özellikle İstanbul, Çanakkale, Halep, Manastır, Şam, Beyrut ve Selanik gibi şehirlerde eğitim hizmeti(!) verirler. Bu bayan öğretmenler sadece öğretmenlik yapmakla kalmıyor bu okullardan mezun olan ve “şakird” denilen öğrencilerin istihdam işleriyle de uğraşıyorlardı. Dahası o bölgelerin demografik yapıları inceleniyor ve aileler tek tek raporlanıyordu.

1885 yılına gelindiğinde Balkanlarda tam 20 okul açan Alliance Israelite örgütü 1912 yılında bu sayıyı 115'e çıkırdı! Yine bu tarihlerde (1912)Fas'ta 14 okul açan örgüt 1939 yılına gelindiğinde bu sayıyı 45'e çıkarmıştır. Bu sayılar başka yerleşim bölgeleri için de geçerli. Amaç; eğitim şemsiyesi altında ülkelerde istedikleri yönetim kadrolarını oluşturmaktır. Buraya dikkat! Zamanla küresel ihtilalin merkez üssü haline gelen bu okullardan mezun olanların aynı zamanda İttihat Terakki Cemiyeti'nde de etkin olduklarını görüyoruz. Vaktiyle Abdülhamid'i devirmek için İttihat Terakki'nin gönüllü taburlarına kayıt olan ve Türkiye Cumhuriyeti'nin üçüncü ve asker kökenli olmayan tek

Cumhurbaşkanı olan Celal Bayar işte bu okullardan mezun olmuştu! Bu okulların tehlikeli olduğuna ilk dikkat çeken ve bazı hukuki tedbirler alan kişinin Abdülhamid Han olduğunu hatırlatarak meseleyi burada noktalayalım. Bu konuda detaylı bilgi almak isteyenler Murat Akan'ın Üst Akıl kitabına bakabilir.

Demem o ki bugün ülkemize kasteden terörist başı Gülen'in okulları işte tam da bu metotla işlev gördü. Temel amaç, bu okullardan mezun olanları üst düzey yönetici pozisyonuna getirmek ve ülkeyi üst akla teslim etmektir. Başarılı olmayınca da feda eylemleri... Nereden bakarsanız bakın dehşet verici bir durum! Çözüm mü? Tek bir FETÖ teröristi kalmayana kadar mücadeleye devam...

43-Küresel sistemin eğitim tuzağı!

05.09.2016 /Milat

Küresel sistem, ezoterik örgütler, bankerler/küresel finans oligarkları İslam coğrafyasındaki emellerini gerçekleştirmek için işe önce eğitimle başladılar. Modernleşme operasyonlarıyla İslam ülkelerinin kimyasını bozmak, dirençlerini kırmak, mensubiyet duygularını körelterek zayıf bünyeli nesiller yetiştirebilmek için 19.yüzyılda eğitimi bir araç olarak kullanma yolunu tercih ettiler. Çünkü eğitim bunun için gerçekten paha biçilmez kıymetli bir madendi. Merkez bankalarına varana kadar ülkeleri ekonomik olarak kontrol altında tutan üst akıl aynı zamanda birçok ülkede eğitim üsleri kurarak nüfuz alanını genişletti. Küresel sistem 1924 yılında içinde Kemalizm, laiklik, ilericilik, ulusçuluk gibi karışımların bulunduğu eğitim kapsülünü Türkiye'ye de yutturmuştu. Bu eğitim hapını yutan Türkiye'nin sürekli uyuşuk, sersem bir vaziyette tutulması ve asla köküne, özüne, ahlak, vicdan, idrak ayarlarına dönmemesi gerekiyordu. Haydi, bunun adını koyalım artık! Türkiye'deki milli eğitimi küresel sistem inşa etmiştir. En başında da bizim değildi şimdi de bizim değil! Nasıl mı?

Tarih 7 Mayıs 1860. Paris'te 17 Yahudi genç, mütevazı bir okulun temellerini atar. İdeal sahibi bu gençler tüm dünya Yahudilerini aynı düşünce etrafında toplamak ve sevgi dolu yeni bir dünya kurmak amacıyla yola çıkmışlardı. Okulun adı Alliance İsrailite Universelle... Baron Rothschild ve Hirsch'in de katkılarıyla okul kısa sürede büyümeye başladı. Asıl hedef Osmanlı coğrafyasında örgütlenmek ve vaat edilmiş İsrail devletini kurmaktı. Alliance okullarının Osmanlı'da açılmasını en çok isteyen Mustafa Reşit Paşa'yı fonlayan banker Abraham Salamon Camonda ailesiydi. Bu arada Afrika, İran, Irak, Fas gibi Osmanlı topraklarında okullar açılmaya başlanmıştı bile! Çünkü Alliance'nin asıl amacı, eğitimi kullanarak seküler bir doğu toplumu oluşturmak dolayısıyla üst aklın hedef aldığı İslam coğrafyasında hâkimiyeti ele geçirmektir. Batılaşma fikri de bu eğitim kurumlarından neşet edecekti!

Alliance, Osmanlı'nın kilit şehirleri olan Selanik, İstanbul, İzmir, Edirne, Bursa vilayetlerinde hızla okul açmaya başladı.(Şehirlere dikkat) Abdülhamid Han bu tehlikeyi sezen ilk kişiydi. Derhal bu okulların yakından izlenmesi talimatını verdi ve yayınladığı bir İrade-i Seniyye ile Müslüman çocuklarının gayrimüslim okullarına gitmesini yasakladı.(Erdoğan'ın dersaneler genelgesini hatırlayınız) Abdülhamid tam da bu süreçte artık doğrudan hedef haline gelmişti. Eğitim kurumları görünümü bu yapının bir Siyonist teşkilatlanma olduğu ne yazık ki geç fark edildi. Çünkü Abdülhamid Han'ı tasfiye eden İttihat Terakki Cemiyetinin bel kemiğini işte bu yapının okullarından mezun olanlar oluşturuyordu.

Haim Nahum,Talat Paşa, Rıza Tevfik, Nesim Russo, Emmanuel Carasso, Nesim Mazliyah ve Mahmut Şevket Paşa bunlardan bazıları...Hatta Milli Eğitim Bakanı olan ve andımız adlı ırkçı yemin metninin mimarı Dr. Reşit Galip ve Türkiye'nin üçüncü Cumhurbaşkanı Celal Bayar da bu okullardan mezun olmuştu. Celal Bayar demişken hani şu sakal bırakıp, cüppe giyen namıdiğer Galip Hoca! Cumhurbaşkanı olduğunda ilk iş olarak Atatürk'ü koruma kanunu çıkartan, Mithat Paşa'ya iade-i itibar kazandıran, İş Bankası'nın ilk umum müdürü olan Celal Bayar... Solun karanlık simalarından Mihri Belli, Yusuf Ziya Ortaç da bu yapının tezgâhından geçen başka isimler... Netice itibarıyla vazife tamamlanmıştı. Osmanlı parçalanmış, İslam coğrafyası dağılmıştı.

Alliance okulları 1960 yılına varana kadar ülkelerdeki tüm okullarını kapattı. Lakin tam da bu yıllarda önümüzdeki bir yüzyıl için bu sefer başka bir projenin tohumları atıldı. FETÖ okulları! Onlar da işe eğitimden başlayarak sevgi dolu yeni bir dünya kurma idealiyle yola çıktılar. Hedef yine aynıydı. İslam coğrafyasını kontrol altında tutmak amacıyla Türkiye engelini ortadan kaldırmak... Yayılma, yöntem, metot, finans ve amaç bakımından aynı projenin bir devamı niteliğindedir. Öyle ki her iki okul da öğrencilerine “şakirt” ismini verdi. He iki okulda da gönüllü, fedakâr bayan öğretmenler ön plandaydı.

FETÖ okullarından mezun olanlar da bugün Türkiye'yi ele geçirmek için Erdoğan'ı tasfiye etmeye yeltendi.

Türkiye'nin milli eğitim sistemi ise bu süreçte hep ülke değerlerine, medeniyete, tarihe, Müslüman kimliğe yabancı nesiller yetiştirmekle meşgul oldu. Bu da FETÖ'ye yaradı! Düşünün, yıllarca başörtülü öğrenciler eğitim alsın mı almasın mı tartışmaları yapıldı bu ülkede! Bugün hala CHP'ye emanet, adı milli fakat yapısı gayri milli bir üst akıl imalatı olan yabancı bir eğitim sisteminin kısılacı altındayız... Kimse kusura bakmasın bu eğitim düzeneği bize rağmen inşa edilmiş bir eğitim düzeneğidir. Neden biz de eğitimi kullanmıyoruz? Kemalist, laik, ilerici eğitim hapını yutan Türkiye, 19. yüzyıl gerici eğitim sistemini daha nereye kadar taşıyabilir? Neden özgün, köklü, yerli ve milli yeni bir eğitim sistemi inşa etmiyoruz? 1924 model bir eğitim sisteminin 2015 yılında bize sunduğu katkı nedir?

44-1924-1925 Eğitim-Öğretim Yılı Başlıyor!

19.09.2016/Milat

Kimse kusura bakmasın, aksi ispat olunana kadar bu tür başlıklar atmaya devam edeceğim. Evet, öğretim yılı yeni ama eğitim zihniyeti hala eski! 1924 yılında dönemin şartları esas alınarak “Tevhid-i Tedrisat” çerçevesinde tanzim edilen bir eğitim sistemi günümüz dünyasına rağmen hala sürdürülmeye çalışılıyor. AK Parti'nin en zayıf kaldığı alanlardan birisi ne yazık ki eğitim oldu. Hakkını yemeyelim, bilhassa CHP zihniyetinin ve FETÖ'nün gösterdiği dirence rağmen son on yılda gözle görülür birtakım adımlar atılmadı değil. Örneğin 70 yıldır askeri komutlarla okutulan andımız adlı ırkçı yemin metninin kaldırılması, başörtüsü serbestliği, katsayı engelinin ortadan kalkması, milli güvenlik dersleri, resmigeçit törenlerindeki düzenlemeler, seçmeli dersler, bütçeden eğitime ayrılan miktar, atanan öğretmenler, açılan derslikler vs. Ne var ki eğitim sistemi/zihniyeti, özü itibarıyla hâlâ katı bir ideolojik formasyona sahiptir.

Geçen yüzyılda “Eğitimin milli, laik ve tek okul esasına dayanmış olması ilkimizdir” denilerek temelleri atılan eğitim, “Kuvvetli cumhuriyetçi, milliyetçi ve laik vatandaş yetiştirmek tahsilin her derecesi için mecburi ihtimam noktasıdır” şeklinde geliştirilerek resmi ideoloji bağımlısı, itaatkâr bireyler yetiştirme yönünde önemli bir rol oynadı. O tarihlerden itibaren eğitimin üstlendiği misyon gerek anayasada gerekse eğitim hayatını tanzim eden kanunlarda hiç değişmedi. Örneğin 1973 yılında kabul edilen ve hala yürürlükte olan 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu Madde 2- “Türk Milli Eğitiminin Genel Amacı; “Türk Milletinin bütün fertlerini, Atatürk inkılap ve ilkelerine ve Anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı...” şeklinde devam eder. Madde10'da ise” Eğitim sistemimizin her derece ve türü ile ilgili ders programlarının hazırlanıp uygulanmasında ve her türlü eğitim faaliyetlerinde Atatürk inkılâp ve ilkeleri ve Anayasada ifadesini bulmuş olan Atatürk milliyetçiliği temel olarak alınır” der. Buna ders kitaplarında son ana kadar(!) FETÖ'nün PR çalışmalarını da eklersek durumun ne denli vahim olduğunu varın siz hesap edin!

Her öğretim yılına Kemalist, laik, katı milliyetçi bir eğitim anlayışıyla giren Türkiye, eğitim alanında ne yazık ki istenen kaliteye bir türlü ulaşamıyor. Çünkü Türkiye'de “milli eğitime” Kemalist CHP ideolojisi yön vermiştir/vermektedir. Bu düzenek bize Fatih'i, Kudüs'ü İstanbul'u, Halep'i Bağdat'ı velhasıl tarihi kültürel birikimimizi, mensubiyet duygumuzu, yerimizi, yurdumuzu unutturdu. Nereli olduğunu idrak edemeyecek kadar heyecansız, şevksiz, zayıf bünyeli nesiller yetişti. Bu yüzdendir ki evlatlarımızı FETÖ, DHKP-C, PKK gibi terör örgütlerine ve illegal yapılara kaptırdık. Bu düzenekte evlatlarımız medeniyetin yetiştirdiği bilim insanlarını, Bağdat, Harran, Endülüs, Kuzey Afrika ve Doğu Fırat gibi merkezlerde yetişen âlimlerimizi tanımadan büyüdü. Ne büyük bir eksiklik, ne büyük bir zaman kaybı! Çünkü yıllardır tek bir ideoloji ekseninde işlev gören eğitim kurumlarında bu isimlere/düşüncelere yer verilmedi. Batılşma, çağdaşlaşma ve laikleşme adı altında bu ülkenin çocuklarının geçmiş medeniyetle olan irtibatı kesildi. Hala bu eski düzenekte neden ısrar edilir, biri bana izah edebilir mi? Kemalist eğitimin insan tabiatına aykırı bir eğitim sistemi olduğunu ne vakit anlayacağız?

Diğer taraftan okul hala bir kontrol mekanizması olarak işlev görüyor ve günümüz çocuklarının çok ama çok gerisinden geliyor. Bakınız İbn Rüşd Faslu'l-Makal adlı eserinde bu meseleyi nasıl ele alıyor. İbn Rüşd; öncelikle her insanın nevi şahsına münhasır özelliklerinin olduğunu vurgulayarak eğitimin insan tabiatı üzerine bina edilen bir müessese olması gerektiğini ifade eder. Çünkü bir insanın tüm değerleri, yetenekleri tek başına kendisinde toplaması mümkün değildir. Oysa bizler her bir çocuğun sürekli değişen öğrenme modellerine, ihtiyaçlarına, ilgilere, tutkulara, aile durumuna, kapasiteye sahip kendine özgü, esrareniz bir varlık olduğu gerçeğini hala kabullenemedik. Düşünsenize onları günde 7 saat, haftada beş gün, yılda 9 ay soğuk sevimsiz binalara hapsederek verdiğimiz şeyin eğitim

olduğunu iddia ediyoruz! Çocuklarımızı özelliklerine göre değil de yaşlarına göre sınıflandırıp hepsinden aynı verimi almanın yollarını arıyoruz.

Dahası onları her gün sıraya diziyor, tek sıra halinde sınıflarına giderlerken kıyafetlerini kontrol ediyor ve hemen her gün enselerine bakıyoruz. Onlar nöbet tutuyorlar hatta tuvalete gitmek için bile parmaklarını kaldırıp izin almak zorundalar. Kısacası onların ne düşüneneğini, ne tür kararlar alması gerektiğini, neyi hayal edeneğini kendileri ve aileleri değil başkaları planlıyor. Eğitimciler bu tür tekçi eğitim anlayışının insan benliğinde kalıcı hasarlara neden olabileceğini neden düşünmezler? Neden sağlam, köklü, bize ait yeni bir okul sistemi kurmuyoruz? Velhasılkelam Türkiye bu eski düzeneği yıkmak zorundadır. Çürük bina üzerine yeni bina dikilmez. Eğitim kalitesi derslik açmakla, öğretmen atamakla da artacak bir mesele değil. Ne yazık ki öğretmen zihniyetimiz de çok eski. Onların yemin metni kalkmadı örneğin! Söyleyecek çok sözüm/derdim var ama yerim dar. “Bize ait, özgün, yerli, kaliteli bir eğitim sistemi inşa etmek mecburiyetindeyiz” deyip meseleye burada virgül koyayım...

45-Neden yeni bir eğitim sistemi kuramıyoruz?

3.10.2016 /Milat

EĞİTİM, bireyi ve toplumu dönüştürme konusunda insanlık tarihin bilinen en etkili mekanizmalarından/araçlarından biridir. Dün Hz. Muhammed'in (a.s.) Suffe eğitim merkezinde/okulunda Kur'an ahlakıyla ahlaklanmaya, Hasan Sabbah'ın Alamut'unda suikast timlerine, Nizamülmülk'ün medreselerinde medeniyet inşasına, Atatürk'ün laik okullarında modernleşme operasyonuna, Fetullah Gülen'in okullarında da yüzyılın en alçak, en hain teröristlerinin yetişmesine aracılık eden etkili bir mekanizmadan bahsediyoruz. Küresel sistem, ezoterik yapılar ve terör örgütleri kendilerine özgü kurdukları okul sistemiyle, ideolojilerine, sistemlerine bağlı, bağımlı, itaatkar bireyler yetiştirerek eğitimi bir silah olarak kullanma yolunu tercih ederler. Çünkü bu tarih boyunca etkili sonuçlar vermiştir.

Günümüzde hayatları korkuyla ve hırsıyla yönetilmeye çalışılan insanların gittikçe kendilerini esaret altında görmeye başladığı dünya çapında kurulu bu modern köle düzeneğinin/sistemin en derin köklerinde eğitim yatıyor. Ivan Illich'in ifadesiyle söyleyecek olursak işte bu düzeneğin tekelinde kurulan okul sistemi bugün modern toplumun dünyevi dini haline gelmiştir/getirilmiştir. Dolayısıyla modern devletler de eğitimi kendi ihtiyaçlarına göre düzenliyor, planlıyor, diplomalara göre müfredat uyduruyor hatta paganist kültürden kalma ritüellerle kabul törenleri düzenliyor vs. Sonuç; tembel memurlar, kasıtlı bürokratlar, tüketiciler ve insan gerçeğinden uzak, köksüz, ruhları bedenlerinden çekilmiş hayaletler...

Anaokulu fikrini bulan

19.yüzyılda Almanya'da anaokulu fikrini ilk ortaya atan Friedrich Froebel burayı öğretmenlerin bahçıvan çocukların da bitki olduğu bir imge olarak kurguladığını ifade etmiştir. Anaokulu olarak çevrilen orijinali "Kindergarten" olan sözcük okul ve bahçe kelimelerinden oluşan bileşik bir sözcüktür. Kısacası bu fikrin annelerin çocuklar üzerindeki etkisini kırmak için oluşturulduğunu görüyoruz. Bu şu demektir, aileden önce devlet/sistem/örgüt/ideoloji gelir!

Lozan hezimetini yaşayan Türkiye, batı eğitim paradigmasını tartışmasız kabul ettiği için ne yazık ki kendine özgü, yerli ve milli bir okul sistemi kuramamıştır. Bu öylesine medeniyetten, kültürden, tarihten, Anadolu'dan uzak bir eğitim sistemiydi ki Gülen'in kurduğu okul sistemine yenik düştü. Bugün ülkede iki okulun, iki ayrı eğitim sisteminin savaşını veriyoruz dersek sanırım abartmış olmayız. Bakınız Cumhuriyet dönemi ders kitaplarında 600 yıl dünyayı yönetmiş bir imparatorluğun padişahları nasıl veriliyordu; "İstanbul'daki sarayında yüzlerce kadın arasında bir mirasyedi gibi yaşayan padişaha hesapsız para lazımdı... Bütün milletin kan ve ter içinde kazanıp vergi diye verdiği parayı kendi keyfine savururdu. Böylece yurttan ne bir yol, ne bir okul, ne bir hastane yapılırdı. "Evet, bugün ders kitaplarında bu tür abartılı bilgileri göremiyor olabilirsiniz ancak bu gerçek tarihin öğretildiği anlamına gelmesin. Çünkü biz henüz kendi okulumuzu/ekolümüzü yeniden kuramadık.

Yeni bir sistem olmalı

Hâlâ köklerimizden, tarihimizden, ilim-irfan geleneğimizden uzak bize ait olmayan yabancı bir eğitim sisteminin tasallutu altındayız. Sınıf mevcutlarının sayısını azaltmaktan, derslik açmaktan, öğretmen atamaları yapmaktan, bedava ders kitapları dağıtmaktan ve bu çerçevede raporlar hazırlamaktan başlı başına yeni bir "okul" yeni bir "eğitim sistemi" kurma fikrine gelemiyoruz. Türkiye'nin ve İslam dünyasının yeniden özgüven kazanması, yeniden kendini bulması için yeni bir eğitim sisteminin kurulması gerektiği fikri kimsede yer etmiyor. Bakınız bugün eğitim sistemini düzenleyen kanun ve yönetmeliklerin hiçbir yerinde ahlak, erdem ve insan gibi değerlere yer verilmiyor. İnsan gerçeğini atlayan bir eğitimden ne fayda gelir ki? Ülkede üye sayıları yüzbinleri bulan onca eğitim derneği, vakıf ve sendika var ancak sivil toplumun da gündemi, yolu, hedefi; meclise vekil, devlet kurumlarına

bürokrat ve müdür atamaktan öteye geçemiyor. Yeni bir eğitim sistemi kurma çalışmalarını bırakın mevcut eğitim düzeneğini eleştirme zahmetinde dahi bulunmuyorlar!

Tarihimizi bilmiyoruz

Kendi tarihimize, köklerimize, toplumsal irfanımıza, hafızamıza dayanarak köklü bir eğitim sistemini inşa edemezsek ne bu aşğılık kompleksinden kurtulabiliriz ne küresel sistemin tuzaklarına karşı sahici anlamda bir direnç sergileyebiliriz ne de ölkemizi büyütebiliriz. Bizler ilk emri “oku” olan ve kitabımız Kur'an'ın 49 yerinde “akıl” 84 yerinde de “düşünme” geçen bir dinin mensuplarıyız. Neden Haçlı düşünce sistematığının esiri olalım? Neden medeniyetimizin ürettiği bilim, kültür, sanat, mimari, felsefe, ilim, irfan birikiminden istifade etmeyelim? Neden kendimize ait farklı okullar kurmayalım?

Mevcut eğitimi, küresel sistemin emellerine hizmet eden bir aygıt olmaktan çıkarabiliriz. Her şeyden evvel, mekanikleşmiş olan ölçme-değerlendirme sisteminin yerine alternatif ölçme değerlendirme modelleri geliştirebiliriz. Örneğin ölçmenin yeni bir icat ya da düşünme üretme üzerinden değerlendirildiği yeni bir model kurabiliriz. Medeniyet tecrübesinden yola çıkarak kültür kodları üzerine yeni bir okul modeli hatta alternatif birçok okul modeli geliştirebiliriz. Tek merkezden kumanda edilen, planlanan, hiyerarşik eski Sovyet modeli bir düzeneğin dışında başka bir sistem yok mu? İnsan beyninin öğrenme süreçlerine ilişkin metafizik ve nörolojik çalışmaları keşfedip çocuklarımızı kendi yetenek ve ilgileri doğrultusunda okullara yönlendirebiliriz. Okullar Ortaçağ'dan kalma birtakım tuhaf kurallar silsilesiyle çocukları otoriteye itaat etme eğilimi kazandırmaktan başka ne işe yarıyor? Eğitim, liderimiz Erdoğan'ın elinde ölkemizin yeniden şahlanması için aktif rol oynayabilir...

46-Kültür inkılabını beklerken ahvalimiz!

17.10.2016/Milat

İlkokul mezunu çatlak bir adamın üzerinden kuvvetli bir eğitim sistemi inşa edildi. Öyle ki hala bu eğitim sisteminin yol açtığı tahribatın zararını telafi edemedik. Çünkü telafi edebilmek için önce FETÖ eğitim sistemini çözmemiz gerekiyor. Gülen de her diktatör gibi işe önce eğitimden başladı. “Işık evleri” adını verdiği hücrelerde örgüt için canını feda edebilecek derecede gözü kara militanlar yetiştirdi. “...Bu evlerin mayaladığı yeni bir mevsime hazırlanıyoruz...” diyordu. “... Onlar(öğrenciler) orada(ışık evlerinde) 24 saat ruhları cennette dolaşır ve renkli tarihlerine tebessüm eder, kendilerinden geçerler...” Aynı zamanda bir asker, örgütçü ve eğitici olmaları beklenen öğretmenler(imam, abi)için de kriter belliydi. “...Ev mi, çoluk çocuk mu? İş mi? Her ne ise ayağına pranga olan/olabilecek hiçbir şeyin esiri olmayacaksınız”.

“...İkinci Dünya Savaşı'nda Hitler Rusya'da nasıl arkadan gelenler üzerinden geçsin diye tankların bazıları bataklıklara yığılmış ise aynı şekilde bir nesil de arkadan gelen nesillerin kurtarılması adına kendini feda etmelidir” diyerek her şeyi göze alabilen fedailer yetiştiriyordu. FETÖ'nün lideri, Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık Kupası için düzenlenen yarışmalara atıfta bulunarak kendi yarışını şöyle tanımlıyordu. “...Biz öyle bir dava için yarışıyoruz ki bu yarışın sonucunda verilecek kupanın bir ucundan Allah diğer ucundan biz tutacağız. Doğrusu böyle bir kupaya canlar feda olsun...” “...Bu yeni insanın doğuşu kolay ve rahat olmayacak... Ama mevsimi gelince bu doğum gerçekleşecek ve bu ay yüzlü nesil hızı gibi birden ansızın aramızda belirecektir...” Korkunç değil mi? Ne yazık ki 60 yıldır böyle bir sistem inşa ettiler.

Nasıl ki Hitler “süper ırkın” peşindeyse FETÖ'nün lideri de “yeni insan”ın peşindeydi. Çünkü totaliter eğitim sistemlerinin temel amacı budur; insanın kimyasını bozmak... Milli eğitim de 90 yıldır laik, çağdaş, ilerici yeni bir nesil peşinde değil midir? Hitler de “süper ırkı” oluşturabilmek için gerekirse Alman onuruna canlarını feda edebilecek adanmış ruhlar yetiştirme gayesi güttü. FETÖ bunu daha modern, sistematik, organizeli ve küresel sistemin usulleriyle/desteğiyle yaptı. Milli eğitim daha düne kadar çocuklara andımız okuturken FETÖ bireyin fitratının oluşma dönemi olan 16 yaşına kadarki en verimli döneminde onları kendi eğitim sisteminin tezgâhından geçirerek ruhlarını teslim aldı. Faaliyet alanları ise askeri okullar, polis kolejleri ve öğretmen okulları oldu. Sonuç; hemen yere sızdırılmış ve kendini feda etmeye hazır adanmış ruhlardan oluşan koskoca terörist bir ordu!

Şimdi can alıcı noktaya geldik...

Geçenlerde Ali Aydın yerinde bir soru sordu. “Muhafazakâr medya eğitim tartışmalarına neden Fransız?” Ben buna, kültür, sanat, bilim, mimari, düşünce üretimi hatta bizzat medyanın kendisini de dâhil etmek istiyorum. Düşünün, ordu kurumu ile okulları hala aynı mantıkla işletmeye çalışan tekçi Kemalist eğitim düzeneği tüm vahametiyle karşımızda dururken muhafazakârlar 16 yıllık iktidarlıkları döneminde bu alanda dişe dokunur tek bir çalışma yapmadı. Tek bir eğitim yazarı bile çıkaramadılar. Bu konuda çırpınanlara da ilgi alaka gösterilmedi. FETÖ eğitim sisteminin verdiği zararlar ortadayken bugün -Milat Gazetesi hariç- büyük muhafazakâr gazetelerin ya da TV'lerin hiçbirinde medeniyet perspektifli yeni bir eğitim sistemi üzerine kalam edebilecek, kalem oynatacak tek bir kişi yok. Varsa lütfen gösterin!

FETÖ medyası hem içeride hem de dışarıda profesyonel yöntemlerle algı üretirken ne yazık ki muhafazakâr medya tüm enerjisini cevap yetiştirmeye harcardı. Şimdi FETÖ medyası yok ama bizim cenahta da değişen bir şey yok! Hatırlayın, 7 Haziran seçimlerinde Demirtaş, Diyanet'in kapatılması gibi beklenmeyen bir yerden soru sormuştu da muhafazakâr gazetelerden biri ona cevaben; “İyi ama

sen de domuz eti yemişsin” şeklinde tarihe geçecek bir manşet atmıştı. Kimse kusura bakmasın, bugün belediye önlerinde telif sırasına giren sözüm ona şairlerle, Ankara'nın kuytu köşelerinde makam, mevki, koltuk kavgaları yapan insanlarla ülkede kültür, sanat, medya, eğitim ve düşünce alanlarında bir ilerleme kaydedilmez.

Tayyip Erdoğan 16 yıl boyunca hangi desteği vermedi de bugün medya bu denli perişan ve çaresiz! İnsanlık namına kalem oynatan kaç yazar sayabilirsiniz? Neden hala 15 Temmuz'u dünyaya anlatamıyoruz? Neden yazarlar köşelerinde dedikodu yapıyor? Neden çocuklarımız hala kendi tarihinden, kültüründen, özünden beslenen yepyeni bir eğitim sistemiyle tanışmıyor? Bu çocuklar neden Müslüman ilim adamlarını tanımaz? Neden okullarda nöbet tutarlar? Çocuklarımız insan fitratına aykırı bu Kemalist eğitime neden mahkûm bırakılıyor? Neden şairler şiir yazamıyor? 15 Temmuz'u istismar eden şarkılı türkölü, bol şiirli, bol telifli organizasyonlar kültür-sanat faaliyeti olarak mı görülüyor?

Müslümanların ciddi ve büyük problemlerle boğuştuğu, ahlaki, entelektüel, felsefi, kültür, sanat ve eğitim alanlarında sefaletin yaşandığı bir zaman diliminde neden bir avuç insan dışında kimse ses vermiyor? İlkokul mezunu aptal bir adamın koskoca profesörleri, siyasetçileri parmağının ucunda oynattığı bir ülkede hala ders almadınız mı? Bakınız Cumhurbaşkanımız hafta sonu Rize'de “Kültür inkılabına, kültür ihtilaline ihtiyacımız var asıl reformu kültürde yapmamız gerekiyor” diyerek feryat etti. Neyse dert/derdim büyük yerim dar, sonra devam ederiz...

47- “Mesih”leştirilen Mustafa Kemal

14.11.2016/Milat

Bu yıl 10 Kasım anma törenleri bilhassa muhafazakâr dindar kesim tarafından ilgiyle karşılandı. Bu bana göre daha şaşırtıcı bir gelişmeydi! Medya, Mustafa Kemalli Türk bayraklarının dalgalandığı ekranlarında törene geniş bir yer ayırdı. Mustafa Kemal'in ortak bir değerimiz olduğu yönündeki mesajlardan okullardaki anma törenlerine varana kadar Gazi'ye duyulan minnet dile getirildi. Diğer taraftan Anaokulu öğrencilerine yaptırılan bir etkinlikte Gazi'nin son anları büyük bir hüzünle canlandırıldı. Çocuklar hüngür hüngür ağladı! Okul müdürleri tarafından çocukların eline tutuşturulan şiirlerde onun ölmediği, içimizde yaşadığı bir kez daha vurgulandı. İ. Hakkı Talas'ın meşhur “Atatürk padişaha, düşmana karşı durmuş, yurdumuzu kurtarmış, Cumhuriyeti kurmuş” dizeleri okunurken duygulu anlar yaşandı! Biliyorum, eğitim sistemini Kemalizm üzerine bina eden bir ülkede bu tür görüntüleri artık kanıksadık.

Bilirsiniz Türkiye, Kemalist rejimin kutsallaştırıldığı ve Mustafa Kemal'in bir kült haline getirildiği (buna Gülen de dahil) ilginç dönemlerden geçti. Cumhuriyetin 15.yıl dönümü vesilesiyle hazırlanan CHP'nin Şeref Kitabı'nda yer alan; Ey Büyük Ata! Ey Tanrının oğlu! Ey Yüceler yücesi! On yedi milyon yetiştirdiğin, yokken var ettiğin Türk gençliği hizmetinde...” türünden ifadelerin arka planına bakıldığında insan gerçekten ürperiyor. Bugün Evanjeliklerin kurtarıcı Mesih inancı neyse Kemalistlerin de kurtarıcı Mesih/Atatürk inancı, beklentisi odur. Onlar da bir gün Atatürk'ün reenkarne olup döneceğini ve kaos içinde olan ülkemizi kurtaracağını düşünüyor. Geçenlerde rüyasında Atatürk'ü gördüğünü söyleyen CHP'li vekilin Erdoğan'ı Atatürk'e şikâyet etmesi işte bu düşüncenin/inancın bir tezahürüdür. Oysa hakikatte çitfçileri CHP'den başka ezen, insan yerine koymayan başka bir zihniyet mi var?

“Sen göklerde sin Atatürk'üm! Sen bizi yukarıdan izleyensin. Sen kaderimizi çizensin. Sen bizi yaşatansın!” türünden şiirlerin yazdırıldığı bu vahim meseleye lütfen dikkat kesilelim... Yakup Kadri: “Tıpkı perseküsyon devirlerindeki ben-i İsrail gibiydik. Gökten incek Mesih'i bekliyorduk ve iki asır hasretiyle yandığımız o milli kahraman hâlâ görünmüyordu...” diyordu. Sonraları bu kurtarıcının Mustafa Kemal olduğunu söyler. Berna Moran, Yakup Kadri'nin Yaban adlı romanını değerlendirirken romanda Türkiye'de geçen durumla ilgili İncil'de anlatılanlar arasında bir paralellik kurulduğunu, Mustafa Kemal'in de İsa gibi kurtarıcılık vazifesini üstlendiğini ifade eder. Yani roman Mustafa Kemal'in mücadelesini ancak Hz. İsa'ninkine benzeterek anlatma gereği hissediyor. Christopher S. Wilson, Anıtkabir'in Ötesi adlı kitabında Atatürk'ün Anıtkabir'deki çifte mezarının Atatürk'ün ölümsüzlüğünün temsili olarak okunabileceğini ifade ediyor. Atatürk'ün Anıtkabir'deki mezar taşı doğrudan onun üzerine ağırlık vermemekte bu da onun her an geri dönebileceği anlamına gelmektedir.

Bir taraftan aydınlanmacı, pozitivist dünya görüşüne sahip olan Kemalistler... Diğer taraftan hemen her yerde Atatürk silueti gören Mesiyanik ve spiritüalist Kemalistler... Burası ayrı bir yazı konusu. Sıkıntı şu ki, Esra Elmas'ın kitabında ifade ettiği gibi; Kemalist zihniyet okullarda Atatürk'ü çocukların zihninde öyle kusursuzlaştırıyor ki bu Atatürk'ü, dini ve ruhani unsurları mümkün olduğunca filtre ederek modern değerlerle kurduğu ülkede aynı anda bir Mesih, bir peygamber ve bir Tanrı yapıyor." Bir yönüyle de yeniden doğuşçu, kurtarıcı Mesih inancı (FETÖ ile benzerliği dikkat çekici) üzerine kurulu olan bu sapkın ideolojinin çocuklarımızı heba etmesine artık müsaade edilmemelidir. Dindar muhafazakârların oyuyla iktidar olan bir partinin de eğitim politikalarını artık CHP zihniyeti belirlememelidir. Ülkede herkesten toplanan vergilerle finanse edilen eğitimden sadece Kemalistlerin faydalanması da ayrıca bir haksızlık olarak görülmelidir.

Gezi, 17-25 Aralık, 15 Temmuz ve nice operasyonlarda sağduyusuna gúvenilen ve her defasında yúceltilen, başbakanını, cumhurbaşkanını sečen imparatorluk bakiyesi bu millete söz konusu eğitim olduğunda neden gúvenilmez ki? Ve neden onların sečebileceđi alternatif ikinci bir eğitim modeline ihtiyaç duyulmaz? Farklı hakikatler, modeller arasından neden birini sečip tek mutlak hakikatmiş gibi dayatıyoruz? Bu tek hakikat dayatmasının insan fitratına yapılmış ciddi bir müdahale olduğunu başta dindar muhafazakâar tabanımızın idrak etmesi temennisiyle...

48-Türkiye'nin din eğitimi sorunu var

05.12.2016 /Milat

Ankara İstasyonu'ndaki kalem-i mahsus binasında “İslamlık terakkiye manidir. Bu dinle yürünmez” şeklinde yapılan tartışmalarla temelleri atılan bir cumhuriyet! Benim dinim ulusalcılıktır (Ruşeni Barkur,1926) diyen bir zihniyetin/kadronun ivme kazandırdığı cumhuriyet! Kur'an-ı Kerim'i ve Osmanlıca kaynakları okumalarını önlemek ve bin yıllık tarihi hafızayı boşaltmak için yapılan harf devrimi. Dini terbiye değil milli terbiye istiyoruz diyerek çıkarılan Tevhid-i Tedrisat Kanunu. Kasasında ne kadar parası, malı, geliri varsa olduğu gibi gasp edilen ve sonlandırılan 600 yıllık medrese birikimi. 1929 yılında sayıları 2'ye düşürülen ve 1930 yılında da tamamen kapatılan İmam Hatip Mektepleri. Varlıklarını Türk varlığına armağan eden çocuklar. Allah yerine bilime tapan Kemalist kadrolar ve mensubiyet duyguları ellerinden alınan zavallı Anadolu insanı...

430, 429 ve 677 sayılı kanunlarla devletin eğitimi, dini ve sosyal alanı tekeli altına alarak otoriter/ laiklik adı altında tüm sivil alanı zapturapt altına aldığı zulüm yılları. Tekke ve Zaviyelerin kapatılmasıyla kültür, eğitim, tasavvuf, edebiyat, musiki ve tarih mirasının yok edilmesi. Camilerin satılıp halkevine çevrildiği, depo olarak kullanıldığı, Hacca gitmenin yasaklandığı, Tanrı yerine Allah diyenlerin cezalandırıldığı, TCK'nın 526. maddesi gereği Arapça ezan okuyanların ve kamet getirenlerin 3 aya kadar hapis cezasına çarptırıldığı, Cuma'nın tatil olmaktan çıkarıldığı, şapka kanuna muhalefetten insanların idam edildiği cumhuriyet yılları! Geçenlerde bir TV kanalında her halinden CHP vekili olduğu anlaşılan biri, profesör olmadığı her halinden belli olan muhatabına döve döve şu yukarıda saydıklarımı cumhuriyetin faziletleri diye yutturmaya çalışıyordu. Profesör çaresiz kabul etti ve üstüne bir de teşekkür ederek mevzuyu sonlandırdı.

Oysa o yıllarda amaç batılılaşmak falan değildi sosyal hayatın her yönü ile İslam arasında kurulan münasebetin ortadan kaldırılmasıydı. Asıl amaç İslam'ın tasfiye edilmesi idi. Bu tasfiye süreci Erdoğan'ın iktidara gelişine kadar devam etti. Hatırlayın daha 28 Şubat'ta sadece İstanbul'da kırktan fazla Kuran Kursu'nun kapısına kilit vurulmuştu. 12 yaşın altındaki çocuklara Kur'an yasağı getirilmişti. İmam Hatip Liseleri'ne tarihin görülmemiş cezası kesildi, başörtülü kız öğrenciler okul önlerinden kovuldu, “hamdolsun” parti kapatma gerekçesi sayıldı. Halkının büyük bir çoğunluğu Müslüman olan bu ülkede insanlar 100 yıldır açlık çekiyor.

Kemalizm'i hava gibi içine çeken, itaatkâr, milli ve manevi duyguları körelmiş, bir Fatih dahi okuyamayacak kadar dini eğitimden yoksun çağdaş, pozitivist, bilimci, seküler bir nesil istendi. Milli eğitim sistemi bu ülkenin değerlerine asla hitap etmedi.

Dolayısıyla Anadolu insanı 50 yıldır FETÖ gibi sapkın bir yapının eline mahkûm edildi. Belki de öyle olması istendi! Okullarında kanun gereği din dersleri adı altında Kemalizm dayatması yapılan bir eğitim düzeneğinde Anadolu'dan az çocuk heba edilmedi FETÖ'nün yurtlarında! Çocuklarımız onların yurtlarında dini eğitim alsın ahlaklı, vicdanlı yetişsin de vatanına, milletine faydalı olsun diyen ailelerin çocukları yıllardır CIA imalatı bu hain yapı tarafından devşirildi. En son annelerinin üzerine bomba yağdırıyorlardı.

İlahiyatçıların bürokrat olma sevdası, Diyanet'in yetersizliği, Kemalist kanun ve yönetmeliklerle dizayn edilen eğitim sistemi, 28 Şubat'ın travmasını üzerinden atamayan İmam Hatip okulları gibi sayabileceğim tüm bu olumsuzluklar hala açlığın devam ettiğini ve edeceğini göstermektedir. Adana'da şehit olan yavrularımıza üzülmüyoruz. Unutulacak gibi değil ki. Denetimler malum; özel yurtlarla ilgili yönetmeliğin yurtların kapatılmasıyla ilgili bölümünün ilk maddesi(Madde 45,a) “Atatürk ilke ve inkılapları ile Cumhuriyetin temel niteliklerine aykırı hareket eden...” diyerek başlıyor.

Elbette bu durum orada yaşanan facianın üstünü örtmez! Bu elim hadise derinlemesine soruşturulmalı ve ihmali olan her kim olursa olsun muhakkak bedelini ödemelidir.

Ben 100 yıllık bir aklıktan, Müslüman ailelerin çaresizliğinden ve çeşitli yapılara mahkum edilmesinden bahsediyorum.

Peki, devlet Müslüman ailelerin dini eğitim gereksinimlerini nasıl giderecektir? Hâlihazırdaki cemaatlerin dini eğitim veren yurtlarını kapatıp devlet tekelinde bir din eğitimi vermek suretiyle bu sorunun üstesinden gelebilir miyiz? O halde bunun finansmanı nasıl tedarik edilecektir? Bu tekelci anlayış daha büyük sorunları da beraberinde getirmeyebilir mi? Bu mümkün görünmüyor. O halde yapılacak ilk iş devletin denetimleri sıklaştırması ve bu alandaki mevzuatlarını revize etmesidir.

Öyle sıkı bir denetleme mekanizması getirilmeli ki ne FETÖ gibi yeni yapıların oluşmasına müsaade edilmeli ne de bu tür kazaların çıkmasına... Zanzibar'a kadar giden Diyanet Anadolu'nun en ücra yerlerine giderek orada dini eğitim veren yurtlar, kurslar açmalıdır. Eğitim sistemi bu ülkenin dindar muhafazakâr ailelerine hitap etmiyor. MEB, 2-3 yaşındaki çocukları zorunlu eğitime tabi tutacağına eğitimi bu ülkenin değerlerine, tarihi ve kültürel kodlarına uygun yeniden tesis etmenin yollarını aramalıdır. Seçmeli siyer dersleriyle olacak bir iş değil bu! Bu ülkenin dindar ailelerini farklı yapılara, şahıslara mahkûm etmeden dini eğitim ihtiyaçlarını gidermek mecburiyetindeyiz. Asıl konuşmamız gereken mevzu budur.

49-MEB/Kemalist işletim sistemi!

26.12.2016/Milat

Küresel sistem, kültürleri aynılaştırma, insanlığı uyuşturarak tekçi bir düzen yaratma projesini eğitim aracılığıyla gerçekleştiriyor. Farklı kültürleri tek bir potada eriterek/dejenere ederek insanlık tarihinin birikimlerini ortadan kaldırmak marifetiyle dünyada hâkim tek bir kültürün yerleşmesi için bilhassa eğitim alanına ciddi müdahaleleri söz konusudur. Küresel sistem son yüzyılda batı medeniyeti karşısında diğer medeniyetlerin yavaş yavaş tarih sahnesinden silindiği düşüncesini hemen tüm ülkelerin eğitim müfredatlarına yerleştirmiştir. Bizim hanemize de Kemalizm düştü!

Günümüzde batı medeniyetinin diğer medeniyet havzalarına bakışını, tutumunu bu seçkinci, dışlayıcı, tekçi tavrını ülkelerin eğitim sistemlerinde görmek mümkündür. Bugün batı medeniyetinin diğer medeniyetleri ölü medeniyetler olarak görmesi ve merkezi bir planlamayla diğer tüm medeniyet havzalarını batı perspektifli bir medeniyet tasavvuruyla yeniden dizayn etmeye yeltenmesi kuşkusuz kendini diğerlerinden üstün ve büyük görmesinin bir sonucudur. Bu yüzdendir ki ülkelerin eğitim sistemlerine yapılan müdahalelerle o ülkede yetişen nesillerin özgüvenini, tarihi şuurlarını, aidiyet duygularını körelterek, yozlaştırarak direnme ve mukavemet etme yetilerini ortadan kaldırmak istemektedirler.

Türkiye'nin, küresel sisteme entegre olması ve bu entegre sürecinde onlara nereli olduğunu unutturan, kimlik bunalımı yaşatan, bağımsızlık duygularını yitiren, birbirinden kopuk, tutarsız, zayıf bünyeli insanların yetişmesi için 1924 yılında eğitim düzenine müdahale edilmiştir. Tevhid-i Tedrisat Kanunu'yla toplumu belirli bir kalıba sokmayı hedefleyen, kendi kültürüne, tarihine yabancı, batı kültürüne hayran ve itaatkâr, tüketim toplumuna uyumlu, düşünemeyen birbirinin aynısı bireyler yetiştirme gayesi güdüldü. Ve Türkiye, 1924 yılında yürürlüğe sokulan ve Anadolu'nun bin yıllık birikimini yok sayarak faaliyet yürüten Kemalist eğitim sistemini devam ettirmektedir. Ders kitapları hala gerçek tarihi bilgiler göz ardı edilerek hazırlanmaktadır. Küresel sistemin bir projesi olarak yürürlüğe sokulan birçok devrim ve batılılaşma hareketleri büyük reformlar olarak takdim edilmekte ve bu uğurda heba edilen zavallı âlimler, darbeyle idam edilen siyasetçiler ise hala ders kitaplarında yer bulamamaktadır.

Bakınız, İslam medeniyetinin vaktiyle bilim, sanat, felsefe, tıp, mimari gibi birçok alanda ne denli ileri olduğu gerçeği küresel sistemin gündeminden bir an olsun düşmemektedir. Dolayısıyla İslam ülkelerindeki bu birikimin tekrar imal edilmemesi için bilhassa eğitim sitemlerine müdahalede bulunmaktadır. Çünkü bireyin kendine yabancılaşması, kültüründen, özünden ve kökünden kopması, bayağılaşması ve zayıflaması küresel sistemin nüfuz alanını genişletmektedir.

Hafızası boşaltılmış, aidiyet duygusu köreltilmiş, tarihten beslenmeyen ve gelecek kaygısı taşımayan, vizyonsuz toplumlar oluşturmak için bugün ülkelerin eğitim sistemlerini(yöneticilerini de diyebilirsiniz) esir alarak dünyaya nizam vermeye kalkan küresel baronların tehdidi altındayız. Günlük, geçici, popüler kültürün kısılcığında, zayıf bünyeli nesiller isteniyor. Toplamların geçmiş ve gelecek arasındaki köprülerini yıkan bir okul düzeni inşa edilmiştir. Bu okul sistemi ülkeleri küresel sistemin tüm operasyonlarına açık hale getirmekte ve bireylerin direnme güçlerini zafiyete uğratmaktadır. Küresel sistemin eğitim alanında aktif olmasının yegâne nedeni budur. Bir de utanmadan PISA raporları hazırlıyorlar!

Küresel kapitalist sömürgeci sistemin güdümündeki eğitimle ancak daha itaatkar, daha kalifiye işçiler, memurlar ve küresel sistemin düzenine entegre olmuş zayıf bünyeli nesiller yetiştirebilirsiniz. Bu yüzdendir ki ülkelerin kendi tarihi ve kültürel kodları üzerine inşa edilmiş, özgün, milli ve yerli kaliteli eğitim sistemleri oluşturmalarına müsaade edilmiyor. Bugün okullar küresel sistemin kısılcı altında

sömürgeci güçlerin “Yeni Dünya Düzeni” projesine hizmet etmekten başka bir işe yaramamaktadır. Türkiye gibi kabuğunu kırmaya çalışan, tarihiyle bağ kurup bağımsız bir ülke durumuna gelmek isteyen ülkeler için de ayrıca proje okulları devreye sokularak eğitim aracılığıyla yönetimlerine de müdahale edilmek istenmektedir. Bunun en çarpıcı örneği FETÖ okullarıdır.

Bakınız bizler son 100 yıldır insanın derinliğine inen, şahsiyetini, kültürünü, ahlakını, öz'ünü belirginleştiren bir eğitim sistemiyle henüz tanışmadık. Aynı kalıptan çıkmış, birbirleriyle yakın düşünen, milli eğitim patentli bir zihin işletim sisteminin varlığıyla karşı karşıyayız. Kemalist eğitim sisteminin ciddi bir şahsiyet yıkımı ve sefilliğine yol açtığı aşikâr. Türkiye'deki eğitim sistemi, diğer bütün modern ulus-devletçi eğitim sistemlerinde olduğu gibi, örtülü bir “uyum yasası” çerçevesinde işlev görmektedir.

Resmi ideolojiye uyumlu, tekçi, ırkçı, dışlayıcı düşünce biçimine uyumlu, insanın başlı başına bir değeri olduğu gerçeğinden uzak, belirli bir inanç ve düşünme biçimine uyumlu, elbette okula uyumlu, yaşamın tümüne vakıf olmayan, sanayi ve endüstriyel düzene uyumlu köle tipi kişilikler... Bu sistemi değiştirmediiğimiz sürece düşünme yetileri kaybolmuş, algı operasyonlarına hemencecik yenilen zayıf bünyeli kişilikler yetismeye devam edecektir. Türkiye, bu tür bir eğitim sisteminin bilinçli bir proje olarak yürürlüğe sokulduğu ve dışarıdan kontrol edildiği gerçeğini artık tersyüz etmelidir.

50-Makedonya’da Müslüman Türkler asimile ediliyor!

29.12.2016/Milat

Hafta sonu Yunus Emre Enstitüsü, TİKA, Beyaz Hareket Vakfı ve Balkan Dernekleri'nin ortaklaşa düzenledikleri bir etkinlik için Üsküp'teydim. İlk, orta, lise ve üniversite düzeyinde yaklaşık 150 eğitimcinin katılımıyla gerçekleşen etkinlikte Makedonya'daki Türklerin eğitim sorunları masaya yatırıldı. Bu can sıkıcı sorunlara değinmeden evvel eli kanlı terör örgütü FETÖ'nün Makedonya'da hala etkin olduğunu söylemeliyim. Üsküp'ün orta yerinde Yahya Kemal Koleji adlı terör yuvası hala militan yetiştirmeye devam ediyor. Ülkenin 5 farklı yerinde de okulları var. Haftalık yayın yapan Makedonya Zaman ve düşünce kuruluşları ile sinsice faaliyet yürütüyorlar. Makedonya bu örgüte tolerans göstermekle resmen kendi ayağına sıkıyor! Gün gelir bunun bedelini acı öder.

Bilindiği gibi Yunanistan'la isim sorunu yaşayan Makedonya'yı mevcut ismiyle tanıyan ilk ülke Türkiye olmuştur. Buna rağmen Makedonya Eğitim Bakanı Pishtar Lutvio bu terör yuvalarının kapatılmaması için büyük çaba sarf ediyor! Üsküp Büyükelçisi Sayın Tülin Erkal Kara ise FETÖ konusunda çok titiz bir mücadele yürütüyor. Pishtar Lutvio'nun etkinliğe davet edildiğini(!) öğrendiğinde derhal bu daveti iptal ettirdi. Bu vesileyle kendilerine bir kez daha teşekkür ediyorum. Makedonya'da faaliyet yürüten medya ve sivil toplum kurumlarımızın da bilhassa FETÖ konusunda çok ama çok titiz olmaları gerekmektedir.

*

Makedonya'da yaklaşık 150 bin civarında Türk yaşamaktadır. Ohri çerçeve anlaşmasının eğitim ve dillerin kullanımı ile ilgili 6. Maddesinin 1.fıkrasında temel eğitimin ana dilde yapılacağı aynı maddenin 2.fıkrasında da eğitimin devlet tarafından destekleneceği belirtilmiştir. M.C Anayasasının 48. Maddesinde ise birinci sınıftan lise son sınıfa kadar kendi ana dilinde eğitim görmesi kanunda belirlenmiştir. Bugün 65 ilkokul ve 13 lisede Türkçe dilinde eğitim verilmektedir. “Verilmektedir” dediğime bakmayın işin aslı verilememektedir. Çünkü anayasaya göre burada tüm kitaplar Makedonca dili ile yazılır ve sonra diğer dillere çevrilir. En büyük sıkıntı da burada yaşanmakta çünkü yapılan Türkçe tercümelerden öğretmenler bile bir şey anlayamamaktadır! Bir ara eksiklikten olsa gerek Türkçe bilmeyen kişilere bile sertifika verilmiş! Okullarda genellikle karma eğitim yapılıyor. Kaynak ve materyal eksikliği ise cabası... %80'i Türk olan bölgelerde öğretmen olmadığı için çocuklar mecburen Makedonca öğrenmek zorunda kalıyorlar.

Türklerin yoğun yaşadığı yerlerde Türkçe öğretim sorunu yaşandığı bir gerçek fakat asıl beni perişan eden sorun ders kitaplarının içeriği oldu. Örneğin 6. Sınıflar için okutulan Dinlerde Ahlak ders kitabını bir Hristiyan yazmış. Haliyle kitapta Hristiyan kültürü öğretiliyor. Müslümanlara hitap eden bir müfredat yok. Koskoca kitapta Müslümanlar için küçücük bir yer ayrılmış. Peygamberimizin ismi ise sıradan bir isim gibi veriliyor. Daha da vahimi birçok yerde Müslüman Türklerin din derslerine papazlar giriyor! Osmanlı ise ders kitaplarında işgalci, işkenceci ve yağmacı olarak gösteriliyor. Örneğin 5. Sınıflar Sosyal Bilgiler ders kitabının 21. sayfasında Osmanlı imparatorluğu için verilen bilgi aynen şu şekilde; “Osmanlı'da kan vergisi dedikleri devşirme varmış. Devşirme erkek çocuklarının ailelerinden zorla alınmasıymış. Sonra bu çocuklar Türkiye'ye götürülerek eğitiliyor ve acımasız asker olmaları öğretiliyormuş. Bunlara da yeniçeri deniliyor. Aynı kitabın 92. sayfasında ise; “Halkını Osmanlıların yağma ve işkencelerinden korumak için vasallığı kabul etti...” şeklinde bilgiler yer alıyor. Çoğu yerde Makedonların Osmanlı yağmacılarına(!) karşı verdikleri sözüm ona özgürlük mücadeleleri abartılı bir şekilde Türk çocuklarına aktarılıyor! Durumun vahametini gördünüz mü?

Makedonya'da Müslüman Türkler eğitim aracılığıyla asimile ediliyor. Bu çok trajik bir hakikattir. Çaresiz Türk dizilerinden Türkçe öğrenmek zorunda kalıyorlar. Dinlerini öğrenemiyorlar ve her geçen gün tarihi köklerinden kopartılıyorlar. Cumhurbaşkanımız burada yaşanan bu vahim soruna bir el atmalıdır. Buradaki sivil toplum kuruluşlarımıza da gerçekten büyük sorumluluklar düşüyor. Etkinliğe

katılan Türk öğretmenlere bir sendika kurmalarını tavsiye ettim. Çünkü hala sendikaları yok ve dağınık mücadele ediyorlar. Müslüman Türkler Makedonya'da artık kendi müfredatlarını kendileri belirlemelidir. Bu anlamda Türk partileri üzerinden hükümete baskı yapabilirler.

Makedonya'da okutulan ders kitaplarındaki hakaret içerikli ifadelerin kaldırılması için ne gerekiyorsa yapmalıyız. Türk dilinin yaygınlaşması, yaşatılması ve sağlam ellerde öğretilmesi için Türkiye'den destek alınmalıdır. Makedonya Türkiye arasında sık sık öğrenci-öğretmen gezileri, festivaller, panel vs etkinlikler tertiplenmelidir. Türkiye ile yaptıkları kardeş okul projeleri hiçbir işe yaramıyor çünkü Türkiye'den gelen bazı yardımlar Makedon müdürler tarafından gasp edilmektedir. Örneğin Makedonya'da eğitimi ilerletme bürosunda Türkçe departman yok. Makedonya'daki eğitim öğretim faaliyetlerinde görev alan FETÖ militanları da tespit edilip derhal tasfiye edilmelidir. Balkanları ihmal etmemeliyiz. Daha büyük ve profesyonel organizasyonlarla dünyanın her yerinde varlığımızı kaliteli bir şekilde hissettirmek mecburiyetindeyiz. Durmadan, bıkmadan, yorulmadan...

51-Günaydın çocuklar! Sağ ol!

23.01.2017/Milat

Sabahın erken saatlerinde sıradan bir devlet okulunun yanından geçiyorsanız eğer çocukların hep bir ağızdan yüksek sesle “sağ ol” dediklerine şahit olursunuz. 60 yıldır kanıksanmış bir selamlaşma ritüeli bu! Öğretmen sınıfa girdiğinde çocuklar ayağa kalkar, baş dik, göğüs ileride “hazır ol” vaziyetinde beklerler. Öğretmenler bu konuda çok titizdir, çocukların duruşlarında, kıyafetlerinde, saç uzunluklarında herhangi bir eksikliğin olup olmadığını kontrol ettikten sonra “Günaydın!” der. Sınıf aynı anda ve gür bir sesle “sağ ol” şeklinde cevap verir/vermek zorundadır. Sonra “Nasılsınız? Sağ ol! Oturun çocuklar! Sağ ol! Selamlaşma faslı burada biter. Basit, sıradan bir uygulama gibi görünse de çocukların zihnini şartlandıran, otomatığe bağlayan onları aynı tempoda ritimde ve biçimde düşünmelerine neden olan problemleri bir uygulamadır bu. 50'ye yakın eğitimciye neden böyle yaptıklarını sordum. Verdikleri cevap “disiplin” oldu. Bir benzerini askeri eğitim kışlalarında gördüğümüz bu tür militarist ritüellerin istisnasız tüm eğitim kurumlarında görülmesi ve sıradanlaşması hakikaten trajik bir hadisedir.

Çocukların büyümesini durduran bir eğitim düzeneğine sahibiz. Okula öğrenme aşkıyla gelen pırıl pırıl çocukların daha ilk aylarda silikleştiği, donuklaştığı, robotlaştığı bir düzenden bahsediyorum. Okullarda çocukların ilgi ve yeteneklerine göre ayrılması ise ortalama 30 dakika gibi kısa bir sürede gerçekleşir! Bu sürede çocuklar tek bir sorunun cevabını vermek durumundadır. Büyüyünce ne olmak istiyorsunuz? Cevaplar alınırken marangoz, oto lastikçisi, terzi vs türünden meslek türlerini tercih edenler ise kınanır, ayıplanır, dışlanır. Bugün ülkede maharetli bir marangozun sırf eğitim almadığı için cahil sayılması biraz da bu okul kültüründen kaynaklanmaktadır. Birçoğunun da ne olacağına zaten annesi ya da babası karar vermiştir. 3 İdiots filmini izleyenler hatırlayacaktır. Benim oğlum büyüünce doktor olacak, mühendis olacak...

Ve yarış başlar... Yani, öğrenmenin polis zoruyla tekele dönüştüğü çark işlemeye başlar. Kilosu kadar ağır kitap yüklü çantaları omuzlayan çocukları zorlu yıllar beklemektedir. Boyundan büyük bir yükün altına sokulurlar. Birbirinden farklı alanlarda ağır ders konuları, ezberler, tanımlar, formüller, ritüeller, sınav baskısı/korkusu, disiplin, şiirler, marşlar, abartılı yakın tarih yalanları, uygun adım yürüyüşler, saç, baş kontrolü, tek seçenekli kıyafet modelleri... Grace Llewellyn'in ifadesiyle günün altı saati boyunca size ne yapacağınıza, ne giyeceğinize, ne söyleyeceğinize ne düşüneceğinize karar veren otoriter öğretmenler... İlgi ve yeteneklerine göre değil de nüfus cüzdanlarındaki doğum tarihlerine göre belirlenmiş ortalama 40 kişilik sınıflar... Öyle ki bu kapalı, soğuk, sevimsiz mekânda izin almadan konuşamazsınız, sıralarınızda belinizi olabildiğince doğrultmak durumundasınız, size verilen kompozisyon ödevini de basmakalıp klişe cümlelerle doldurmalısınız, zil çaldığında defteri kapatıp diğer zil çaldığında açmalısınız...

John Holt “Eğitim Yerine “ adlı eserinde; “Eğitim, zorunlu eğitim, zorla öğretim insanlık bilincine ve zekâsına karşı işlenmiş bir suç ve zorbalıktır” der. Çocukların doğuştan gelen merakını, yaratıcılığını engellemeden, saptırılmadan, doğallıya yönünü bulmasına, keşif yapmasına, kendini tanımasına imkân ve fırsat tanımadığımız ölçüde eğitimdeki bu zorbalık korkarım devam edecektir. Geçenlerde Anayasa'nın 42. maddesi ve 1739 sayılı MEB Temel Kanunu çerçevesinde yeni müfredat açıklandı. Ağır ders yükü kısmen çocukların üzerinden kaldırılacak. Bazı ünitelerde değişiklik yapıldı. İnkılap Tarihi dersi kaldırılmadı ancak konuları az da olsa hafifletildi. Bu konuda bir adımın atılacak olması sevindirici bir gelişme. Ancak yukarıdan itibaren sıraladığım zihniyet olduğu gibi muhafaza ediliyor. Biliyorsunuz AK Parti 6. Milli Eğitim Bakanı ile yoluna devam ediyor. Bunlardan en uzun süreli kalan ve FETÖ'ye eğitimin kapılarını sonuna kadar açan Hüseyin Çelik oldu! Son bakanlarımız Nabi Avcı ve İsmet Yılmaz dönemlerinde ancak bir şeyler yapılmaya çalışılıyor. Ne var ki daha henüz kimse eğitimin

yapısıyla oynayamadı. Türkiye'de eğitimle oynanıyor, eğitim yapboza çevrildi gibi klişe eleştirilere kulak asmayın. Bu ülkede eğitimin yapısıyla 1924 yılından beri hiç oynanmadı. Keşke eğitimle bir kez olsun oynansa! Oynansa da çocuklar okula adım attıkları ilk günden itibaren önce insan olduklarının idrakine varsalar.

Eğitim, Türkiye'nin zeki çocuklarının var olan kapasitelerini, yeteneklerini köreltiyor. Bu tür bürokratik eğitim sisteminde ancak itaatkâr, otomatige bağlanmış, kendini tanımayan, yeteneklerini bilmeyen, saçma sapan disiplin kurallarıyla da iç dünyaları zedelenmiş mekanik bireyler piyasaya sürölüyor. Türkiye'de çocuklar bir yerlere geliyorsa bu mevcut okul düzenine rağmen oluyor. Bir ülkede kültür, sanat, mimari, felsefe, bilim, edebiyat alanlarında kaliteli insanların yetişmemesi için bir düzenek kurun deselerdi ancak bu kadarı olurdu. Gittikçe bireyin içsel dünyasını tahrip eden bu tür bir eğitim anlayışının artık sıfırlanması ve yeni baştan bir eğitim sisteminin tesis edilmesi gerekmektedir. Gelineen noktada artık buraya/bize ait eşref-i mahlûkat temelinde yeni bir eğitim anlayışının oluşturulması elzemdir. Önce insan yahu! Çocukların merakını tetikleyen, klasik, eski okul anlayışından tamamen farklı okul türleri üzerine de artık kafa yormaya başlamalıyız.

52-Seküler bilimsel diktatörlük: Ezberledikçe, ezildik

27.02.2017/Milat

Başkan Roosevelt, 1948 yılında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda imzalanan “İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'ni “Bütün insanlık için Magna Carta!” diyerek takdim etmişti. Aydınlanma çağıının çocukları da yıllardır Anadolu'nun saf çocuklarına Magna Carta'yı “büyük özgürlük fermanı, büyük senet, ilk anayasa” diye yutturmaya kalktı. Oysa yönetimde de söz sahibi olmak isteyen dönemin bankerlerinin 15 Haziran 1215'te Kral John'a zorla imzalattıkları ve içinde halk olmayan bir senetten bahsediyoruz. 25 barondan oluşan komite istediğinde kralın kalesine ve mallarına el koyabilecek ve kararlar alabilecekti. Bu düpedüz feodal ayrıcalıkların yeniden tanınmasını getiren bir anlaşmaydı. John Hopkins Üniversitesi öğretim üyelerinden Sidney Painter'in ifadesiyle Magna Carta'da demokrasi yoktu. Bu günümüze kadar gelen finans baronlarının, büyük holdinglerin medya başta olmak üzere çeşitli manipülasyon araçlarıyla hükümetlere baskı yapıp ipleri ellerinde tutma zorbalığından başka bir şey değildi. Bu zorbalık hala devam etmiyor mu?

1936 yılında Londra'da yapılan bir müzayedede Newton'un el yazmalarını satın alan İngiliz İktisatçı John Maynard Keynes büyük buhrana aldırmadan 3 yılını bu belgeleri incelemeye ayırdı. 1942 yılında da Londra'daki Kraliyet Kulübünde düzenlediği bir programda bu belgeler hakkında bir konferans verdi. Keynes, Newton'un 1696 yılında sandıklara doldurup Cambridge'den ayrıldığı günden bu yana hiç okunmamış gizli el yazmalarını açıkladı. Konuşmasının sonunda şöyle dedi; “Bu çalışmaları okuyan biri Newton'un gerçekte Akıl Çağı'nın ilk Tanrısı ve öncüsü değil tam tersine Babil ve Sümerlerden beri yaklaşık 10 bin yıldır var olan gizli entellektüel dünyanın son temsilci bir majisyen olduğunu anlayacaktır.” Bizim çocukların Newton hakkında bilmesi gereken onun başına düşen elmadan başka bir şey değildi. Aydınlarımız ise aynı zamanda alşimist ve okültist olan Newton'un bu yönünü görmezden gelerek, burun kıvırdı. Aşırı bilimciyiz ya, komploya girer mi diye ödümüz kopar!

Bizler batının yıllardır önümüze koyduğu metinleri ezberleyen/ezberlettirilen, ezberledikçe ezilen, ezildikçe mensubiyet duygularını yitiren bir dönemden geçtik. Ne yazık ki okullarımız hala bu vazifeyi kusursuz bir şekilde devam ettirmektedir. Sadece İspanyol Engizisyonu'nda 35 bin kişiyi diri diri yakan, 20 bin kişiyi işkenceyle öldüren, 300 bin kişiyi küreğe ve müebbet hapse çarptıran, 200 bin kişiyi süren, 5 milyon kişinin de mallarını yağma eden bir karanlık çağdan haberdarızdır ancak Avrupa'nın uyanışını Müslüman İspanya'dan değil İtalya'dan başlatırız. Kilisenin despot tutumuna karşı akli öne çeken aydınlanma çağıının filozoflarının sonradan akli nasıl putlaştırdıklarını, aklın ve bilimin nasıl da esiri olduklarını dillendirmek pek hoşumuza gitmez. Oysa Eric Hoffer'in da ifadesiyle bu insanlar insan mantığının ve sınırsız zekâsının yüceliğine aşırı derecede inanmış zavallı kişilerdi.

“Coğrafi keşifleri” ballandıra ballandıra anlatan millî coğrafya kitaplarımız, kâşiflerin sömürgeci birer katil olduklarından bahsetmez mesela! Latin Amerika'da 3 büyük medeniyeti yerle bir edip kıymetli eşyalarını eriterek paraya dönüştürdükleri, orada yaşayan masum insanları katlettikleri ders kitaplarımızda yer almaz. Macellan'ın sömürgeciliğinden, Kabalacı Kolomb'tan bahsedilmez. İktisat kitaplarında dünya haklarını iliklerine kadar sömüren Rothschild'lere yer verilmez. Bugün 15. yy'nın yüksek sanat anlayışını bilmeyen entelektüelden sayılmaz ancak Michelangelo başta olmak üzere birçok mimar, ressam, heykeltıraşı finanse eden, koruyup kollayan ve “sanatı günümüzün medya gücü gibi kullanan” eli kanlı, despot, para baronu Medici ailesini kimse mevzu bahis etmez. Machiavelli'yi dilinden düşürmeyen aydınlarımız onun Prens adlı kitabını -tek zevki insanları ayaklarından asmak olan- korkunç Medici ailesinden katil 2. Lorenza'ya ithaf ettiğini bilmez. Bilse de işine gelmez. Aydın konforunu bozmak istemez.

Sekülerleşme dönemi olarak da bilinen, deizm, kapitalizm, liberalizm, laiklik, akılcılık ilericilik gibi çocuklar doğuran aydınlanma döneminin filozoflarından Descartes, Bacon, Locke, Leibniz, Hume,

Kant, Voltaire, J.J. Rousseau, Montesquieu gibi akılı yücelten, putlaştıran, bilimperest insanları sırasıyla sayamayanların adam yerine konulmadığı bir ülkede yetiştik. Batılı bilim adamlarını, filozoflarını bilelim, o ayrı mesele. Lakin bugün hayatımızı, eğitim sistemlerimizi bilim, düşünce, iktisat ve medya piyasasını tekelinde tutan batı sisteminin çekip çevirdiğini ve bunun karşısındaki ezikliğimizi de bilelim! Düşünün, okullarımız hala bilimin, sanatın, kültürün tek kaynağı olarak batıyı işaret ediyor.

Eğitim, 90 yıldır batıcı, seküler, aydınlanmacı, pozitivist bir temelde işlev görüyor. Batı sistemini ezberletmekten geçmişimizi unuttuk, unutturdular. Bugün gençlerimiz Kudüs'n, Bağdat'ın nerede olduğunu bilemeyecek kadar geçmişinden kopuk vaziyette. İngiltere Başbakanı Cameron (2014) 10, 7 ve 3 yaşındaki çocuklarını iPod, akıllı telefon ve Disney kanallarından uzak tutarken bizim çocuklara teşvik edilmesini oturup düşünmeliyiz. AK Parti'nin son 14 yıldır hiç kafa yormadığı bir meseleden bahsediyorum. Erdoğan'ın eğitime ve kültür-sanata yaptığı vurgulara kimse kulak asmıyor. Oysa işe önce buradan başlamalıyız. Yeni dönemin dinamiği eğitim olmalıdır. Son günlerde elime güzel bir kitap geçti. Bu yazıyı da yazmama vesile olan S. Bilgehan Eren'in çıkmaz Sokak Global İktisat adlı kitabını mutlaka okuyun derim.

53-Batıcı eğitim sisteminden ne zaman kurtulacağız!

20.03.2017/Milat

Ülkelerin topla, tüfekte işgal edilmesinden daha kötüsü zihinlerin işgal edilmesidir. Yıkılan binaları tamir edersiniz ancak yıkılan değerleri yeniden inşa etmek yüzyıllarınızı alır. Bizler batı değerleri üzerine inşa edilmiş bir eğitim sistemi aracılığıyla zihin işgaline maruz bırakılmış bir milletiz. Kültürümüz, insana bakışımız, örf, adet ve geleneklerimiz inkılap adı altında heba edildi. Bugün Türkiye bu köksüzlüğün zevkini çıkaran insanlarla dolu! Okullarda istatistiki bilgiler, grafikler ve topografya haritaları yardımıyla bir Türkiye anlatılıyor. Haliyle çocuklar kimi yerlerde dağların denize dik kimi yerlerde de paralel uzandığı ve elbette yedi bölgeye ayrılmış, üç tarafı denizlerle çevrili bir Türkiye'yi biliyor. Bu coğrafyada üretilen değerleri, ilim irfan birikimini, insanla ve doğayla kurulan irtibatı, adaleti, birliktelikleri, bilim ve teknolojiyi bilmiyor. İstanbul'un karadan yürütülen gemiler vasıtasıyla alındığını ezberlediler ancak neden fethedildiğini bir türlü idrak edemediler. Ettirilmiyor çünkü!

Biz yitik malımız olarak gördüğümüz hikmeti batıya çaldırdık. Batının teknik gücü karşısında da çaresiz yılgınlığa düştük. Yüz yıldır batının teknik gücünü benimseyelim ama ahlakı ve fikirlerinden uzak duralım şeklinde aptalca bir tercihe zorlandık. Ne hazin bir ikilemdir bu biliyor musunuz? Çünkü batı demek silah, sanayi, bilim, teknoloji, insan hakları ve özgürlükler demektir(!) Oysa batı, küresel sistemin varımızı-yoğumuzu çaldığı sonra çaldıklarıyla bize hava bastığı, aşağıladığı, içinde insanın yer almadığı bambaşka bir dünyaydı. Batı düşünce yapısı bir çatışma üzerine kuruludur. Mitolojide anlatılır. İnsandan yana yer aldığı için Zeus tarafından Kafkasya'da kayalara zincirlenen ve acımasız cezalara çarptırılan Prometheus örneğini bilirsiniz. Güya özgürlük masalıyla servis edilir. Oysa batı dünyasında insan olmak insandan yana tavır takınmak işkenceyi gerektirir.

Kısacası batı hiçbir zaman insana ve değerlerine saygı duymadı duyanları da cezalandırdı. Bugün eğitim sistemlerini tehlikeli ilaç teröristleri yaratmak için tesis etti. Seküler eğitim sisteminin mezun ettiği kiralık katillerle çalışıyorlar. Hemen her gün laboratuvarlarında yeni hastalıklar icat eden üstün zekâlı, başarılı mühendisleri var batının! Afganistan'da ABD askerlerine mayın taraması yapan çocukların havada uçuşan kol ve bacakları onların nazarında başarı için ödenmesi gereken bir bedeldi. (M.Albright) Biz bu dünyaya yabancıydık dostlar. Ne hazindir ki eğitim aracılığıyla, çağdaşlık kisvesi altında bizi zorla batının bu acımasız dünyasına doğru ittiler.

Yunan, Roma, Yahudi ve Hristiyan geleneklerin harmanlandığı batı dünyasının karşısında duyduğumuz ezikliği, çaresizliği imparatorluğu tepemize yıkanların tesis ettiği sömürgeci eğitim sistemine borçluyuz. O yüzdendir ki eğitim seviyesi yükseldikçe millettten uzaklaşıyorlar. Ciddi bir şahsiyet kıyımı yapıldı. Batının Rönesans ve Aydınlanma Çağı'nı köpürte köpürte anlatan aydınlarımız modernizmin Ortaçağ'ı aratmayan bir neo-feodalizme yol açtığını hep görmezden geldiler. Çocuklarımız çaresiz bilimin despotluğuna boyun eğen bir kıvama getirildi.

Zavallı yeni nesil, hiç hak etmediği bir eğitim sisteminin kısılcasında inin inin iniyor. Çölde su arar gibi tarihlerini/kendilerini arıyorlar. Kendinden başkasını yabancı, kendine düşman gören, ülkesine mesafeli, değerlerine kayıtsız, yerini yurdunu idrak edemeyen batı ahlakına göre yetiştirilmek istenen zavallı nesil! Öğretmenleri, hapishaneyi andıran, soğuk sevimsiz binaların arasında onlara müfredat gereği hayal kurmayı öğretiyor. Hayal dünyası gelişmiş(!) çocuklar isteniyor. Milli eğitim bakanlığı ve UNICEF'in projelerine destek veren Aydın Doğan Vakfı da hayal kurabilen çocuklar istiyoruz diyor! Oysa hayal, insanı güdülerine esir eden bir narkoz hali. Kafasında kurduğu suni kurguya tapınma durumu. Hayalci nesil çaresizlik içerisinde kıvranan ve her daim bir uzlaşma arayan nesildir. Bir kabulleniş ve itaatkârlık halidir bu. Neden onları rüya görmeye teşvik etmiyor eğitim? Neden onların bir rüyası yok? Ve neden bir rüyaya talip değiller? Peygamberler hayal kuran insanlar mıydı mesela?

Geçenlerde kırk üç yaşına gelmiş esnaf bir arkadaşım son zamanlarda google aracılıya tarih çalıştığını söyledi. Bu merakın nereden geldiğini sorduğumda; “Erdoğan sayesinde tarihimize merak sardım okudukça özgüvenim artıyor” dedi. Düşünebiliyor musunuz? Bu ülkenin insanı kendi tarihini okul dışı kaynaklardan öğrenmek mecburiyetinde kalıyor. Ben bu ülkenin sendikalarına, sivil toplum örgütlerine, medyasına, eğitim çalışanlarına temel sorunun bir anlayış/zihin sorunu olduğunu hatta bu sistemin bize ait olmadığını bir türlü anlatamadım. Sendikalar ğretmen maaşlarıyla ilgilenmekten, atamalara dâhil olmaktan, gazeteciler köşe kapmaca oynamaktan MEB tadilat yapmaktan bu esaslı soruna ciddi manada kulak verilmedi.

Muhafazakrların gündeminde ise asla yer etmedi. Bize ait yeni bir okul sistemi üzerine kafa yormak yerine yıllardır çocuklarını FETÖ'nn okullarına vermeyi tercih ederek eğitim meselesini hafife aldılar. Sonuç ortada! Bu topraklarda çok okul kuruldu. Düne kadar bizi yönetenlerin yetiştirildiği Robert Kolejleri, Galatasaray Liseleri, Alliance İsrailite okulları, FETÖ okulları ve ağdaş laik, ilerici Kemalist okullar...(zorunlu) Ne var ki bu ülkenin tarihi ve kültürel kodları üzerine inşa edilmiş buraya ait, bize özgü ve özgün okullar henüz açılmadı. Daha ne kadar bekleyeceğiz?

54-Çocuğunu seven CHP'den uzak dursun!

06.04.2017/Milat

CHP, ilkokul çocuklarına; “Geleceğim için, karanlıkta kalmamak için, özgürlüğümüz için, yurttta barış dünyada barış için, güneşli yarınlar için” gibi sloganlarla “hayır” dedirtiyor. Bu ülkenin çocuklarını geçmişle olan bağlarından, tarihi kültürel birikiminden, örf, adet ve geleneklerinden kopartarak sıfır kilometre bir ulus yaratmaya kalkan CHP, bugün gelecekte bahsediyor!

Ülkenin yeni maarif politikası belirlenirken ilk şart; Eski devrin(Selçuklu-Osmanlı) hurufatından(saçma sapan şeyler) uzak olması planlanıyordu. Buna ilk tepki Karesi Mebusu Hasan Basri Beyden geldi. “Bu kongre halkın en samimi hissiyatını incitmiş evliya-yı etfali(öğrenci ana babaları) derin derin düşürmüştür.”(doğru! Sesleri) Çünkü diyordu mebus; maarif müessesesi her şeyden evvel halkın ruhuna ve terbiye-i içtimasına uygun olmalıdır. Maarif Vekâleti buna aykırı hareket edemez.” Ama edecekti! Eğitim, Aliance İsrailite mezunu İttihat Terakki' mensuplarına emanet edildi. 1 Mart 1924 yılında “Dini terbiye değil milli (milliden kasıt, ulusçuluk) terbiye istiyoruz” denilerek “Tevhid-i Tedrisat Kanunu” çıkarıldı. İnönü ise; “ bu kanuna yapılan her cahilane itiraz ve teşebbüs bertaraf edilecektir” diyerek bir de tehdit etti!

İşe önce çocuk dergileri aracılığıyla Osmanlı eğitim sistemini, kültürümüzü ve değerlerimizi aşağılamakla başladılar. Başlı fesli, ağzından köpükler saçan, sakallı, eli sopalı muallimlerin çağdaş kıyafetli öğrencileri dayaktan geçiren karikatürleri yayınlandı. Ders kitapları ise medeniyetimizi aşağılayan bilgilerden geçilmiyordu. Anlayacağınız İstiklal Harbi'nde vatani uğruna şehit düşen insanlardan sağ kalanlarına ölümden beter bir gelecek bekliyordu.

1927 yılında eğitim programına; Eğitimin laik ve tek okul esasına dayanması ilkemizdir. Eğitimde amacımız ulusal toplumu uygarlaştırmaktır” maddesi eklendi. Yine o yıllarda Ruşen Barkur'a “Din yok milliyet var” başlıklı bir de başucu kitabı yazdırıldı. “Bizim dinimiz milliyetçiliktir kutsal kitabımız ulusalcılığımızdır” yazıyordu kitapta!

CHP, yeni bir ulus yaratma idealine dayanan zorba faaliyetlerine start vermişti. İstiklal mücadelesinden yeni çıkmış olan millet artık giyimiyle, alfabesiyle, üstten kumanda edilen laik yaşam biçimiyle çağdaşlaşma yolunda durmadan ilerleyecekti! Harf inkılabı tam da bu gerekçeyle çıkarıldı.

Türk vatandaşları evlerinin dışında umuma açık yerlerde, her zaman Türkçe konuşacaklardı. Aksi takdirde 1 ila 7 gün arasında hapis ve 10 ila 100 kuruş arasında para cezası yiyeceklerdi. Dahası diplomalarına el konulacak ve doktorluk, öğretmenlik ya da gazetecilik yapamayacaklardı. Şark İstiklal Mahkemesi Savcısı Ahmet Süreyya Özgeevren'in bir hatırasında da yer verdiği gibi; “...Bir gün mahkemeye karayağız bir Kürt genci getirdiler. Hâkimler sorguya çekti. Türkçe bilmediği anlaşılnca, hâkimler danıştılar ve delikanlının idamına karar verdiler.

Gerekçeleri; Türkçe bilmeyen bir kimseden bu memlekete hayır gelmeyeceğinden idamına karar verildi. Hemen o gece götürüp astılar! Bugün ise Kürtçe yasaklı bil dil olmaktan çıktı. İlkokullarda 1933 yılından beri askeri esas duruşta okutturulan andımız adlı ultra ırkçı yemin metni ise yine Hitler'den ödünç alınan CHP imalatı bir metindi. CHP'nin tüm muhalefetine rağmen o da kaldırıldı.

CHP, çocukları üzerinde yatırım yapılan birer nesnelere dönüştürdü. Çocuğa doğrudan çocuk olduğu için değil kendi ideolojisine sadık birer vatandaş olacakları için değer verdi. Bugün de aynısını yapıyor! CHP zihniyeti eğitim alanında yürürlüğe soktuğu kanunlarla, tam bir Hitler anlayışıyla 80 yıldır bu ülkenin çocuklarına zulmetti. Dünyadan kopuk, tekçi, ülke düşmanı bir nesil yetiştirmeye kalktı. Onlara göre halk, her zaman yontma taş devrinden kalma bir mağara insanı oldu. Güneşli yarınlar için de çağdaş, Kemalist eğitim sistemiyle eğitilmeleri gerekiyordu!

Ey Büyük Ata! Ey Tanrının oğlu! Ey Yüceler yücesi! On yedi milyon yetiştirdiğin, yokken var ettiğin ürk gençliği hizmetinde... Sen bizi yukarıdan izleyensin. Sen kaderimizi çizensin. Sen bizi yaşatansın!' diyen bir gençliğin peşindedir CHP.

Dünden bugüne fitrata aykırı bir eğitim sistemiyle milyonlarca çocuğun geleceğini karartan, laiklik kisvesi altında başörtülü öğrencilerin hayatını zindan eden, fakir Anadolu çocuklarını katsayı zulmü ile mağdur eden CHP'nin evvela bu ülkenin çocuklarına bir özür borcu bulunmaktadır. Anadolu'nun zeki öğrencilerini tekçi ideolojiye kurban eden bu zihniyet bugün utanmadan çocuklar üzerinden kampanya yürütüyor. Gelecek diyor, özgürlük diyor! Eğer Erdoğan'ın demokratik hamleleri olmasaydı bu ülkenin çocukları hala yasakçı, baskıcı, zorba, tekçi bir sistemin kurbanları olmaya devam edeceklerdi. Bugün bile sizi İzmir'den denize dökeriz diyebilecek kadar millet düşmanı bir zihniyettir bu!

Çocuklarımız Erdoğan hükümetleri döneminde bir nefes aldı. Tarihiyle, kültürüyle bağ kurdu. CHP yasaklarından ve zorbalığından kurtuldu. Çocuklarımızı bir daha CHP zihniyetinin eline bırakmamak için evet demeliyiz. Ülkesini seven, ahlak vicdan sahibi, kaliteli bir nesil istiyorsak evet demeliyiz. Yıllardır eğitime kafa yoran biri olarak diyorum ki; çocuğunu seven CHP'den uzak dursun... Çünkü en büyük çocuk istismarcısı CHP'dir.

55-MEB’de FETÖ temizliği şart!

27.04.2017/Milat

İsterseniz evvela 23 Nisan'dan başlayalım. TBMM'nin açılışının birinci yılından itibaren kutlanmaya başlanan “23 Nisan Ulusal Egemenlik Bayramı” egemenliği padişahıdan alıp halka vermesini kutlamak amacıyla yürürlüğe sokulan bir bayramdır. Yani bayramın başta çocuklarla bir alakası yoktu. 1925'ten beri Çocuk Esirgeme Kurumu'nun da ayrıca kutladığı “23 Nisan Çocuk Bayramı” vardı. Bu iki bayramı birleştirerek çocuklara armağan eden kişi Kenan Evren olmuştur.

17 Mart 1981'de kabul edilen ve 19 Mart'ta Resmi Gazete'de yayımlanan kanunla bayramın adı "Ulusal Egemenlik Bayramı" olmaktan çıkmış ve "23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı" olarak değiştirilmiştir. TRT ise UNESCO'nun 1979'u Çocuk Yılı olarak duyurmasının ardından, “TRT Uluslararası 23 Nisan Çocuk Şenliği”ni başlatarak birçok ülkeden davet edilen çocuklarla o günden beri çeşitli etkinlikler tertiplemektedir. Bu tür resmi bayramların ezoterik içerikli kutlama ritüellerine girmeden(başka bir yazıda işleriz) asıl meseleye gelmek istiyorum.

Törende FETÖ izleri

Bilindiği gibi her yıl 23 Nisan'da geleneksel olarak çocuklar kısa süreliğine cumhurbaşkanı, başbakan ve bakan makamlarına oturtularak görüşleri alınır. Bu yıl Sayın Binali Yıldırım'ın ve basın da hazır bulunduğu böylesi bir ortamda çocuklardan birinin eline verilen metinde FETÖ'nün dinler arası diyalog projesinden övgüyle bahsedildi. Açıkçası FETÖ küçücük bir çocuğu alet ederek Binali Yıldırım'ın ve basının önünde propaganda yaparak “biz hala buradayız” mesajı verdi. Bir özel kanal da yurtdışından getirilen çocuklarla Türkçe Olimpiyatları kıvamında program yaptı.

...

İlginçtir medyamız bu skandalı görmemeyi tercih etti! Sivil toplum örgütlerinden hassasiyet göstereceğine inandığım bazı büyük sendikaların sitelerine baktım orada da bir şey yoktu! FETÖ bir çocuğun eliyle başbakanın gözlerinin içine baka baka “dinler arası diyalog projemiz devam ediyor” dedirtiyor ancak medya ve STK'larımızdan en ufak bir tepki yok! Bu konuda sanırım öğretmene bir soruşturma açılmış. Umarız soruşturma sadece öğretmenle sınırlı kalmaz.

Türkçe Olimpiyatları!

Bundan üç hafta kadar önce yine sosyal medyadan tepki gösterdiğim benzer bir hadise yaşanmıştı. 15 Temmuz darbe girişiminden sonra hazırlanıp dağıtıldığı söylenen 6. Sınıf Sosyal Bilgiler ders kitabının bir yerinde “Türkçe Olimpiyatlarından” övgüyle bahsedilmekteydi. Bu bilginin bir sonraki ders yılında düzeltileceğini ifade ettiler. Ettiler ama o bilgi yıl boyunca FETÖ'cü öğretmenler tarafından çocuklara tüm detayıyla anlatıldı. Ve anlatılmaya devam ediliyor. Şunu demek istiyorum. 62 bin okulu, 76 milyar liralık bütçesi, 1 milyona yakın personeli ve 20 milyon öğrencisiyle devasa bir kurum olan MEB'de FETÖ hala etkin ve faal. Çünkü ciddi manada temizlik yapılmadı.

Bakınız bir üst akıl projesi olan FETÖ işe önce eğitimle başladı. Biz hala FETÖ eğitim sisteminin yol açtığı tahribatın zararını telafi edemedik. Edemedik çünkü telafi edebilmek için önce FETÖ eğitim sistemini çözmemiz gerekiyor. FETÖ “Işık evleri” adını verdiği hücrelerde örgüt için canını feda edebilecek derecede gözü kara militanlar yetiştirirken diğer taraftan Kemalist eğitim sistemi buna yardımcı oldu. FETÖ ve CHP eğitim konusunda da başından beri ittifak içerisindeydiler.

Önce eğitim şart!

Anadolu'nun dindar insanı milli olmayan değer karşısı resmi eğitime tepki olarak çocuklarını bu örgütün eline teslim etmek mecburiyetinde kaldı. Yıllardır işe önce eğitimden başlayalım derken kastettiğim buydu. Çünkü MEB, FETÖ'nün varlık bulduğu, işlerini kolaylaştırdığı bulunmaz fırsatlar sunduğu devasa bir alandı.

Dolayısıyla FETÖ milli eğitim aracılığıyla bir taşla iki kuş vurmuş oldu. Kemalist eğitim sistemi aracılığıyla milyonlarca çocuğun geleceği heba edilirken FETÖ kendi örgütü için militan devşirdi. Diyanet yıllardır nasıl dinler arası diyalog projesine uyanamamışsa ki gırtlığına kadar FETÖ'ye batmış durumdaydı. MEB de yıllardır FETÖ okul sistemi konusunda uyanamadı çünkü o da gırtlığına kadar FETÖ'ye batmış durumdadır. İşin korkunç tarafı 15 Temmuz felaketine rağmen hala MEB içinde operasyon yapabiliyorlar.

Mutsuz bir eğitim!

Yazımın başında 23 Nisan'la ilgili bilgileri o yüzden verdim. Her yıl 23 Nisan'da çocuklara çok değer veren bir ülke görüntüsü çizeriz. Oysa onlar hapishaneyi andıran soğuk sevimsiz beton yığınları arasında milli ve yerli olmayan tekçi, ideolojik bir eğitim sisteminin kısılcı altında mutsuz bir hayat yaşıyorlar. Siz bana okulu seven tek bir öğrenci gösterebilir misiniz? Çünkü onlar için okul, yetişkinlerin kendilerini kontrol altında tutmak istedikleri havasız ruhsuz, heyecansız mekânlar. Demem o ki önce yerli eğitim sistemimizi kurmalıyız.

Kaldı ki tekçi Kemalist eğitim düzeneği tüm vahametiyle karşımızda dururken bizim dava delisi muhafazakârlar bu alanda dişe dokunur tek bir çalışma yapmadı. Çocuklarını seçkin FETÖ okullarına gönderip işin kolayına kaçtılar. Bugün beğenmedikleri eğitimsiz cahil buldukları fakir Anadolu insanının çocukları ise mağdur oldu. FETÖ eğitim sisteminin verdiği zararlar ortadayken büyük muhafazakâr gazetelerin, STK'ların ya da TV'lerin hiçbirinde medeniyet perspektifli yeni bir eğitim sistemi üzerine kelam edebilecek vizyon sahibi tek bir adam yetiştiremediler. Belediyelerde şiir okumak varken! Kısacası MEB'de ciddi bir FETÖ temizliği yapmadan eğitimi kurtaramayız.

56-Eğitimde temel sorun zihniyettir

01.06.2017/Milat

Yıl, 24 Ocak 1971. Yer, Ankara, Milli Nizam Partisi 1. Büyük Kongresi. Kürsüde Necmettin Erbakan konuşuyor. Mesele maarif politikalarına geldiğinde Erbakan, mevcut durumu şöyle özetler; “Manevi istila hareketi maarifimizi elimizden almış, gayri milli bir maarif yapmıştır. Çocuklarımıza milli ve manevi eğitim/terbiye yaptırılmıyor. Çocuklarımıza mekteplerimizde maalesef her türlü yabancı, batıcı zihniyetin görüşleri memnuniyetle veriliyor. Bu yanlış ve temelsiz maarif gençlerimizi kalbi boş yetiştiriyor. Uzun yıllardan beri takip edilen yanlış maarif politikamızın sonuçları olarak bugün başta üniversitelerimiz eşkıya yuvalarına döndü. Hakiki âlimlerimiz kalmadı, ilme hürmet kalmadı.”

46 yıl sonra bu sefer Beştepe Külliyesi'ndeyiz. Kürsüde Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan var. Konu; Eğitim ve kültür.

“14 yılda yaşadığı büyük dönüşümün en zayıf halkalarını ne yazık ki eğitim ve kültür oluşturuyor. Bu konularda hayâl ettiğim düzeylere ulaşamamış olmamızdan fevkalâde müteessirim.” Bir başka konuşmasında; “Kültür inkılabına ihtiyacımız var. Kendi helikopterlerimizi yapar hale gelmişiz ama yaptığımız bu helikopterler, bu uçaklar bize bombayı yağdırmaya başlamış ve onlar bizi öldürmeye gelmiş. Mesele, fiziki mekânların olmasından öte şu gönülleri halletmek, bu kafa yapısını halletmek, zihinleri halletmek. Onun için kültür inkılabı...”

Şimdi tekrar geriye gidip Üstad Necip Fazıl'a kulak verelim.

Üstad, Balzak'tan ilhamla “devler gibi eser vermek için karıncalar gibi çalışmalı” diyor. Ferdin ve toplumun inşasındaki bütün esasları veren fikirler manzumesi, mücerret ve müstakil idrak zemini ve ilm-i edepten bahsediyor. Bir taraftan da fikirde ağır sanayiye ulaşmamışken daha işin ham maddesi olan meselelerin bile ne olduğunu bilmeksizin bunun bir dalı halindeki makine işi olan ağır sanayiden bahsetmekteki garabeti anlatmaya çalışıyordu. Dahası insanın aradığının ne olduğunu bilmeden bulduğunun da ne olduğunu bilmeyeceği noktasından hareketle bilinenin aranması şeklindeki ruhi çabaya dikkat çekiyordu.

Velhasılıkelam “doğru düşünce olmadan doğru düşünce faaliyeti de olmaz” diyordu. Nane şekeri satıcısının ağzıyla fikirde ucuzluğun bize bir faydası yok çiğ köfte yaparcasına düşünce teknesinde pişinceye kadar yoğrulmak ve yoğurmak davası... Keşif ve eriş dehası... Bizi bir arada tutan ortak ahlak, ortak akıl, ortak idrak, şuur ve yerli bir düşünce... Üstadın temel derdi buydu. İş esasından yakalamıştı.

Lakin bugün bize hala maarif diye yutturulan şey bilmediğini bilmeyen, kavrayış yetersizliği, tekerleme ezberleyen, soyut düşünceden uzak, otomatige bağlanmış fast-food bir eğitim ve obez beyinler... Sonuç kravat aydınları, taklid, batıya karşı oluşt bile batıcı, miskin bir hayat, zevk ve zihin kayması ve ihanet... İşin hazin tarafı ne biliyor musunuz? Bunu milletin paralarıyla bedavaya getirmeye çalışıyoruz!

Yine üstadın ifadesiyle söylersek; Bilinmelidir ki dünyada kendisine göre bir dünya görüşüne malik olmaksızın düzen değiştirmeye çıkmış hiçbir hareket başarılı olamamıştır. Dolayısıyla işi, yerli ve orijinal kaynaklara bağlama marifeti teşekkül edinceye kadar tatil etmek! Yani evvela maarif davası. Aksi takdirde mesele şapka değiştirerek inkılap yaptığını sanan kafadan hiç de farkı olmayacaktır. Ve elbette bu davaya bir ruh cehdiyle girmek lazımdır. Evet, bu işin en ağır kısmı nefse yüklenen ağır bir yük. Bu iş için sağlam omuzlar gerekecek. Taklitten uzak, orijinal yerli fikir üretme müesseselerin yeniden hayat bulması gayesiyle kolları sıvamalıyız. Bir o kadar da şevk ve heyecanla. Yoksa şu anda milli eğitimde motivasyon sıfır!

Bakın yeri geldi mi Fatih'ten dem vuruyoruz ancak 13-14 yaşlarında bir çocuğu büyük düşündüren, bir ideal aşıl原因, davası uğruna mücadele etmekten bir an olsun geri adım attırmayan duygu, ahlak ve

terbiye nasıl verilmişti ya da Fatih'e İstanbul'u fethettiren tedrisatın mahiyeti neydi?” gibi can alıcı hususlara kafa yormuyoruz.

Bu bakımdan eğitimde sorunumuz kıt imkânlar, derslik, bina, öğretmen ücretleri ya da emeklilik yaşı vs değildir. Eğitimde temel sorun; bir zihniyet sorunudur. Çocuk Allah'ın aileye bir hediyesi, emaneti deyim yerindeyse bir tebessümüdür. Eğitimi bu anlayış ve düsturla ele almak durumundayız. Çünkü eğitim, tarih, kültür, çocuk ve aileden bağımsız ele alınmayacak kadar mühim bir alandır. Eğer dağıttığımız bedava kitaplarda hala tarihimize, milli ve manevi değerlerimize aykırı batıcı/yabancı fikirler yer alıyor daha da vahimi FETÖ propagandası yapılıyorsa bunu gözden geçirmek durumundayız.

Geçenlerde Cumhurbaşkanımız İmam Hatiplilere yaptığı bir konuşmada erkek öğrencilerin statta olmadığını görünce müdüre; “Nerede bu erkek öğrenciler” diye biraz da sitemle sual etti. Oysa asıl sorun, okullarda sendikalar eliyle becerikli kurnaz ya da torpilli beceriksizlerden oluşan ahlaksız bir sistemin inşa edilmesiydi. Ders kitaplarını yazarların da kahir ekseriyetinin devrimci-solcu, hümanist, Gezici tayfadan oluşmasıdır. Sorun araya mutavassıtların konması sorunudur. Kısacası bir ahlak ve zihniyet sorunudur.

57-Eğitimin ‘Milli’ olamama sorunu

13.07.2017 /Milat

Bir önceki yazıda "1924 yılında Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile temelleri atılan CHP eğitim sisteminin hala varlığını muhafaza ediyor olması trajedi değil de nedir?" demiştik. Buradan devam edelim. Kıyafetiyle, diliyle, diniyle, yeni kültür ve laik yaşam biçimiyle donatılan sıfır kilometre yeni bir ulusun inşa edilmeye çalışıldığı bir dönemde yürürlüğe sokulan eğitim sisteminin hala geçerliliğini devam ettiriyor olması hakikaten büyük bir talihsizlik.

Laik eğitim sisteminin temel vazifesi, pozitivist bilim anlayışını İslam'ın yerine ikame ederek yeni bir ulus dini meydana getirmektir. Haliyle totaliter laiklik anlayışıyla işlev gören eğitim sistemi bir avuç hastalıklı, marjinal, militan bir kesimin oluşmasına neden oldu.

CHP'nin bu ülkeye verdiği en büyük zararlardan biri de eğitim kurumları aracılığıyla zihinlerin işgal edilmesini sağlamak oldu. Okullar uzun yıllar hain üretme merkezleri gibi faaliyet yürüttü. Eğitim güç ve otoriteye bağlı/bağımlı, bir çırpıda düşünen, düşünürken yıkan, sınıfını ve ırkını her şeyden üstün gören fanatikler yetiştirdi. Öğretmenler de bu bağnaz ideolojinin misyonerleri olarak vazifelendirildi. Çünkü CHP eğitim sisteminin temel misyonu buydu. Bu ülkenin çocukları bilim, teknoloji, sanat, kültür, edebiyat, mimari gibi alanlarda tek bir şey üretmesin diye okulları açtılar! Güç ve otoriteye tapan, zayıf bünyeli, tarihsiz, ruhsuz, batı taklitçisi, örgüt yöneticilerinin ve kurnaz politikacıların işine yarayacak türden nesil/robot üreten fabrikalar inşa edildi. Küresel sistemin CHP eliyle bu ülkenin başına bela ettiği eğitim sisteminin en önemli vazifesi; çocuklarımızın doğuştan getirdiği yeteneklerini körelterek çok ciddi bir şahsiyet kıyımına yol açmasıydı. Bir yıkım ve imha pojesiydi bu!

Bugün FETÖ ile mücadele eder gibi eğitimle de mücadele edilmelidir. Kaldı ki FETÖ de mevcut eğitimin bu zayıf, çürük noktasından istifade ederek güçlendi. FETÖ bu ülkenin okullarında doğup, büyüdü. 60 yıldır CHP eğitim sisteminin yol açtığı tahribattan faydalandı. Eğitim sistemi, zihinleri dumura uğramış, kendi olamayan, zayıf, ezik bireyleri FETÖ'nün kucağına itti. FETÖ ise bu zihinleri işleyerek onları profesyonel birer haine dönüştürdü.

Hazin olan nedir biliyor musunuz? Bugün eğitim meselesi hala akıllı tahta(!), bedava dağıtılan süt ve ders kitapları, masa, sandalye, öğretmen maaşları, müdür atamaları ve dersliklerin artışı olarak ele alınıyor. Ne büyük bir gaflet! Kimse meselenin ciddiyetini anlamak istemiyor. 2017 yılında 1924 model, batıcı, çağdaş, laik CHP eğitim sistemini sürdürmeye çalışan Türkiye'nin nasıl büyük bir sorunla karşı karşıya olduğunu kimse görmek istemiyor.

Bu büyük sorun ne sendikaların, ne iktidarın ne medyanın ne de eğitimcilerin gündeminde yer bulabiliyor. Herkes işin kolayına kaçıyor. İktidar yaptığı dersliklerle övünürken sendikalar atama işleriyle meşgul oluyor. Medyanın umurunda değil. Öğretmenler de maaşlarının derdinde. Çocuklarımız ise gayr-i milli bir eğitim sisteminin kısıncı altında heba ediliyor. Hapishaneyi andıran okul binalarının içine sıkışmış çocukların feryadını kimse duymuyor. Neden bu çocukların çığlıklarını duymuyorsunuz?

Farklı yeteneklere ve zihin algılarına sahip milyonlarca çocuğu tek bir kişinin karakteri ve anlayışı doğrultusunda eğitmeye zorlamak her şeyden evvel bir insan hakları ihlalidir. Çocuklarımızı düşünmekten, düş görmekten alıkoyan, kabiliyetlerini körelten bu eğitim sisteminin devamlılığı için de inanılmaz kaynaklar aktarıyoruz. Bu yapıyı kırmanın bir yolu yok mu?

Bakınız bu mesele aynı zamanda bir Türkiye meselesidir. Bir beka meselesidir. Biz medeniyetimizi eğitim aracılığıyla inşa eden, yeniden ayağa kaldıran bir milletin evlatlarıyız. Bugün de işe önce eğitimden başlamak durumundayız. Akliselim, kalbiselim, ilim, irfan ve ahlak sahibi kaliteli bireyler yetiştirmek istiyorsak eğer eğitimi CHP'nin tekelinden çıkarıp millileştirmeliyiz. Yerli ve milli duruş sergileyen bireyler istiyorsanız evvela eğitimi millileştirmek mecburiyetindesiniz. Bunlar lafla olacak işler değil.

Okul binaları artık sallanmaya başladı. Bu çürük temel üzerine yeni bir okul sistemi inşa edemeyiz. Bunun için küreselci, batıcı, gayr-i milli unsurları ve bilhassa FETÖ'cülerini MEB'den temizlemek durumundayız.

Dietrich Bonhoeffer'in ifadesiyle bireyin ahlaki inisiyatifini felce uğratan bu tuhaf düzeneği mutlaka tasfiye etmeliyiz. Ve üstadımın dediği gibi artık "yetiştirmemiz gerek, öğrenmemiz gerek" gibi tekerlemelerle değil sağlam bir fikir sistemi inşa etmeliyiz. En önemlisi de ideolojik eğitimden derhal vazgeçmeliyiz.

58-En büyük düşmanımız cehalet!

14.08.2017/Milat

Geçenlerde İsrail'de bir okulda çocukların eğitimini gösteren bir video yayınlandı. Çocuklar aldıkları eğitimin tesiriyle Mescid-i Aksa'nın birkaç yıl içinde imha edileceğini ve yerine Süleyman Mabedi'nin yapılacağına inanıyor. Arap çocuklarını gördüklerinde öfkelenediklerini söylüyorlar. Kudüs'ün ise 10 yıl içerisinde Yahudilerle dolup taşacağına kesin bir inançla inanıyorlar.

Ah dedim, bizim çocuklarımız daha Mescid-i Aksa'nın nerede olduğunu bilmiyor. Hittin'i bilmiyorlar, Selahaddin Eyyübi'yi, Fatih'i, Şam'ı, Bağdat'ı, İstanbul'u, Semerkant'ı, Endülüs'ü tanımıyorlar. Çünkü onlar İttihat Terakki çetesi'nin üst akılla ortaklaşa inşa ettikleri eğitim sisteminin tezgahından geçtiler. CHP yıllardır ders kitaplarına geçmiş medeniyetimizi aşağılayan, Fatih'ten nefret ettiren bilgiler koydu. Hitler'den aşırıldıkları yemin metnini tam 80 yıl bu ülkenin çocuklarına hemen her gün askeri komutlarla ezberlettirdiler ama onlara İstanbul'u, Kudüs'ü, Mekke'yi, Bağdat'ı öğretmediler. Oysa asıl cehalet buydu. Batıcı olacağız diyerek ülkeyi batırdılar. Tarihimizi, değerlerimizi gömdüler. Erdoğan gün yüzüne çıkarmasaydı daha nice nesiller heba olacaktı.

Geçenlerde Ahmet Turgut'un "Kalbim Kudüs'te Kaldı" romanını okurken denk geldim. Peygamberler, devri itibariyle hep bir düşmanla çatışmıştır. İbrahim(as) Nemrut ile Musa (as) Firavun ile peygamberimiz de Ebu Cehil ile savaştı. Ebu Cehil yani cehalet! Yani günümüz Türkiye'sinin CHP'si! Peygamberimizin en büyük düşmanı cehaletti. Dolayısıyla o ömrü boyunca cehaletle mücadele etti. Yıllardır insanımızı cahil bırakan ilerici, çağdaş, laik eğitim sisteminin kısıncısı altında yıllarımız heba oldu. Ve maalesef hala bu gerici eğitim sistemini devam ettirmekte ısrar ediyoruz. Bu yüzdendir ki bugünlerde neyle karşı karşıya olduğumuzu nasıl şeytani bir güçle mücadele ettiğimizi idrak edemeyecek kadar ciddi bir bilinç kayması yaşadık. Alim diye bilinen insanların cehaleti de ortada! FETÖ'yü bile çözemeyecek kadar cehalete saplanmış acıklı hallerine tanıklık ettik. Bugünlerde de tek gündem maddeleri ise kadınlar!

Bakınız bugün sadece 62 kişinin servetinin (1 trilyon 760 milyar) dünyanın %50'lik nüfusunun servetine denk geldiği bir dünyada yaşıyoruz. Savaşlardan elde ettikleri gelirlerle servetlerine servet katan bu bir avuç azınlığın yol açtığı tahribat ise her geçen gün derinleşmektedir. 1824 ve 2004 yılları arasında tam 257 ülkeyi batıran korkunç bir sistem inşa ettiler.

Bu çetenin nihai hedefi insanlık tarihinin ortak mirasını ortadan kaldırmaktır. Maalesef gözlerimizin önünde insanlık tarihinin mirasını, birikimini tersyüz edecek çapta ciddi bir müdahalede bulunuyorlar. Gen transferleri, ırklar ve türler arasında yeni türlerin ve ırkların üretilmesi, yapay zekalar, gözle görülemeyecek kadar küçük robotlar, GDO'lu besinler vs. En vahimi de korkunç derecede bir ahlaki çöküntü ve insanlık değerlerinden her geçen uzaklaşan kalabalıklar(!) Eğitim sistemleri tamamen küresel çetenin planına hizmet ediyor çünkü eğitim yoluyla her geçen gün kendini unutacak derecede zihin kayması yaşayan robotlar yetiştiriyorlar. Yani cahil ve yozlaşmış kitleler...

Bakınız son verilere göre Avrupa ve Amerika kıtalarında evlilik dışı doğum oranı ortalama %50 civarındaymış. 2016 yılında dünyada yetişkin nüfusun %5'ine tekabül eden 250 milyon insan bir kere de olsa uyuşturucu madde kullanmış. Çocukların en verimli çağlarını elinden alan oyun endüstrisinin yıllık pazar payı ise 100 milyar dolara ulaşmış!

Bunun yanı sıra İslam'ı hedef alan manipülasyonlar dünya kamuoyuna yazılı, görsel ve sosyal medya aracılığı ile hızlı bir şekilde servis ediliyor. Sadece 2016 yılı Temmuz ayı içerisinde ve sadece İngilizce olarak atılan 215 bin 247 Twitter mesajının İslamofobik içerikli olduğu tespit edildi.

Bir taraftan da yıkım ve işgal devam ederken tarihi eserlerimiz de terör örgütleri marifetiyle Avrupa'ya ve ABD'ye kaçırılmaktadır. Örneğin Suriye'deki antik kent Palmira'da içinde lahitler ve mumyaların da bulunduğu yüzlerce tarihi eser Avrupa ülkelerine satıldı.

Dahası bölgemize binlerce tır silah sevkiyatı yapıldı. Dünya savaşı kapıda. Mescid-i Aksa'yı yıkmayı planlıyorlar. Çocuklarını bile buna hazırlıyorlar! İçimizdeki hainler ise bir saatlerini bile heba etmiyor. Biz de vakit kaybetmeyelim!